

உத்தர காதம்பரி.

சீரார் தருசுந்தர் ஈசிலா தலமே
வேரார் களபத் தியல்பான் மெழுஞ்சு
தாரா லயமுந் தழல்பேயல் வஞ்சு
சாரா பதகண் டிலமன் நவனே.

(௧௦௦)

அந்தக் கதிர்வே லவனின் நலவே
வந்தக் காதம் பரிநா னலவே
வந்தத் தறுகண் ணவனன் நலவே
வந்தச் சிலவே ளவனே பலவே.

(௧௦௧)

என்றா தரவே டிவைக நியபர்க்
தொன்றா கமறந் துறையற் றனளாய்
நன்றா கியபா னவரினன் ளமணிக்
குன்றா கியது னெடுக டினை.

(௧௦௨)

நற்பா வைதனக் குதறுந் தனிரின்
பொற்பா ரமணிப் பொலிவுந் ததுபோல்
கிற்பாய் பகலோன் கிழுபோ துருவந்
செற்பா கியமா லேசினத் ததுவே.

(௧௦௩)

மாரா யுதமா னதுவன் கனலிட்
டோரா கிரமா கவுகைந் ததுபோ
ளீரா சனவெஞ் சுடர்நீ முலெலா
மேரா ரிவண்மே னியிலெய் தியதே.

(௧௦௪)

பன்னா றுமடந் தையர்பா வைநலா
ளந்து புரபா தமடைந் தனர்தின்
சொன்னா தனமுன் டதுசொல் துதுமென்
தந்து விடையார் முனையுந் தொருபால்.

(௧௦௫)

ஏகிப் பொற்பா கறவிலே நிமிசச்
சோகித் தொருது நகையே துயில்போன்
மோகித் தமயர் அமொழிந் துயிர்நீ
யாகித் தருவா யவனன் டினையே.

(௧௦௬)

என்றிப் படிக்க நிபேனக் கெணவயல்
குன்றிற் பெரிதா யகொடுத் ததுட
ஞன்றிக் கமழ்வென் னிலையிட் டொருநீ
சென்றித் துயர்நீ ரிதுவின் செயலே. (கக௨)

உவம .

என்றுமினி தாகவிவை கூறினிட தந்தான்
பொன்றிகழ் கணங்கிலகு புண்முலையி னுன்பொற்
குன்றினவ தோளினவ கூறின மனத்தே
பொன்றியது முற்பட வுணர்ந்துகொள வென்றான். (கக௩)

அந்தமயி றந்தமொழி யாரமுத மாகிச்
செந்தமுது மானபடி செப்பவரி தாகு
கொந்தன னிலைந்தன னுவன்றன் மயிற்கு
மெந்தகிட ருற்றில னிதெப்படி யுரைப்பாம். (கக௪)

இந்தவயிர் முன்செய்க்கின யாலெனை விடாமற்
கொத்துகமழ் கோதைபுலா கொண்டினி திருந்தாற்
கிந்தையொடு செல்வனிது செய்தியெனும் வேலை
கந்தனை யாணையொரு கஞ்சகி வணங்கு. (கக௫)

மேதகு விலாசவதி மிக்கவரு னுற்றுக்
கோதைநா பாலகுல தீபவனை யிங்கே
மதுதிறன் மேகனுடன் வந்தவனை யுங்கொண்
டாதரவி னுல்வா வனமுத்தனன்செ லென்ன. (கக௬)

வந்தனன் வணங்கினன் மகிழ்ந்தன னிதென்கண்
டெந்தனம் மறந்தலை யெனத்தமுனி நிற்பக்
கொத்துகமழ் கோதைபுல வணங்கின வணங்கே
பெந்தகில மெய்தியிவன் வந்ததிது வென்றான். (கக௭)

யாதுமுகம் வாகிய தினைத்தென வென்றிங்
கொதுவதெ னண்ணமெளி லொன் றுமில் வென்றான்
மாதர்பல ரிக்கமுது வந்ததென வங்கே
யாதரவும் வவத்தில னருத்தின னருத்தி. (கக௮)

பூதியி னப்பொழுது பூசுவது செம்பொற்
காசின்மட விற்பல கலந்துகொடு வந்தார்
வாசமிரு வென் னிலையு மற்றும் விடத்தே
பேசரிய மாதரிவை யானையு மனித்தார். (கக௯)

செப்பரிவ வண்ணமனை விட்டுமனை சென்றந்
கப்பக வகன்றி னன்னக்கசா மெல்லா
மெய்ப்பட விழுந்தனையில் செந்துடல் சுமந்தே
சிப்படி செடுத்துயர் தனக்கிவ வினக்காய். (கஉ௦)

மாணமதி வண்மைநிறன் வண்மைகலை மீதா
ஞானநிலை நன்றிநிறை நல்லைல வெல்லாம்
போனகிவை மீளவுள வாயென போலத்
தாணுரிமை பெற்றடைய தன்மைவி விருந்தான். (கஉ௧)

மங்கையொரு சேயமென வந்தென்மன நாடித்
தங்கை ளனிச்சயிவ டன்மைபிறி தன்றே
சிக்கிவ ளிலக்கல வெனக்கருதி பென்மேற்
பைக்கனை விடுப்பதியல் பஞ்சசர வென்றான். (கஉ௨)

கொங்குகமழ் வெங்கனை குளிப்பவுடல் புக்குப்
பொங்குகட னீடொலி புருந்ததுயில் காய
வங்கவ னிடர்ப்படுத ளஞ்சியருள் வெப்பேரன்
கங்குலெனு மப்பெரிய வாழிகரை கண்டான். (கஉ௩)

பொருப்பிரவி புக்கதொரு புட்சொல வெழுந்து
மருப்பரவு பன்மலரும் வந்தடையு மந்தச்
செருப்பிரை* கதிக்கரை கடந்துநீர வன்னம்
விருப்புடன் மடப்பொடையை மேவுமது கண்டு. (கஉ௪)

வாவிதிகழ் சுந்தரையில் வந்தவணி கேசன்
நேலனிறை வற்குதவு செம்பொனணி கோயிற்
பூவலய மங்கைமுடி போதுமது போலுங்
கவுகொடி வெலனுறை கோயிலரு காணான். (கஉ௫)

வேறு.

அங்கு நீண்டி யனங்க ளான்மருவு மம்பு யங்கனி லனக்குலங்
கொங்க வரவுநெறி யால்வ ரிக்கயல் குலாவி வண்ணையலை தன்மையாற்
கங்கு விற்றிவிவு பெற்று மேவுமிரு சகீர வாகசமு கங்களான்
மங்கை பித்தந்தி பொப்ப னென்றுநிறன் மன்ன வங்கருதி நிற்பவே. ( )

தூர மூரிவய வாகி மீதுசிலர் தோன்று கின்றவரி யாவர்கே
பூர கன்கொல்வர வேண்டு மங்கைமுத துண்டு கண்டது நிமித்தமும்
பாரு மென்றனன் வினாந்து நின்றவர்கள் பதறி போடிபெதிர் செல்லவங்
சூர மந்தவர்க னென்ன மன்னனை வந்தி வந்திடை பிறங்கினான். ( )

* செப்பிரை என்பது செருப்பிரை பென்றே இத்தலில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

அந்த வந்தவர்க னோம கடமென மந்த மால்வரை யி னவர்களே
நொந்து வந்தனர் மிருத்த நஞ்சுறைக ணுவல வந்தவர்க னென்றுபோப்
வந்து நின்றவ ருரைப்ப வந்தவர் வணக்க மன்னவன் மகிழ்த்தனைத்
தீர்த வெஞ்சுர ஈடந்த தெப்படி யினைத்த தென்றிவை மொழிந்துநீன். (1)

தூர நின்றவன் வணக்க வந்தவரை கினையி யிங்குளது கோடையே
வேரி சேரனக மங்கை யோடுபரி வார சோடையும் கிளம்புநீ
பார வெந்துய மொழிந்த போதுபக ரென்று அப்பிடியி னேறிவந்
தேரு னாவுவா பந்ர லேகையுட னேறெ னப்பிடியி னேறினான். (கஉக)

சென்று மானிகை யடைந்து யின்புதிற் றன் மன்ன வர்க்குவிடை தந்துபின்
முன்றி லீர்கிறிது கின்று கின்றுமுறை செய்ய வென்பதோர் முயற்சியான்
மன்ற வம்பொழிலில் வந்து வந்தவர்க னோடு தன்மன மகிழ்ச்சியொன்
றன்றி நானமுத லான போசனமு மாயி ருந்தன னிருந்தபின். (கஉ௦)

வார மாவதொரு பந்ர லேகையுடன் மன்ன வந்தவரி யிருந்துகே
பூர கன்றினை யழைத்து மங்கையுரை செய்த துண்டுகொ லதன்றியு
மார வாரமுத கலேகை யோடுமத லேகை யங்கவர்க ளென்சொஞ்சர்
முரி வேலமொழி பெண்ண வேறவர் மொழிந்த தில்லென வணக்கியே. (1)

வேரி சேரனக மங்கை தன்னிவரு மேக நாதனுடன் விட்டுநின்
சிரி தானமொழி யவனு னரப்பவது கிந்தை யிற்கொடு மொழிந்துநீன்
கிர தானையிடு தூது கண்டுகிரை யோடு சென்றதும் விளம்பினே
ஞா மாமுலை யணங்கி ணுக்கறி வுழிந்த னாதம்புல னடங்கியே. (கஉ௧)

அவ்வி டத்தவர் கவேதை யஞ்சின னறத்த ளர்ந்திது தானுகர்
வெவ்வி டத்தனைப தென்று நொந்துமிந வெய்தவத் தொழிலி லேகினான்
ஈமவி டத்தனை ய கண்ணி யங்கவ னிருந்தி றந்தது மறந்துபோ
யிவ்வி டத்தியல்பி னைக்க வேதையொ டியம்பு நீயென விபம்பியே. (1)

நன்றெ டித்தமத லேகை தன்னொடிவ னென்செய் தானென நகைத்துநின்
துன்ற னக்குறையெ பென்று னார்த்தது மறந்தொ ருத்தரிய வாடையான்
மன்ற துந்தமல சனை யில் வாண்முக மறைத்து வாள்கிழி யொழுக்குநீர்
சென்று கட்டதனை யெங்கு மப்படி செறிந்த கக்குலில் வருந்தினான். (1)

மற்றை நான்கிழி நிறத்தி னமத்ததொரு தன்மை பன்றிமவர் வாய்நிறத்
தற்ற காரிய முறைத்த தில்லையதி னுண்டு காரிய முறைத்ததுத்
கற்றை வார்குமுலி யவய வங்கன்பிறர் கருதொ ணுமன்மொழி கின்றசொற்
பெற்று வந்தன மிதன்பி னும்பெரும பேச கின்றதெது பேதைபேன். (1)

மன்னு மாரில மடக்கை தன்முனைவ மன்ன நின்னுரிமை கொங்கொ
வின்னு மொன்றுதிரு முன்றி லிப்புக்லவ விதுதி ருச்செகியின் மேலுவாய்
யன்ன யல்லதுனை யவது மல்லதுனை யாரு யிர்த்தனைபு மன்பினுந்
சொன்ன னல்லதுனை தானு மிப்பெரிய தேர்ந்த னல்லதுனை சொல்லினே. (1)

செரு துக்குமுடி வில்லை பெய் துமரு கணக டத்ததிலை கனவெனுர்
நிக் குக்குவெயில் கால கடமது செறித்த விட்டதுகொ வென்னுமப்
பைக்கு நிற்றுவட வான வங்கொடிய பாவை தத்ததுகொ வென்னுமன்
மக்கை வர்க்குவி லிப்ப டச்சில வகுத்த வங்கொடிய விவனெனம். (1)

நின்று பெய்தவெனு மாணை விற்கொடிய நெஞ்சை யுங்கொடிய நெஞ்சது
தன்னி வில்லைபு நிறுத்தி யாருயிர் தனத்தி வேவா நிறுத்தினுன்
மின்று வாகுமழல் வீர நீயிக வெயிப்ப மும்படி விடாததற்
கின்ன நெஞ்சம தியைத்தி ருத்ததிது வலிய திக்கென வருத்தினுன். (ககஅ)

அரிவை காணிநிறை மதியெ மூந்தபொழு தந்த காரமுட னசனும்
துருவ நெஞ்சம தடங்கும் வண்டிக கொடுக்கு மோடைவன சங்கன்போல்
வெருவி பைப்புலனு மகனு மேலியமர் சகீர வாகயிது னங்கன்போன்
மருவெ மூக்குமுத வானி போலவிறன் மதன சேனையும் வயக்குமே. (ககக)

மூல்கை வானிமுத லான வானிமுழு துந்தொ லைத்தவினன் மெய்யிலே
பல்லி சேர்முனரி வளைய மென்குளிரி யாவையு மிப்படி தொலைந்தன
வெல்லை யானமட மாதர் தம்மொழி தொலைந்த தின்பமொழி கூறியே
வல்லி மாணவை தொலைத்து நின்புமிக வந்து வந்தற வளர்ந்ததே. (கக௪)

உற்று மங்கையர் குவித்தி ருந்துமொழி கின்ற துன்கெயல தன்றியுஞ்
சுற்று மாதர்மொழி வதுவு முன்பெயர் துயின்ற போதுவரு கனகிது
மற்று மங்கையர்ச னெஞ்சி துந்தெளிய வருவ துன்னுகடைய வடிவமே
முற்று மோலியம தாக வல்லவர்கண் முயலு கின்றதுவு முன்னியே. (கக௫)

என்ன மன்னவது மென்செ யக்கடவ தென்று தன்னையும் வெறுத்துநீ
சொன்ன சொன்னமொழி கொண்ட வென்செலி கடாத தல்லவது சொல்வென்
நின்ன வெய்திமல ரணையி வேலிழ வெடுத்த துணத்தவர்கள் வெருவியே
மன்னு கின்றபனி நீரை விரிய மயக்க மற்றபின் வணங்கினார். (கக௬)

வீர துந்தமு தழுத்தி மைப்புடன் விழித்து நீயனுந வருககே
பூர காவென வழைத்த வண்கவரி கொண்டு நிற்பவுரை செய்தனன்
தார வானாருட துறவி லைப்பவைபு மில்லை பென்னுலகு சொல்லுமா
லார மேவுமுலை யவரு ளரத்துவா விட்ட தில்லையது கொண்கொண். (1)

அன்ன காதன்மத வேகை சொன்னதிலை யத்த வத்துயர் சவேதைபுஞ்
சொன்ன தில்லையி வுன்னு டன்பரி சனங்கள் சொன்னதிலை பென்றனக்
கெவ்கி துங்கொடிய ரல்ல வேவவர்க ளென்று கூறியது நிற்கநா
துவ்கி பின்றுதரி சித்த போதெனது ளங்க ளித்ததுயிர் பெற்றதே. (2)

மாத வத்துயர் சவேதை மன்னுமத வேகை மாபரி சனக்கண்மற்
ருத ரித்தவ ரணைகர் வாணுத வயர்ச்சி கண்டற வருத்தினுர்
வேத லைப்பட விரைந்த வந்தனை விளம்பி வந்திலை விளம்பினே
வேது பட்டமென டொன்று சொல்லியது திவ்வ னேவா கிடார்கனே. (க௭௮)

வேறு.

என்னி யிருந்த தொன்றல்ல விவைதா னொருகின் னாமியுணம்
விண்ணி லியங்கப் பிண்சென்றும் விரைவி லச்சேர தங்கன்மும்
பண்ணின் வழியே சுவைதைநனைக் கண்டு மலடன் பாக்காக
கண்ணு மொருகா தம்பரியை நயந்து கண்டுக் கண்டதற்பின் (கசக)

அங்கு யிருந்த வனாராக மனவந் தலைபு மவ்வளவிற்
தங்க வடிவே லையர்விடு தூத ரூடனின் தவனிடத்தே
தங்க மனத்தைத் தனியேவித் தாளை யுடனே தனிவரவு
மிக்கு வந்து மிதுகேட்டு மெல்லாம் விதிரின் வசமென்ன. (கசஎ)

அன்று நதிரோ விவன் துயர் மதுகண் டுவன்தன் விழிவனசர்
துன்று வனசர் தாந்துயிலத் துயிலு மன்றோ வெனவிரங்கிச்
சென்று ரூடபால் வரைபடைந்தான் நிமிர வாடை நிலம்போர்க்க
வொன்றை யுரையா திருந்தன்ன தனுள்ள மதுபோ விருண்முண்ட. (கசஅ)

திங்க ளமுத தரவாகவரத் தேற்றக் கடவே மென்பதுபோத்
பொங்கு குமுத வனமலரப் பொருப்பி னுதித்த வப்போது
சங்கை யறிமென் பொழிலிடத்துச் சுந்தர காந்தப் பாறையிலே
யங்க முருகி யவசமுத வசமு மறைபோ யமர்ந்ததற்பின். (கசக)

ஒருகே யூர னடிவருட வுற்று நோக்கி பொண்டொழுதன்
னருகே யிருந்து மதலேகை யாற்றும் கொல்லே வதுநிற்ச
வருகே தங்கன் மசச்சுவைதை வந்து தேற்றி மாற்றுவனோ
முருகேர் குழலி முகமதியை மொழிகாக் காண வல்லேமோ. (கசஇ)

என்று மொழிய விளந்தலையீ தென்ன வார்த்தை யெனவிறைஞ்சி
யொன்றை நாடி யெழுந்தருணி யுரவே யென்றங் கவனுரைப்ப
கன்று நீபோய்த் துயிலென்று நனிவா ளிவ வி யப்பெரிய
குன்றி லேறு மவ்வளவுக் குறித்தான் குறித்த வெல்லையின. (கசஇ)

வினாந்து செல்ல நெறியல்ல விடைதக் கையர் விடுப்பதில்லை
விரந்து சொல்ல வுனநாணு மீன்று டனக்கு மென்செய்கேன்
பாந்து செல்லப் பகையில்லை பல்லோ நுரைத்தல் பண்பல்ல
காந்து செல்ல வியல்பல்ல கடவு ளறிவ விவை யெல்லாம். (கசஉ)

பெற்ற வவர்க்கு மற்றவர்க்கும் பேசத் தக்க தொன்றல்ல
வற்ற துரைத்த நேழுணுக்கே யுரித்திவ் கவனு முளனல்லன்
முற்று மிதற்கென் செய்வதென முழுதங் கருது மவ்வளவி
வற்றை விசவு விடிந்ததென வாடும் பாடு மளிமினக்கன். (கசஉ)

கண்டு மிருண்மாயர் துதிப்பவரீ லெழுநீ பூரன் வந்திறைஞ்சப்
பூண்ட கழலான் மகிழ்ச்சியுடன் புகன்று வயன்றன் முகநோக்கித்
தாண்டு புரவித் தாணியும்வை சம்பா யன்னுந் தசபுரத்தின்
மீண்ட படிக்கு வந்தனர்காம் விரும்பும் கருமத் திருந்துமென. (கடுச)

இந்த நெறியால் விரைந்தேக வெமக்கிக் கரிய தெனக்கருதி
பந்த விறல்வேல் தனைநோக்கி பதற்கோ ருபாயம் விசாரித்துத்
கொந்து கமழுஞ் செழுந்தென்றல் குலவும் வசந்தன் வரவுகாக்கு
முந்த வெழுந்த கருமேச மொழியும் பொழியும் புலவதரோல் (கடுசு)

மருநான் மலர்மென் குழற்கோதை வருந்தா வண்ண முன்செல்வ
தொருநான் கருது கின்றேனென் னுரைப்ப மகிழ்ந்தல் குடனேகப்
பெருநா னிலங்கொண் டினிதாரும் பெரியோன் பந்த லேகைதனைத்
திருநா டிபவான் முகநோக்கச் சிறந்தே தலைசாய்த் தினிதென்றான். (கடுசு)

என்றக் கவருந் துணியவுட னினிரீ மேக நாதனும்போ
யன்றக் கிவளை சிவன்கட்டி விட்ட வெல்லை யளவாகச்
சென்றக் கமர்ந்த திறல்வைசம் பாயன் றணையுந் தெரிவித்த
சின்றக் குவது மங்கென்ன மேக நாதன் பெயர்ந்ததற்பின். (கடுசு)

விடைதர் தருள வெனப்பணிர்த விறற்கே பூரன் றணையகழ்த்துத்
தொடைகொண் டொழுந் வருகண்ணீர் சேராத் தழுவித் தன்கழுத்திற்
புடைகொண் டிலகு மணியாரம் பூட்டி பவனைப் புகழ்ந்துமிகத்
தடைகொண் டெழு மொழிகொண்டு தனிவா சுகமொன் றுரைசெய்தான்.

என்ன வார்த்தை தனைச் சொல்வ தினிரா னணங்குக் கென்னுயிர்போன்
மன்ன வாய்த்த மதலேகை தனிலு மிவளை வாய்த்தவனென்
மன்ன மேத்தி மகிழ்ந்திருப்ப னாதனு லிவளு மஞ்சாமந்
சொன்ன வார்த்தை தனைச் சொல்வ னெனந்து சீயுஞ் சொல்லச்சொல். ( )

என்ன விளைவொன் றில்லாம லிவளை பிரிவுண் டானதெனக்
கன்ன மடைந் வருமவிழிநீர் கைய நனைப்ப லின்றனை
மன்ன னழைத்து வல்லியையென் வணக்க மாக வணங்கித்தான்
சென்னி தனிலும் வைக்கின்ற செபல்வின் னப்பஞ் செய்ததற்பின். ( )

ஆன்றெ னுமி யதுமதிபெற் தடைவில் வாரா மற்பபணை
நின்ற பெயரோ நொத்துவரு நெறியில் கொடிய வாக்காவே
பொன்று மீள மொழிகின்றே நெருவேன் வரவு பாயப்படுந்
கென்றெ னுமி தணியுயிர்கொண் டிருக்க விரந்து மொழிபென்றான். (கடுசு)

இன்ன மொன்று மொழிகின்றே னிதுகேள் பந்த லேகையினி
யுண்ண மிகவும் பேணிக்கொ ண்டுலோ ரிரண்டுக் கோருயிரீ
சொன்ன வுயர்மா தவமுறுஞ் கவேதை மிடத்து நாமவந்தான்
மன்னுகேபூ ரகவெதிரே வாவென் தவர்க்கு விடைகொடுத்து. (கடுசு)

பிள்ளை யவர்கள் பெயர்ந்ததற்குப் பெருக வருந்தி யதினாள்
துள்ள வரிய செடுங்காண் துயரக் செல்ல செனக்கருதி
மின்னு சுழலான் படைவந்து கிட்ட தறிய கிளைவுடைய
சென்னு மவரை கிளைத்தேவி பெதிரே வைசம் பாயனன்பாள். (கக௬)

செல்ல நினைந்து கிடைவாங்கச் சென்று தானை திருத்தாளைப்
புல்லி வணங்கி கிடங்கிற் பொழுது தானை வருகலென்று
மல்ல துடைய பதபிடத் திருக்க மொழிய மருங்கிருந்த
செல்ல வரிய ககநாதன் தனையுந் தொழுதம் கவனிநுப்ப. (கக௭)

குணங்க வணிகத் ககநாதன் தன்னைக் குறித்துக் குலனேந்தன்
வணங்கி யிருந்த திருமைத்தன் வணப்பின் பொலிவு தன்கேரக்கி
யினங்கி யிவன்ற னெழின்முதத்தி விலங்கு கின்ற வணவொழுங்கு
கணக்கொள் வண்டு குழுமலர்க் கமலத் திவல்பு தனைப்போனும். (கக௮)

இனிமேல் விவாகத் தனக்குரிய விதனை விலாச வதியுடனே
தனிகா முசாவி யறிவேனஞ் சந்தரா பிடன் வடிவுக்கும்
பனிரான் மதியின் குலத்துக்கும் பண்பா மிராச கன்னிகையை
நனிகா விலத்தி லாராய்த னன்றிக் கிவனா னலம்பெற்றேம். (கக௯)

இவனு லெய்து நலம்போல விவனுக் குரிய மெல்லியலா
ணவமா கின்ற மணக்கேரல நனிகாக் கண்டு வாழ்வதுமா
தவநா முயன்ற வியல்பாலா மென்னுந் தாரா பிடனைப்பார்த்
தவனா தரத்தார் ககநாத னுதியே கரும மீதென்னான். (கக௯)

என்னெனன் கலைபுந் தனதாக்கி யிருநாற் நிசையா மடமாதர்
தன்னெனன் கரமு வ கைக்கொண்டு தலத்தோர் புகழுத் தலயாது
நன்னுயம் பெரிய கலைமாது நயந்த பெரிய புகழ்மாதும்
வண்ணம் பெரிய திருமாது மகிழார் புரக்கும் வள்ளலுக்கு. (கக௯)

இதுவே விலாகஞ் செய்தினென் றியம்பு கின்ற வொருகுறைமத்
நெதுவே நென்ன விதுசுந்தரா பிடன் கருதி யிருந்தநெறி
விதுவே யணைய னுதவிக்கு மெமக்குங் கடட்டம் வினைந்ததுவே
வதுவே நென்னுே கடவுளரு னன்னுே பிறந்த மொழிதா னும். (கக௯)

இந்த மொழிதா னெக்கடல்புக் கேளு தவர்க்கு மரக்கலம்போ
லந்த வணத்தில வழிபிழைத்தார்க் கங்கே நிலவ னடுத்ததுபோல்
வந்த தென்று துணையான வைசம் பாயன் வாவுதனைச்
சிந்தை நினைக்க வவன்றந்தை சென்று விலாச வதிபதியில். (க௯௦)

யந்த வகை லவன்மகிழ்ந்து வணங்க கைந்த னெழில்பாராய்
முந்த விவாக மிவனுக்கு முயலா திருந்த தென்னுளி
பெந்த நெஞ்ச முணக்கிதுதா னிதற்கு நானி யிருக்கும்தோ
கொந்து செறிந்த குழலாயீ குறித்த தொன்றை மொழிபென்ன. (க௯௧)

கிண்கி விவாச வதிபுடனே கிண்கி வார்த்தை மிகவிளம்பி
விளபுங் கழலான் செல்லவுடன் கமர்தன் சென்று வணங்கவவ
விளகின் படியே ககாரத் தொட சென்ற படைமீண்ட
தெனவல் தெனிரே செவ்வென்டு மிவற்கிங் கருள் கிடைபென்றான் (௧௭௨)

கிடைகொண் டன்னை திருமணின் மேலி ரிவிது தகர்த்தினன்மேற்
கடையும் பொழுது படைமீண்ட தறிபச் சென்றா ரறித்தரைப்பப்
படைநின் தவர்க்கு வருகக்கூகுற் பொழுது பயணப் புரிவுணர்த்தித்
தடையென் தறத்தான் பயன்மெனத் தனிச்சக் கார்ப்ப வுரைசெய்தான். (௧௭௩)

ஒற்றைத் தனிக்சக் கார்ப்பளவி லொருபே ருரு மொக்கவெழு
வற்றைக் கணியல் தனித்தணியா வணிககக் கொண்டோ ரருருவாக்
கற்றைக் கவரி காணாஞ்சி கதிர்வான் கவிதை பெடுத்துவா
முற்றச் சிலம்பு மேகலையு முரசுந் துடியு முழங்குவா. (௧௭௪)

துப்போ டுகது மிதழ்மடவார் சூழப் பாடி வரமந்தர்
கைப்போ தெடுத்துப் புகழ்த்துவாக் கதிப்போற் பந்த வொளிபரம்ப
வப்போ திந்தரா யுதமேற்கொண் டருணை தயமுன் னடல்வேறாக்
கொப்போ னுபய மதிபோல வொளிர்வெண் கவிதை நிழற்சென்றான். ( )

வைப்போர் வேலும் வடிவானும் வரிவெஞ் சிலையு மதமதுகைக்
கைப்போ தகழும் திண்டேருங் கவனப் பரியு மிடைமிடைய
வப்போ துவவும் கார்கால மதுபோ லரசன் சென்றவிட
மிப்போ தெங்கே பெங்கேயென் றெழுநாற் படையும் பின்செல்ல. (௧௭௬)

தேனா ளலங்க லமரசன் தேவன் கொடையாற் றிசையெங்கு
மாண துலவும் புகழ்போல வழுதஞ் சொரியு மதுபோல
வானார் மதியர் தருநிலவில் ளண்டா னங்க ளனக்கொழக்
கானார் தாங்கக் கிருப்பினையைக் கடந்து தசமா புரநேரங்கி. (௧௭௭)

பெருகா நின்ற நிலவதனாற் பிறங்குஞ் சந்தா காந்தகிண
புருகா வொழுஞ் தன்மையோ லொழுதும் பணியான் வருகாணான்
முருகால் விளங்கு முனைவழியின் மூரி வயமா விசையிற்பன்
விருகா தஞ்சென் றொருகங்குல் யாமத் திறுதி மதிவெருப்ப. (௧௭௮)

வெளியிற் பார்த நிலவுவெள்ளம் கிழத்தா சகைநீர் முகையழிய
வொளியிற் சிறந்த வுதயகிரி போடைக் கனிந்துப் புகரெனவுந்
தெனியச் சிவந்த தினகான்பொற் தேரிந் சிவந்த கொடியெனவு
மனியிற் சிறந்த கமலமுனை யகிழ வுதய ராகமெழ. (௧௭௯)

கருப்புக் கிணவேன் கணையாழும் கணை மதிதன் கரத்தாழ
மருப்பற் ரும்ப னகையாழும் வருத்த வருத்தி பிரலெல்லாஞ்
கருப்புக் குலமுந் திரடாழத் துணையா கிருந்த பதுமினிகய
கிருப்புந் திதழார் மதுதகர் வெய்யோன் விவையு நெறிகண்டான். (௧௮௦)

கண்டு தெரிது சென்றனலிற் கடலே ழங்கிவட்டென்ன
மண்டு தானெ பெய்தீர்மீள மகிழ்ந்து வைசம் பாயனைப்
பண்டு போல வன்றியுளம் பலகான் மிகவு முறத்தழுவிச்
கொண்டு போத வேண்டுமெனக் கொண்டு வேறே பொருகோலம். (௧௮௧)

படைவிட் டுடமு மெவ்விடமும் பதறிச் சென்று பெயர்கூறித்
தடவித் திரிந்துங் காணாமற் றளர்ந்து கொந்து தமொறப்
புடலிக் கதிபன் பரிவிசைபாற் புரப்போ னிவனென் றரசரந்த
கிடைபிற் பணிப வவர்களைப்பார்த் தென்கே வைசம் பாயனென். (௧௮௨)

இந்த சிழலி லெழுந்தருளி யிருந்தாற் புகல்வே மென்றவர்க
டந்த மொழிவைச் சங்கெத்துத் தளர்ந்தங் கவச மாதலினுற்
றந்தை யனை நரபாலர் தாங்கிக் குதத்தின் மீதுருத்தி
யெர்வை யிதுவென் னென்றவைப்ப விதற்கொன் றையா னிமைத்திருந்து. (௧௮௩)

இங்கே வைசம் பாயனை யான் கண் டிலன்மற் றெவ்விடத்தே
யெங்கே காண்பே னவனைப்போ லெனக்கென் குற்ற துணையார்தா
னங்கே நின்று போத்தேனே யதிபா தகனை யன்றோதா
னெங்கே போவே னெதுசெய்வே னிருந்தே னின்னுமிருத்தேனே. (௧௮௪)

என்னு ருயிரே வென்மனமே யென்றே னீதோ ரநியாகை
யென்னு ருயிரு மென்மனமு மெனக்கென் செய்த திவனைப்போ
லென்னு ருயிர்கொண் டிருப்பதினி யென்னு மெந்தை ககநாத
னென்னுர்வஞ்சேரன்னையர் முனிவனையொழிந்தோயா ன்செல்வேன். (௧௮௫)

சென்று லவர்க்கத் திசைதன்னிற் சேரா யெந்தைத் திறைகொள்ள
நின்று னென்று யொழிலேமோ நிலமொன் றுண்டு செல்லாத
தொன்று லதனை வென்றுவா நின்று னங்கென் றுரைப்பேபோ
லென்று தாத்தாற் றன்மனத்தோ டெல்லா நினைந்து புலம்பியபின். (௧௮௬)

வேந்தர் கண்டு திறைதந்து கிட்டா ளானை கிட்டியவனே
போந்த தேதங் கப்படிக்குப் பொருளுண் டான தோவன்றி
வாய்ந்த மெய்யிற் திராநோய் வந்த துண்டோ வெனவஞ்சிச்
சார்ந்த பாய மென்றுசெவி தம்பையப் புதைத்துத் தார்கேந்தர். (௧௮௭)

வேந்தர் கோவே திருமேனி விளக்கம் போல விளங்கியெழில்
கூர்ந்து நண்ப னிருக்கின்றான் குறையே நில்லை வெனக்கடி
மாய்ந்து போன வாருயிரு மனமும் வந்த தெனவவரைச்
சேர்ந்து தழுவிச் சனிகூர்ந்து செப்புஞ் செய்தி யினியென்ன. (௧௮௮)

ஆளுக் செய்தி கேட்டருள வங்கே வைசம் பாயனைச்
சேனா பதியாக் கற்பித்துச் சேனை புடனே வரவுரைக்க
மேனான் மேக நாதனுடன் விளப்பி மீள வன்மறந்து
ஊனா ரிசவி யுதயத்தில் வாய மூரச மறைந்ததற்சின். (௧௮௯)

இங்கே பச்சோ தத்தடமு மிளமென் னிடமு முண்டென்ப
ரங்கே சென்று புனலாடி யடிக்க னடித்தா மரைவணங்கா
தெங்கே முன்செய் கிண்பொழிப்பே வென்று கூறி பெங்களைகொண
டங்கே நடந்து சென்றவி லடைதற் கரிய தித்தவிடம். (கக௦)

என்று மயிலும் வரிக்குயிலு மிளமென் கிளியும் பொறிவண்ணெர்
துன்று கொடிமண் டபம்பார்த்துச் சூழல் பார்த்துத் துயரெய்தி
யொண்ணை புரைபா ததிலெடுஞ் சுறவைத் தொன்று நேரக்காம
வின்று தளர்ந்து நெடிதுயிர்த்து நெறிபோ யயர்ந்து நிலையத்து. (கக௧)

ஆக்குந் ததுகண் டவனியல்பா வஞ்சி நாங்க னெல்லாரு
மேங்கித் துயருந் தித்தங்கேது லெதென் றெண்ணி மிகவருந்திப்
பூங்கொத் தலர்தார்ப் புயனெயிப் புதுமை கண்ட திதுபோது
மீங்குப் பெருக வருந்துநின்றே மினிந் பெழுந் வெழுநவென்று. (கக௨)

உன்னோ கரைத்து வரப்படைபை அிட்டிப் போனா னெருநீரிக்
கென்னோ கிருந்து வருத்துகின்ற கியல்போ சந்தரா பிடனுக்குப்
பின்னோ வென்று முயிரென்றும் பேசத் தக்கோ னன்றோநீ
யன்னோ வன்னோ வறநொந்தோ மமையும் போது போதென்ன. (கக௩)

என்னை யழைக்க வேண்டாவிந் கினிநீர் கிரைய வேருமென
புன்னை யழையா தேகவெமக் குரியே மல்ல வென்றுரைத்தல்
கன்னை தனக்குந் தக்கைக்குமாசன் சந்தரா பிடனுக்கும்
பின்னை புரைப்ப தென்னென்றேம் பெயரா தென்றன் மனமென்றான். (கக௪)

பின்னு நாங்கள் வலியுடனே பேசத் துணிந்த வப்போது
மென்னை நீங்கள் கொண்டேக வென்றோ விவைதா முரைக்கின்றிர்
மன்னு முயிர்போ முடல்போக மாட்டா துயிரை வருத்தாதே
பின்னு முயிர்தா கிருந்தக்கா லித்தால் விளைவ துண்டாகும். (கக௫)

என்ற னதுகேட் டியாமயிரன் டிருந்தே மங்கே பெழுந்திருந்து
சென்றான் காவிற் பாரைகளிற் சிறந்த வாயிக் கரையில்வெள்ளிக்
குன்று னுறைபொற் கோகிறணிற் கூடிப் பிரிந்தார்க் காணுர்போ
வின்றா னயந்து வேறேயோர் நெருங்கு கொடிமண் டபத்திருப்ப. (கக௬)

ஆங்கே நாங்க னடிவருடி யருளீர் நான் போசனத்துக்
கெங்கே பெண்ச்சந்த ராபிட னென்னு ருயிர்மற் நிவவுயிர் தும்
பங்கே பென்று புனலாடிப் பலமு கங்க னருந்தியபின்
செங்கோல் வேந்த முத்தினம்யார் தேற்றிப் போந்தேந் துணையிருத்தி. (கக௭)

ஆன்று நாங்க ளாட்போத விடுவேஞ் செய்தி யறிவிக்கச்
சென்று கிரைய வெழுந்தருளுஞ் செயலாற் கூட மாட்டார்க்
என்று தணிந்தே மதன்பின்பு மிந்த நீதி யறிவித்தா
வொன்று நிலையா தெழுந்தருள் துட்கொண் டொழிந்தே மென்னெழிய. (கக௮)

மந்தர மால்வரை யுஞ்சுழல் வந்த னுருந்திய மாகட லும்போலத்
தந்தை யுடன்சுக நாதன் வுருந்தி தன்மைபி னெடுத்தவர் தான்பெணி
வந்து வணங்க மறந்தனன் னுருந்தியன் வாவென வந்து வணங்கித் தான்
முந்த மொழிந்திலன் வாடிய தந்தை மொழிந்தன னங்கவன் முகநோக்கி.

வந்தில னவனிலி னெருகுறை செய்தனன் மதியிலனென்ற திமுனிவேரடே
தந்தை சொலக்கக நாதனு மிவனெரு தவநிலன் வைசம் பாயன்றன்
சுந்தை தனிற்றுகுறை படைபொடு வருநெறி செப்பி விரைந்தன னிங்கேபங்
தந்தை விரைக்கவ னின்றன விதுவிதி யிருகணி லாதவ னெனநின்றான். ( )

"இரவியை யிருனெதிர் விரவினும் வெண்மதி யினிமை தருக்கதி ரினிவிட்டுப்
பரவிய வெண்மை படைப்பினு நல்லவர் பழுதுரை மொழியினும் கூரைமேவுந்
தரைமிரு பொறைபது தவிரினு முதுதிரை தருக்கட றாலம ரர்க்காருந்
விரை தரு முதுதது கைப்பினு மிக்விவன் தோலொரு குறைபுன தெனலாமோ.

இவ்விலை னைக்கவ னறிவு தனக்கிவ னியல்பு தனக்கொரு கிகருண்டே
வவாநி வற்றவ னவனிலி யற்றவ னவனியல் பற்றவ னன்றோதா
விவனை வெறுப்பது மிவனை வெறுப்பது மிவனை மறுப்பது மிவல்பேதா
வவனை வெறுப்பது மவனை வெறுப்பது மவனை மறுப்பது மாமென்றான்.

இவ்விலை னன்றி பதாவெனு மிநெறி யேது நிரைத்திவ னீதன்றிப்
பைங்கழன் மன்னவன் முனிவ தறிந்தொரு பண்புடன் வந்தில னீதன்றி
பங்குநி ராகிய நன்பு மறந்தன னன்பு மறந்தன னீதன்றிச்
சுந்தைய தற்றன னங்க ணிலத்தினை தன்றி யறிந்தில னவனென்றோ. ( )

கானை மேவிய பைங்கிளி யுஞ்சில கற்பது முண்டவ னதுபோலுந்
நானு மருங்கிலி கற்றன னதிலொரு தன்மை யுணர்ந்தில னக்கானத்
தேனை யருங்கிளி தன்றி வார்த்தவ ரென்று நிரைந்து வனத்தேகா
நான தெவர்க்கும் விளங்குறு மிப்படி பல்ல னுழன்றிடு மோவென்றான். ( )

என்றறி வற்றது கூறி வருந்தி னுருந்தி யிருந்தொரு சுகநாதன்
கன்றி யுரைப்ப மறுத்திவை சொல்வது கற்பல மக்க டமக்காமோ
சென்று பவிக்கும திப்படி சொல்வது தீதவ னின்றமை தெரியாதென்
றன்றி வெறுத்திவை சொல்வது தவிரென வரசுணரைத்தபி னவன்மைத்தன்.

செய்ய நிரைத்தது செய்தது வேறொரு திதிலை யீதற வபராத
மைய குரைத்த தறத்துவர் செய்த ததற்குல கத்தவ ரெதுசொல்லார்
மைய விதிப்படி யான தெனக்கக நாதனை மன்னன் வணங்கிப்பின்
மெய்பரு னெந்தை தனக்குரை செய்தவர் விடைநர விசிபடை யெதிர்கொண்டே. ( )

சுந்த விடர்தனி னின்றவன் வைசிய வந்த விடர்தனி லுற்றேகச்
சுந்தை கடத்தது கற்பல கிங்கிது செப்பி யிபக்குவ திவல்பென்று
வந்தனன் வெந்திநன் மன்னவர் தம்முடன் வந்தில னின்றமும் வாராரு
வெந்த விடர்தனி லாபினு மேகி பழைப்ப விதற்குள் செயவென்றான்.

இனிப்பொரு காணல திவ்வை யழைப்பன நானு வுருந்தி யிகத்தானே
தனிப்பழு துற்றன வின்றினி நீயிடை தழைப்பினை யென்றிது தனிகோக்கி
நனிபுவ ராசன் வுருந்தவு யிதுகக நாதன் னுடன்பதி சென்று புருந்தபின் புவராசன்
பனிமதி வெண்குடை யானு நினைந்தொரு படியுன் னொப்பதி ள்தொன்று.

ஒகையோ டாயிவ சேம னுரோகினி யுற்றன அப்படி யானகி
மோதித சந்திர பீடம் விவாக மொழிந்து கிடந்தது பின்பேத
னாது வைசம் பாய னகன்றன வைனை பொழிந்திது கடாதகி
கேக நினைந்தன விவனிவ னோடவ தெய்துத வகிதவ விரிந்தென்று. (7)

தாயறி யத்தரு மன்ன மனோரமை தானறி யத்தரு மன்கேரி
போயறி விக்கில் வுருந்துவ ரெப்படி புதுதுவ தெப்படி யானு
நோயறி கித்தகர் சடமே வுருத்தியர் நோய தகற்றுவ ரதுபோலவ்
கரவ வுருத்த மகற்றுதல் பண்பென வவனை யழைத்திது மொழிபென்று. (8)

தாரா சன்கக நாதன் வளம்பதி தன்னி லிருந்தினா யுரைசெய்து
சீர்மரு வுஞ்சக நாத னுடன்பதி சென்று புருந்தபின் புவராசன்
போரு வின்றிது பெற்றான மென்று பெயர்ந்து மனோரமை வெடுகெண்ணீர்
சோரலிருத்தன னனை யையுந் தொழுதங்கவர் சொற்படி யுரைசெய்தான். (9)

ஒன்றல வெங்கல் வுருத்தம தென்றல ருள்ள முடைந்திரு கண்ணுலே
நின்றரு வப்புன றுத்தனர் னைந்தன நின்றவர் தம்முட னெடுநேரந்
துன்று விழிப்புணல் சோர வலைந்தவர் சொன்னது மொப்பல விரிநானே
சென்றலனைக்கொடு போதுள னன்னையர் தேறி லிருப்பது நெறியென்றான்.

இன்ன மனோரமை புண்ணியு மேக விடுத்த வுருந்துவ தியல்போகான்
சொன்ன தற்பிழை யங்கவ வின்றது துயரல விதுதுயர் தவிரென்ற
வண்ண யதெப்படி விவனை நிறுத்துவ தவனை பொழிந்திது வில்லாணென்
துன்னி யுரைத்தன ன் மன்ன வனுமினி யுரைசெய்வ தெப்படி யுரையென்றான்.

போதினி யென்றொரு புதல்வ னுடன்றிகழ் பொன்மனை புக்கன னங்கேபின்
மேதரு தன்பாப னாதை நினைந்து விலாச வதிக்கு விளம்பிப்போ
யாதா வின்படி கணிதரை பின்று முருத்தம தாமென வஞ்சாதே
யானு மதற்கொரு திதினை பென்றன னொருதவ நினை விதற்கென்றான். (10)

என்றவர் போய்விட விடைவனு மோதன வின்ப துகர்த்தி விரிவர்கென்று
நன்று முருத்தம தென்றுரை செய்தனர் காளைபன் னுளுத யத்தன்னிற்
கன்று மனத்தை பொழிந்தெழு கின்றது கற்பென வங்கவர் கட்கெல்லா
மன்று கொடுத்துடன் வருபவர் வரவரு மிரவுட னப்பக லகல்வித்தான். (11)

அருதி படுமபொழு தன்னை தனைத்தொழு தப்பல னைந்தனை யறிவிக்க
மைத்த னடந்தபின் வந்தெதிர் நின்ற வுருந்தி வுருத்தியென் மொழியேனான்
கிந்தை மருண்டது கண்க டரும்புணல் செப்பும தொன்மையு மறியேனிக்
கித்த வுடம்பு கடுக்கு மிதற்குமு விப்படி கண்டல விரைவென்று. (12)

இப்பொழுது திப்படி பா... மெப்படி போக வுரைப்பேனி
 வப்பொழுது தே... ல னஞ்சினன் வைசம் பாயன்றன்
 மெய்ப்பெ... மிலக்குவ தில்லை வெனக்கறிந்
 செப்ப... மூத்தொடுகென்பு னல்கிந்தவனைத் தவன்றுகநோகதி.

தத துனக்குப தேச மகன்றி... மெப்படி நிலலாதே
 னார்த்திது போமது தாமத மித்தனை மீளுவ னென்னோடே
 டு வைசம் டாயன னென்று வணங்கி மனோமைய மனை யிற்சென்
 மிதற்கு வஞ்சித லெனத்தொழு தங்கவ னெனின னவன்வாழ்த்த. (.)

வந்தறி வித்தனன் வாயி லவர்க்கவர் மன்னவ னேவலில் வாவென்னத்
 தந்தை தனைத்தொழு தவனடி யிணையொரு தன்றலை வைக்க வெடுத்தங்கே
 புத்தி சொல்லச்சொல் நின்றுது கொண்டது போது முடிந்த மெனக்கொ
 வந்தமதிச்சக நாநனை யுத்தொழு தவாரூள் பெற்றவன் விடைகொண்டான்.

வேறு.

சீர வெம்பரி யெற வந்தனன் மெலெ முந்த தெறிந்துபோய்த்
 தூர நின்றுது கண்டு மங்கொரு தேரழ னின்றது கருதியு
 மீர வெண்ணிறை நுதண்ட டந்தையை யெய்த வென்பது கருதியும்
 பிரிவில் வென்றி புனைந்த கண்ணிள் புரவி புக்கு விசைந்தனன். (க0௨௮)

இரவி வப்பொழுது தொகுதி ரூப்பினை யெனும் திக்கரை தன்னிலை
 விசீவு மங்கவ மிகுப டக்கினுள் விட்டி லன்புற வழியினு
 லரச னேகினை னென்ன மன்னவ ராடப வுடைகுள் மென்னவிலே
 பரவி யேகின ரவரொ மெய்கை போடுந் விட்டனன் வழியிலே. (க0௨௯)

சுகி விட்டனன் விடிவ தற்குமு அரித்தி ராயுத மேழிநீ
 டாகு லத்துட னிரவு கண்பக லான தொன்றை யறிந்தில
 னோகை யற்றன னுணவ தற்கு முறாக்க மற்றன னற்றயின்
 வேக முற்றொழு மவன்கி சைக்கு விடிந்த தென்ன விடிந்ததே. (க0௩0)

பாசி டத்திலொ ரிந்தர சாலமெ னும்ப டிக்கதி விசைநினு
 னேவி டப்பரி துணைவ தன்றி நினைந்தி வண்டடர் நதிபையு
 மேவி டத்திலும் விடநி னைந்தில னுற்ற வன்ற விடத்திலு
 பாசி டத்திலும் வருமி னைப்பை யறிந்தி லன்றன் மனத்திலே. (க0௩௧)

சென்ற வன்னெதிர் நிற்க நாணொடு செலவி னாரந்தலெ னன்பனைப்
 பின்னொ டர்ந்த பிடித்து நீயொரு பேதை செய்ததெ னென்றுமுன்
 னின்ற நெஞ்ச மழுங்க லென்னொரு நெறிமொ ழித்திவ நேருநொ
 மன்று சென்று சவேதை பாலய மவண்ம கிழச்சிவி செய்துவாய். (க0௩௨)

அன்று கண்டவ லிவுனி கண்டவ னறயி
மன்று நம்பவட வக்க மாற்றி யருந்த வ,
என்று மங்கை யிருப்பி டஞ்செவ வன்று செ
தன்று வந்துமு னிற்ப வன்னுட னவன்ப திக்கினி (க0௩௩)

வந்த வரதது கண்டு சென்றவர் வாழி மங்கல மங்கல
மிந்த வாழ்தி வாழ்வு பெற்றது மன்ன வெய்தின னிற்கென
சின்னத யான்மகிழ் வுற்றொ முந்தெதிர் சென்று வந்தவ ரைத்தழி
வந்த மாநிதி சிந்தி வாணுத லவரை பென்வாள் வினவியும்.

அந்த வெம்பரி தாப மாறிய தன்மை யானும் தன்றியும்
வந்த நாணத னுது மார்பினில் வைத்த தாமரை யிலையுடன்
நந்த தாமரை வளைப மானவை தன்னி யந்நிலை தன்னிலே
முந்தை யார வடங்கி டந்தபின் முதிர் வாரமு செய்தியும். (க0௩௪)

மாத ரக்குளிர் பாயன் மேன்மிக வைத்த நான்மல ருதிருதுண்
டாது வறத்தது புளகம் வந்தது கொண்டு தன்னியு மாசவேன்
மேத னைக்கவ லிட்ட கித்தன மீது நீடுமு தன்மைபோற்
மீத னாக்குளிர் சந்த ழிந்தழி யாது மேனி திருத்தியும். (க0௩௫)

வம்ப லைக்கு முலைக்க லைந்த மருங்குல் கொண்டு வருந்துகா
தம்ப ரிக்கெதிர் சென்று கண்க டமக்கு வாழ்வு கொடுத்துமுன்
வம்ப ரத்தி வரம்பை போன்மத லைகை யாக முறத்தழி
வெம்ப நத்தி லிவறஞ்சு பதா லைகை தன்னை பனைத்துமேல். (க0௩௬)

நுது மாநா மலிக லைகை யுவந்து மங்கல் முயலவு
மேது உறவு தேது செய்பும தென்று தேழியர் விரையவும்
போது போதெனு மவரு டன்பவர் போக வுற்பவர் புருதவு
மோது பேலிகை முரசு சங்கு முழங்கு கடலின் முழங்கவும். (க0௩௭)

மேத ருந்திரு வுடன்வி ரும்பு அலாக மங்கல மாகவு
மாது மாமத லைகை தன்னுடன் வந்து மணவறை புருதவும்
போது மாமத லைகை வின்னொ ளுரைத்து மீளவு மங்கலே
காத லோடவ னுண வெண்ணிரு கண்க னித்துள மகிழவும். (க0௩௮)

மேனி வப்பவு மடிவில் வைக்கவும் வெய்ய மாசரி லனைக்கவு
நீவி பெற்படு மிருகை பற்றி நிறுத்த வுங்குழை யவகிடுங்
காவி வபப்பொரு கண்ணி மைத்திரு கடைரி லோடவு மீளவு
மாலி வபத்தரு மதா பானமு மமுத பானம தாகவும். (க0௩9)

ஆன னந்தனில் வெவர்வ ரும்பவு மறிவ ழிந்துரை யாடவு
நாண மென்முது லலைப வந்தனி ககைப ரும்பவு மங்கலே
தான ரும்பிப புளக மென்முலை தளர்ம ருக்கை வருத்தவு
மீன வன்பெரு விலையு பெற்று வினங்க வுன்னம துருகவும். (க0௪0)

மேவு மந்த மனோ தந்த புய மின்ப தகர்ச்சிபா
லாவி யுந்துரை ல லாகிந்நிலவிதுக்
காலி துந்த கலந்து லாவரு பேரதுநின்
வேண்டி நன்பனை பெய்த வென்று கருவாம். (40௪௨)

பாதி தொலைந்த தற்கெறி பொன்று பாதி தொலைந்தபின்
வாள்ரவி கதிர்க்கு முன்ன ரடுத்த கருகுது மம்புலிக்
ராகுவின் வரவு மற்கெறி செல்ப வர்க்கு விலங்குமாய். (40௪௩)

பாத விற்றுகி செய்து மானபர் கணையின் மாரி தொடுத்துமேன்
மோதி மின்னுட னிடிநெ ருப்பை முகந்து சிந்தி முழங்கிநீ
டாத பத்துட விலவ கற்றியு மந்த கார மனழத்துமிப்
பூத லத்திகை பொரவி கசுந்தது புயலொ னித்தது கோடையே. (40௪௪)

பாத பத்திரன் வேர்ப நிந்தது மலரு திர்த்தது கபந்தடஞ்
சேத முற்றது மயில்க னித்தது திகைபொ னித்தது விழையுடன்
சாத கத்தின் விடாய்த ணிர்த்தது சகர வாக மலைத்ததங்
சேத முற்றது களிறு டண்டிடி விற்ப மெய்திப தேனமே. (40௪௫)

சூறு புக்கு மயிழ்ந்தி யுந்துறை யறிபொ னுமனு மசனியா
மேறு பட்டு முரிந்த பேர்மர மிடைகி டக்க விவங்கியுஞ்
சேறு புக்கெழு மலிட ராகிசெறுத்து நிற்ப வகற்றியு
மாறு பட்டுரு வேறு பட்டுவரு மான மித்திரன் வாங்கியும். (40௪௬)

மதுர மொழிமட மயிலை ஸவசம் பாபன னைத்தன் மனத்தில்கைத்
தகை கிழமுழை தன்னி லேயசனி யன்று பணைத்தெழு மாறுபேன்
முதிரு மிலைது காம வெங்களை முடுகு நெய்பது வாகமே.
வெதிர வருமிடை பூத தொன்றையு மெண்ண வுற்றில னேகினுன். (40௪௭)
எறு செல்வ தெணக்கு நித்தல் விடத்தில கைத்த மனத்தின்முக்
கூறு சென்றபின் மேக காதலும் வந்து கண்டது கொண்டினர்
தேறி கண்ப னிருந்த தெப்படி செப்பு நீயென வங்கவன்
வேறு கண்டது மிலை பென்று வினம்பி மேலும் வினம்புவான். (40௪௮)

நீத தத்தின நாளி ரண்டது செல்லு மென்றனர் செல்லிலக்
சோத வாகி தனக்கி னித்துலை தூர நீதனி நிலலம்பே
லோத கைக்கட லுண்டு கார்வர வுற்ற கால மினிச்செலென்
ருத ரத்துடன் பீள விட்டன ரவர்களென்றன னென்றபின். (40௪௯)

ஏத மற்றவன் பதா வேகை விதற்கு முன்செல வல்லனோ
யோதெ னச்செல வல்லன் வேறிகை பூத தொன்றில யாகிவென்
ருத ரத்துட னவன்மொ ழீந்தபி னுவ தென்றவ னுடன்வரப்
பேத முற்ற மனத்தி லத்துவர் பேசி பேசிய பின்னவன். (40௫0)

பேத மேவி வணப்பு தின்று பிறக்கு கி
சோத மேவி வினிப்பெ ரும்படை குழ
நேத மேவி யுரைத்து யந்த வினாப்பு டன்
காதல் மேவிவ நன்ப னின்றது கண்டி லகந்துயர்

(க000)

பேணி பிங்கொரு பத்ர வேகை பெயர்க்தென் வரவு வினம்ப
குணி நின்றுல னென்று நாடி நடுங்கி நின்றற ரெஞ்சுமூல்
கோணி மிக் குணக்க வேகை குறித்தி ராளல நற்றவத்
தாணி பானவ ளவளு டன்றனி வினவி யறிஞது மென்றுபோய்.

(க000)

நா மற்ற வகுடா வேகை யிடத்தை நாடி யடுத்துவன்
குண நிற்ப வினாகொ ளிக்கவ சங்க ழித்தணி நிவவுபோ
லான நற்கை யந்த ரீயமு மூத்த ரீயமு மாகவே
வான வெம்பரி வேதி பத்தவ மங்கை வாகில நண்ணினான்

(க000)

நண்ணி வாகிலி னின்றி நங்கி நடந்து சென்றவன் மேவுமப்
புண்ணி னாலய மெய்த வவனொரு புனித மாகிய பாறையிற்
கண்ணி னீர்வா வாகு லத்தொ டிருந்து கிட்டான் கம்பமுற்
றெண்ணி ளாத கிலேச மூழ்கி யிருந்த தானிகை தன்னுடன்.

(க000)

இந்த வாகுல மெய்தி வாடு மெழிற்க வேகைத வியல்புகண்
டெந்த வாகுல மிப்ப டிக்கிவ னிங்கி ருத்தன னென்றுதான்
இக்கை யாகுல மூற்று நின்று திகைத்தி ருத்திதி யாவரால்
வந்த வாகுல மென்று தானிகை தனனை மன்னவன் வினவியே.

(க000)

வேறு.

வினவவொரு தானிகையுஞ் சோகத் தாலே
விளங்கிழைதன் முககோக்க னிரையென் மேலு
னெனதுபெருந் துயரமொள முனக்கே சொல்லி
வின்றளவு முனைப்பேணி யிருந்தே னின்கே
புனைவரவும் பெற்றமிக வுளம்வா முய
துறுதுயர மின்னமுள னுரைக்க வாமோ
மனவலியு முடையேனு னதனூற் சொல்வோன்
மன்னவந் கெளென்று மகக்க வேகை.

(க000)

துங்கவென்றி வேந்தேநீ மொழிந்த வாறுந்
துதருடன் சென்றதுவுந் துணிவு மெல்லா
மங்குலந்த கேழ்சன் மொழியக் கேட்டே
மறத்தனந்தே னப்போதே பவச மாகி

சேல் கிராமலாக் கோட்டை
 பெருங்குளம்
 கருத்த முத்திரை
 முன்னா
 சிவன் லுத்திரி.

(S-100)

ஸ்ரீரங்கத்து ஸ்ரீரங்க மிஸ்திரி
 ஸ்ரீரங்கத்தின் முயல்வேலா மென்று போர்த்தித்
 தவமுயல்வே ஸ்ரீரங்கத்து கண்டோ
 ரந்தனன்தன் குமாஸ்தை வறியில் வாமன்
 கமலாச நறுங்குமுளிர் துய்ய செவ்வி
 வனப்பழிய மாதவத்தில் வரூர்து கிற்ற
 தெவ்வாறு பாதகம் தென்றுங் காம
 வென்செய்வா ஸ்ரீரங்கமென்று மிலையுங் கூறி.

(၁၀၈၅)

தோராய பரிமளப்பூக் தென்ற ஸாதுஞ்
செழுங்கிணை யாகியருந் திங்க ஸாது
மாராமி மலராய கணிக ஸாது
மணங்கவே னுக்கரகு மிவையன் டாமோ
காராநுக் குழலாதுங் கண்க ஸாதுங்
கருப்பெழுதங் தோனாதுங் கனிவா யாதுங்
வாராநு முனையாது மன்றி பென்று
மாதவத்தா னுண்டாமோ மயிலே பென்று.

(305)

மற்றுமிகு பல்வுரைத்தான் மின்பு முன்பு
வந்தறிந்து கண்டார்போல் வந்து கண்டான்
குற்றஹரைத் தகலாம வெதிரோ நின்று
முன்னமறித் தவர்போலுண் மகிழ்ச்சி பெற்று
சுற்றாவமே முயல்வாரிய வுலகத் தோர்த
சல்லுமிவர வாக்ஞாதற்கோ நன்றி தென்றுங்
கற்றதெல்லா மயங்கொழைபோ கண்ட னென்றுங்
கலவிசயப் புரைத்ததற்பின் காய்ப்து நோக்கி

(4040)

பூதங்க ளோரைத்தும் போதா தல்ல
பொருதுகால் சுழமுண்டிப் புதைக்கும் ஸ்ரீ
வாதங்கொண் டெய்யோரு மந்த வாரி
வருசுழிவி னழுக்குகெடு மாகந் தாறு
மேதங்கொண் டந்தரத்தே யாக்கு மற்றை
விரகடரும் பொருடுதென்றே னென்ற பேரது
மோதங்கோர் ஸபங்கிளிபோ ளுரைத்த தேயின்
மொசெய்தா னங்கதகேட் டெய்த்த மீண்டு.

(5045)

வருகவினித் தானினகீ வந்தா
 வருடியுலா வருமித் த மறை
 யருகு வரக் கடவனல்ல வைவற்றன்
 டதுவேறு தனையென்றே னது
 அருகுமனத் தினனாகி வந்து மெல்ல
 வுட்புகுத்திப் பாரைதனி லொருவேன் மேல்
 கரிமுலா டரனிகையுத் துயின்ற பின்பு
 சோமனுக்கென் குறைசொல்லித் துயில்வா ராமல்.

புண்டரிகன் தன்னைநிலைத் தன்று கொண்டு
 போனமே புருடனிது போகா தென்னக்
 கொண்டிருந்தே முயிரின்னங் கூடா தான
 குறையென்றன் குறையென்றங் கொண்டு போகத்
 கூண்டிடவே சென்றாகிஞ் சலன்பா லனபுய்
 கண்டிலமென் நினைவரிவையே கருத விற்றோ
 தண்டிவருந் துடைகடுக்கப் பாரி யெண்ணத்
 தருவரினைத் தான் திண்டிற் தவறு மென்ற.

ஆந்தமதித் கஞ்சலிசொப் தரனார் சென்னிக்
 கணிமலியே நீயறிவை யென்றிக் கற்காள்
 வந்தகொரு புண்டரிகன் நன்னாற் செய்த
 மாதவத்திற் குறையிலலை வலியாள் போன்றோன்
 முத்தியிலன் மொழியுமுக சாகத் தலை
 முகராகத் துடன் பிறக்க மொழிந்தே னா
 லெந்தவத்தா னுன்செய்த வினை யினு
 வேர்போன மரம்போல விழுந்து விட்டான்.

விழுந்தவனுக் காருடிர்போய் விட்ட பின்பு
 வேட்கையுட னின்றவர்கண் மிகவும் வாய்விட்
 டமுந்தவுணக் கொருந்நட னுன் தப்போ
 தழிந்தேனென் றவனாறைய வதனைக் கேட்டுச்
 செழுந்தரன வெண்குடையா னண்பன் செய்த
 திணையினு லவன்வார்த்தை செப்பா தந்தக்
 கொழுந்தரன வான்கையப் பிறப்பிற் கூடக்
 கூடவே ரீரென்று குறைந்து வற்றி.

மன்னவன்சுத்த ராபிட னுவி சோர
 வந்தெடுத்துத் தானிகைதன் மடியில் வைத்துத்
 துன்னியபே ராத்கைவிது காணமி னென்னைச்
 சுவைதையும்வத் தவனவத்தை துணியக் கண்டு

மின்னியவன் மோடு சென்ற
பெருந்திசை மீதும் பிதாவு மந்த
வண்ணம் வர்க்கென் சொல்வே
தான் கடப வடிப்பின் செம்மேய். (40௭௭)

நுத்தமுதிற் கெவரோ காப்போ
வடிவகை பவ்வுகை பினிர் பானச்
சிறிதிலிற் கறமுண்டோ செங்கோ னுண்டோ
திருத்தியபே ருருளுண்டோ சீர்தா னுண்டோ
நன்றியறி வாகுண்டோ நன்றி யுண்டோ
நெவுண்டோ பொறையுண்டோ நல்லோ ருண்டோ
வொன்றியதின டுறனுண்டோ வுலக முண்டோ
வுண்ணியொழிந் தொன் னுரையா பென்று வாட. (40௭௮)

மன்னவன்றன் முகநோக்கி மறுகிச் சிந்தை
வாடியது மானித்து வன்றான் கொண்டு
பன்னகபா ரந்தொலைத்து வானிற் ருளிப்
பரிதாப மிகவுற்றுப் பதறி யார்த்தப்
பொன்னணிசங் கிணையறுத் துதறிக் கூடப்
போவதுபோற் புரளிமனம் புரிய வப்போ
தன்னகடை பவன்பத்ர லேகை முன்சென்
றறிவிக்க மனமகிழ்ந்த வணங்கு தானும். (40௭௯)

அன்னையவன் மதினாக்கு மைய னுன்
வருட்சித்ர ரதனுக்கு மற்று வாரக்கு
மன்னுதவச் சுவேததனை நண்ணி காதன்
மணித்தோலில் வலம்புத்து வணங்கிப் போத
வென்னுமது மொழிந்தவர்கள் சென்று வாகு
மென்றேவ வவரோவ லெய்தி வானின்
மின்னுமுடி லோசைக்கு மயில்போ லச்சொல்
விரும்புவகா தம்பரியும் கிரைவிற் போந்து. (40௮௦)

கொங்குகம முவங்கல்குழற் சணிந்து வாசக்
குங்குமமென் முலைக்கணிந்தா பரணம் பூண்டு
பைங்கனக மேகலிது புரங்க ளார்ப்பப்
பட்டுடுத்தோ ருத்தரிய மேலே போட்டுச்
செக்கைகொடுத் தொருபத்ர லேகை போதச்
சிறந்தகே யூகன்முன் போத வாய்த்த
மக்கைமத லேகையுடன் முன்னே பெங்கோன்
மருண்டதொரு முழக்கமென வருந்தி வந்த. (40௮1)

கண்டளக்கண் மெய்ப்பவன்போ துயர்தக்

கடற்படையுங் காவலருங் க

விண்மீவரத் தாளிகையுஞ் சவேளைத்

விழியருவி யாடகிழுந் தொழிந்தான் ந

வண்டான மற்றமலர்ச் சேரலை போல

மதியுதய மில்லாத வரணம் போலத்

தண்டான மில்லாத வரணம் போலத்

தாமரைப்போ தில்லாத தடாகம் போல.

கண்டகா தம்பரியி தென்று வென்ன

காதவந்தா வென்றுகருத் தழிந்து விழுந்

கண்முக வேணையவ னாகந் தாங்கக்

கைவிட்டுக் கணாயழிந்தான் பத்ர வேளை

கண்டிகை யுணர்ந்தவர்போல் விழித்து வாடிந்

தழற்கந்தரா டிடன்முழுந் கவினை நாடிந்

கண்டுதுணிந் தனன்காதம் பரிதா னுன்னம்

கருதிமத வேணையவன் காலில் விழ்ந்து,

(கௌஉ)

வரிவாரின் மனத்துயரத் தீர்வ தெல்லாம்

வாய்விட்டு நீயழுதா லன்றோ வென்னச்

சரிவாரின் கருத்தறிந்தே னதுநாளு செய்வத்

தருமோதா வென்னகைத்துச் சந்தரா டிடன்

புரிவதுதான் கண்முகிர் போகா தாகம்

புருந்திருந்த திவனைவினிப் புனைகந்து பொய்க்

பெரிவனரு மிடத்திலே வென்ன வன்னை

பென்னபிதா வென்றனன் திவனை யல்லால்.

(கௌஉ)

மன்னனிவன் பொன்னுலகு புருந்தான் பாத

மணம்பேணச் செல்வேனும் மங்க லத்துக்

கென்னகுறை யுண்டிதற்கு மழுவா ருண்டோ

விதுநிற்க யான்வளர்த்த தேமாவ் கன்றுக்

கின்னகைநீ வதுவையினுன் மால திப்பே *

ரினங்கொடியைக் கொடுவனர்த்த வினமரன் கன்றைத்

துன்னுதபோ தன்னிடத்தே ிமிடுவெங் காமத்

தொழிற்படந்தைக் கிழித்தெறித றுணிவு கண்டாய். (கௌஉ)

இன்னமுநீ பரிசாச வென்னுங் கின்னை

பெழிப்புவை காவிந்தி விவற்றைக் கூட்டிந்

பின்னை புரீ வைப்பதொழி பொய்தற் குன்றைப்

பெருந்தவமா முனிக்குகவு பெரிதா மன்பா

* மாதலி என்ன முதலாவது காணப்படுகின்றது.

† தபோவனத்திடத்தே என்ன முதலாவது காணப்படுகின்றது.

என்னிதிபர் தணர்க்கு நுண்க்கும் வைத்து
நந்தவனத் துணைக் காக்கல்
தன்னை நுண்க்கு ராற்றி
நுண்க்கு பருங்கெ பெண்ண.

(3089)

புண்பல பேச்சுக் கேட்டும்
புண்பல சுவைதபுடன் பேது நுமன்
புண்பல டுண்புயங்கித் தெனீந்து சொல்வான்
புண்பல மாதவத்தால் வந்து கூடு
புண்பல நீவருந்த நகைப்பா ரில்லை
புண்பல லொருதாழ்வு மில்லை நீயே
புண்பல மெனக் கொருபாங்கி யின்னு மாக
புண்பல மொழிவன்றே னினிவேறு மொழியே லென்று.

(3090)

தொன்றிண்கு துண்புமையும் புண்பல காட்டத்
தொன்றிடயா பிதழ்நுடிப்பத் தொழுது நோக்கித்
தொன்றிண்கு தலைக்கணிந்த மலர் போல் வைத்துத்
தன்மடியில் வைத்தனவிறு சந்தரா டீடன்
வாளிலங்கு மேனிதனில் வந்த சோதி
வாணிலவு போற்றார்த்து வாவப் போது
நாளிலங்கு விகட்புதனி ஹருவில் வார்த்தை
நவின் றதுமாச் சுனெனத்தனை நயந்து நோக்கி.

(3091)

வருகமக னோபஞ்சன் மேனா லுண்ணி
வருகமக வகையுரைத்துப் புண்ட நீச
வருகமக னுணவக் கொடுசென்றங் கமுதில் வைத்தே
முன்னுடனே கூடுதற்கின் றிதுவு மொக்குங்
கருதிவிது தானும்வே றல்ல நாமே
காணிதுகா தம்பரிதன் னகப்போ தாகி
வருமமுதா லழியாதிங் வுடனுஞ் சாப
வலிதொனியு மவ்வளவும் னவப்ப திங்கே.

(3092)

என்றுரைத்த மொழிகேட்டுப் பத்ர லேகை
பென்னுமல டுண்பொழிந்த வெவரும் வானத்
தொன்றவைத்த விழியுடைய ராகி ரின்றங்
குளமெழ்ச்சி பெறவந்த வெவளிதன் யேயே
சென்றுபெற்ற வுணர்வுடனே பத்ர லேகை
திசைபிற்று நோக்காமற் கிந்தை தேறிப்
பொன்றுதற்கே யாவேசக் கொண்டார் போஸப்
புண்புடன் புண்புலன் பின்போவே மென்று.

(3093)

பொருகவனத் திந்திர புதந்தர
 போதுகா மென்றதனைப் பேர
 தருகவெனப் பற்றியிக வினாந்தச்
 தடம்புக்கா னப்பொழுதத் தடந்தினை
 மருவுமொரு வந்தலையும் பாகிக் கொந்தார்
 வார்சடைபும் புரிநூலும் வயக்கச் சாப
 மொருவுமுனி குமாண்மா மகச்ச வேகத
 புற்றவனை நோக்கவவ னுண்முயிற் சென்று.

என்னையறிந் தினைபூழென நவனை நோக்கி
 யினைத்துரைப்ப வாக்வனா மெழுந்தி ருந்து
 மன்னுதபிஞ் சலமுனிவ னன்றோ வென்று
 வணங்கிவிழி நீர்வரவோர் வார்த்தை சொல்லா
 னென்னுதவப் புண்டரிகன் யானி லேறத்
 தொலைவினுயி ரிருந்ததனாற் சொல்லத் தக்க
 தின்னுமது நிற்கவவன் நன்னைக் கொண்டன்
 தேனியமா முனியேவ னெங்கே சென்றான்.

(3024)

கொண்டெசலக் காரணமென் கடப் போயும்
 கடவரக் கண்டதில்லை கொடியேன் காத்த
 புண்டரிக காதனெங்கே யவனை கிட்டிப்
 போர்தபடி தானேது புகழ் மென்னத்
 தண்டுமெனும் பையுமொரு சக்தர் பிடன்
 நனக்கொங்கு மன்னவருந் தானைப் பேணு
 மொண்டொடி கா தம்பரிதன் னுடனே வந்தம்
 குற்றபரி சனங்களுநின் துவந்து கேட்ப.

(3025)

அன்றுதவப் புண்டரிக னுடற்கொண் டேக
 வலன்பிறகே வான்செல்ல வாகா யத்தி
 லென்றமரம் பையர்நாமுஞ் சரகுங் காண
 வுடுக்கணங்கன் வணக்கமதி யுலகத் தன்னிற்
 சென்றுமேகா தயமென்னு மவைபிற் புக்குந்
 திகழ்சக்தர் கார்தலிலா பிடர் தன்னி
 னன்றிபெறப் புண்டரிக னுடனே வைத்து
 னடுக்கெயென் முகநோக்கி நனிநீ யஞ்சல்.

(3026)

தெனிகவினிக் கபிஞ்சலகான் சக்தரன் மேனாட்
 சென்றனனீ திகழேம கடர் தன்னி
 கலிதின்மத னோக்கினபா லழிந்துன் னன்ப
 னுனவொரு புண்டரிக னறிவி லாதென்

கரத்தம்பரி.

மெனியதனைக் கண்டு தென்னை நோக்கி
புன்னுடனே சாருநீ நானும்
கிட்டம்
படியில் விளையேன் போல.

(கௌச)

புன்னுடனே தென்னை நோக்கி
வெய்த தவறில்லை பென்றி பாதுக
சுற்றிக வென்னுடனே துன்ப மின்பம்
கலந்துநீ பெறக்கடவை கற்பி தென்று
நின்றவிரைந் தெதிர்சாபம் கொடுத்து மீண்டு
விளைத்தன்கி வகவிரை நெறியால் வந்த
மன்றலணி குழற்கெளரி மகன்சு வேதை
மணவாளன் மருகவிரன் வாழத் தக்கோன்.

(கௌசு)

எனக்கருதி விவனிர்தச் சாபத் தாலே
பிரண்டுபிறப் பென்னுடனே பிறக்கி லன்றி
மனத்துடனே சன்மசன்ம மென்று சொன்ன
வார்த்தையது வாயாகா தானை யாலே
தனத்தைநெடுந் தவமாகக் கொள்ளுஞ் சுவேதை
தனைத்தேற்றி வேறங்கோர் தவரு காமற்
கனத்தைபெய்தத் திவ்விடத்தே சாபத் திமை
கடப்பனவுந் காப்பதற்குக் கருதிப் போர்த்தேன்.

(கௌசு)

நதெலாஞ் சுவேதகே துவுக்குக் கூறி
பிதற்குமே ஸென்செய்வ தென்று கேட்டுப்
போதுநீ பெனவிரைகிற போக விண்மேற்
புத்தேனி ரொருவனெனைக் கடந்தா பிங்கே
மாதுவாம் பரிபோல நீயு மிந்த
வாம்பரியா கக்கடவை பெனநா னஞ்சிப்
பாதமேல் விழுந்தறிந்து செய்த தன்று
பகர்த்தருள சாபவிடை பென்னப் பார்த்து

(கௌசு)

உன்னமேல் வாகனமா வுடைய கோமா
துயிரிதுதி யுண்டாயன் துதகம் புக்க
பின்னைபுனக் கிச்சாப மகலு மென்று
பெரிவிடுஞ் சாபவளி பெற்று முன்னே
யக்கிலத்திற் சோமனுமென் னன்பன் குறு
மவதரிப்ப நானவனை யகலா வன்ன
மின்னநிலைத் தருள்செய்ய வேண்டு மென்ன
கிவ்வன்ன மாருமினி விதுகே னென்று

(கௌசு)

தன்னிகரி லாதபுகழ்த் தாரா பிப்
 நனக்குமக வேண்டியருந் த
 வந்தினிநிற் சோமனவன் புதல்வ னு
 ன்மைச்சுவச் சுகநாதன் நனக்கு மா வ
 மன்னுதவப் புண்டரிகன் மைந்த னுவன்
 மந்நவந்த னன்பனே மன்னன் மைந்தன்
 நன்னுடைய வாகனநீ யாக வென்னச்
 சலதிபிஞ்சிழ்ந் தப்பொழுதே தனிமா வானேன்.

புண்டரிகன் பிறப்புமில் தென்னக் கேட்டுப்
 பொறிகனங்கி மகச்சுவைத புலம்பி யின்னல்
 கொண்டுநீர் பிறந்துவரும் பிறப்புக் கெல்லாங்
 கூற்றுகி யுமைக்கொன்று விட்டே னானே
 மண்டலத்தி லெனைக்காணத் தக்க தோதான்
 மாபாவி காணலவோ மற்று முண்டோ
 வண்டரிடத் தாகியநீ ரடியேன் செய்த
 வபராதம் பொறுத்தருளி யருளீ ரென்று. (க0க0)

விழக்கண்ட கடுஞ்சுவனீ மின்னே யிந்த
 வேதனைகொண் டொழிமிழக்க வேண்டா மேலோர்
 தொழக்கொண்ட வடிவுடனே புண்டரிகன்
 நேருன்றுமினிச் சுகமோரார் துக்க மில்லை
 நிழற்கொண்டு நாணுரைத்தேன் நன்மே செய்த
 நீதவத்தை விடாமலிரு நீங்கள் வாட
 வழக்கன்று நீர்வருந்த வேண்டா வென்றம்
 மாகத்தின் மொழிசோமன் வார்த்தை யாகும். (க0க1)

செய்தவத்தி னாகாத செயலொன் றில்லை
 விவன்பாகர் திருந்திழைநகக் கொண்ட தெல்லா
 மொய்தவத்தின் வலியாகு முனக்கு மிந்த
 முறுதவத்தா லென்பாங்கள் முயக்க முண்டாக்
 கைதவத்தா லொன்றாக தெனச்சுவைத
 கவனியொழிந் தனன்காதம் பரியப் போது
 பெய்தவத்தெங் கடுஞ்சுவனே பந்த வேகை
 பெயர்ந்துடனே தடம்புக்காள் பெயர்ந்த தெங்கே. (க0க2)

வன்னவன் பெண்ணரசே வானி புக்கே
 விவன்போன விடமறிபே னிறவு மன்றிப்
 பின்னுமமு தொளிர்மதிய மென்னுஞ் சந்தர
 பிடன் தன் பிறப்புமொரு புண்டரிகன்

தன்னுடைய கவிதைத்
தன்முறப்படி
வென்ற

தி. பாவன்
சுரு சுவேத சேத
விவரிக்க கேட்டே
கவிதாபி லேவி விட்டான்.

(FOUO)

... சமாழித்தகெறி தாண யோடு
நடிமன்னர் திரங்கேட்டு மகிழ்ந்து பின்னு
முதுவிட கிருத்தனார்பின் கவேதை தன்னோ
டனிவனோகா தம்பரிமே லயங்கற் பித்தா
னெழுமலிது மொக்குமிது ஐயப் பின்ப
மெமக்கதனா லினிநானேன் பாதுஞ் சொல்வேன்
பழுததவின் நிருமுகத்ததைப் பார்ப்பே னின்ற
பகரிதுனாக் கோருவிராம பாங்கி யானேன்.

(附錄)

காரியமிப் படியிருந்த தீதற்கு மேன்
கற்பித்த வானொழிய வறியே சென்ற
சேரிழைகா தம்பரிக்குச் சுவேதை விர்த
நெறிகாட்டாய் பிறிதொன்றை நினைபா தீங்குச்
சீரியசுந்த ராபிட னாகம் பேணித்
திருந்துமுத லொருவார்த்தை செப்பக் கேட்டென்
னருயிரை நான் பேணி யிருந்து கெட்டே
னவனடைதல் கயிஞ்சலினை லதுவுங் கேட்டாய்.

(五) 五

கல்லாலு மரத்தாலு முலோகத் தாலுங்
கற்பித்த படிவமெல்லாங் கருத்துக் கொண்டு
சொல்லாலு மலராலுங் பூவை செய்தத்
துணிபொருளை வழங்கியவர் துயரக் தீர்ப்ப
தெல்லாரு மறிபார்க ணல்ல நீமுன்
னெதுகொண்டா ராதிக் கிவனிங் காளு
னல்லாயிங் குணக்கருளு பிந்த மூர்த்தி
காண்சொல்வ தேதென்ன வயத்து கேட்டு.

(504.4)

விசைமுத்துதர விசைபுமத லேகை தாது
மின்னியா டாதுமவன் மெய்யைக் கொண்டு
தலைத்தமரம் புடைகுதுகன் முழைஞ்சு தன்னிற்
றயங்குமல ரணைவளர்த்தித் தன்பூ வெல்லவன்
கழுஞ்சிலெரு மோதிரமே பொழிப மேன்மன்
கலப்பொருட்டு வாக்கிவைத்துத் கணைத்து பேய்ச்
விழைத்தவன்ச் சணியாடி பொலிப்பற் சீவி
பிரண்மொ யுரியுடுத்தம் கிளைத்து வாகடி.

(50567)

தன்னுடனே கொடுவந்த வகிலின்
தகராறுஞ் சாந்தமிகை தம்
மன்னுமலர் கொண்மெய்விழி மாரி வெ
வாடியசுத்த ராயிடன் மலர்த்தான பே
பின்னுமலன் றுனினைபை மடியில் வைத்துப்
பெரிதுமலன் முகநோக்கிப் பிடை புற்ற
மன்னகுடன் குணியுடன் பகற்போ தங்கு
வந்தபரி சனங்களுடன் வகுந்தி விட்டான்.

அந்தைவிர வெழுமுனெ மெழுந்த தென்ன
வதிருமிடி பனலாது மின்க ளாறுஞ்
சுற்றமிரு ஞாலெனு தென்னு வண்ணர்
தயங்கவிழி வெறிபார்ப்பத் தலத்தோ செல்லா
முற்றமிக ஈடுக்கவதற் குணனஞ் சாம
துறங்காம வவனிருநா ஞவந்து கையாற்
பற்றிவிடா திருத்தந்த விரவைப் போக்கிப்
பார்த்தனவில் வாடாத பண்டி கண்டு.

(க0க0)

இதுபெரிய புதுமைமத லேகை பாரா
பென்னவவ விரிந்தொழிவ தேது செவ்வி
மதுவனச மலரெனலா நயனஞ் செவ்வாய்
வகுந்தனிரி வியல்பெனலாய் வதன விம்பம்
ஈதுவலப நிகரெனலார் திண்டோண் மேரு
வெற்பெனலாய் வியர்ப்பரிப்ப திவலை வென்னு
மதுவலது குறைபுண்டோ முனியுஞ் சொன்னு
குரையர் தான்மொழிந்த தைய முண்டோ.

(க000)

என்னவவன் மிகமெழ்து மகச்ச வேகை
பிங்குவன்ற னெழில்பாரா யித்து வந்தான்
மன்னுமிவன் முகந்தனக்கு மொக்கு மோதான்
மன்னவரும் பாகுரீர் வாகு மென்னத்
துன்னுதுவி லன்றிவிது வேடு மக்கை
துணைக்காதை பழ்தென்று சொன்ன துண்மை
பின்னைபெறு சொல்வதுநா மென்று மன்னர்
பேசியவ ரடிதொழுது பேணி நிற்ப.

(க005)

மன்னுபெரும் பரிசனக்க ஞுடனே சென்று
வரும்புனலி லாடிமலர் கொப்து போந்து
மன்னவன்ற னடிபோற்றி மன்னர் தம்மை
வாடியரி நிரைப்பாறி வகுக வென்று

சொல்லவுக கொண் டுந் செய்த
தய்ப்பனவுத் தோய்வேத கூற
வன்னம்
பரிசைக்க னுடனே யாக்கு.

(கக௦௩)

சுன்றதற்பின் மற்றை நானு
ம்மேனி வரட்டமினத் தன்மை கண்டு
தமிழர் தினியஞ்ச வேண்டா நேரே
மெய்தினைச் சரபிடை யளவு நோக்கி
வேந்தநெறி யிங்கேகம் மண்ண தந்தை
வருந்தாமற் சொல்லியவர் வாரா வண்ண
மித்தனையு நீயுரைத்து வருவா பென்றே
பியம்பிமத லேகைதனை பேசி விட்டான்.

(கக௦௪)

சென்றவனா மடைவாகச் செப்பு முண்ணே
திடுக்கென்று செய்தினைத் தெனியக் கேட்டு
நன்றிதுகற் பென்றுரைத்து நமக்கு நேரே
நன்றாக வாய்த்தது நாத னன்றே
வென்றுமண வா ளனுடன் மகளைக் காண்டே
மென்றுகினைத் தேமிதுதா னுன தொன்றே
பொன்றியநன் மங்கைநான் வருவே மென்றுற்
றெண்ணுதலை மகிழ்ந்துரைக்க வுவந்து மீண்டு.

(கக௦௫)

அஞ்சுமகிழ்ந் தண்ணிதா வுரைத்த வெல்லா
மடைவாக மதலேகை யவட்டுக் கூறத்
தங்குபெரு மகிழ்ச்சியுடன் சந்தரா பிடன்
நுன்பேனி யிருந்தளவிற் றடங்கார் நீக்கிப்
பொங்குகதி ரெத்திசையும் பரம்பச் சென்று
புலர்ந்துபுர விக்குரங்கள் பொறுக்கக் கங்குல்
ஈபங்குமுத பரிமா முண் டாக்கத் திங்கள்
பகல்போல நிலவெரிக்கப் பளுஞ் செல்ல.

(கக௦௬)

ஆவென்ற காலத்தி லொருநா ளாக்கே
யாகியகா தம்பரிக்கு மேக நாதன்
மேகஞ்சேர் குழலாயுச் சபிணி வேந்தன்
விடுதாதர் செய்திக்கு விசைய வந்தார்
மேகஞ்சேர் மதிக்குலத்தோன் சந்தரா பிடன்
வந்ததாயிற் காணதுவு மற்றுஞ் சொல்லி
பேருக்கோ ளெனக்கண்டே போக வேண்டு
மென்றுரைத்தா னென்றுரைத்தா னிறைஞ்சி நின்று. (கக௦௭)

காணும மவரோகத் கட்டய ரோதரி
 காணுத நொருபுதுமை
 டாணுடு நெழிகண்டு சந்தராரீடு
 தனுக்கண்டு முகநாடித் தடங்க னுடி
 தோணுடி விகாசவதி தாரா பிடன்
 ககநாதன் மனோரம்மபா ருபிரசோ ராமல்
 வானுடிச் சுண்டவர்க னுரைக்க வேண்டும்
 வநுவார்க னெனவவர்கள் வந்து கண்டு

அஞ்சலியோ டுறைஞ்சியவர் காலில் வீழ்ந்து
 கழக்கண்டு தேவியழக் கடவு தல்ல
 சுஞ்சலரி ரொழிகவச ரீரி வார்த்தை
 தப்பாது கரிஞ்சலனுந் தன்மை கொன்னுன்
 மஞ்சுடைய திருமேனி வாட்ட மில்லை
 வாட்டாலை தன்னுடனே மன்னர் தாமு
 நெஞ்சதரித் தனரிதனு னீருக் கண்டார்
 நோந நீர்கண்ட நெழிகுன் ருமல்.

(கக௦௩)

சூங்கவர்க ளச்சோதத் தடத்தி ருந்தா
 சவர்க்கேது தாழ்வென்றே ரண்டறிற் கூறு
 நீக்கனென வெப்படியே சென்று தாங்க
 னின் றுரைப்பே நின் றுரைக்கின் முகமுங் கண்ணுந்
 தாங்கரிய பெருந்துறையார் தன்மை காட்டுந்
 தப்பாதென் றவருரைப்ப மேக நாத
 பாக்குடையா நொருவனை யேவு கென்னப்
 பரிவுடைய துவரிதன்போ தென்னச் சென்றான்.

(கக௦௪)

இப்பாலே விலாசவதி தளர்த்து அமர்த
 னிக்குகொன் வந்திலனென் றவர்தி தன்னில்
 வைப்பான வெழுதிருக்கள் வாழும் கோலின்
 மன்னியவ ரடிவணங்கி வரவு கேட்ப
 வப்பாலே விடுதூதர் விரைவின் வந்தா
 சவர்க்கண்டே மெனமொழியு மவரைக் கண்டேந்
 தப்பாது வேண்டுகோ னென்னைக் கேட்டுத்
 தவங்கொண்டா அஞ்சலியத் தாரை ரோக்கு.

(கக௦௫)

வருத்திவரு மவரெதிரே சென்று சென்றோர்
 மன்னவனெக் கேவைசம் பாய னெங்கே
 திருந்துதெச வர்த்தனன்* வீர சேனை
 திறந்தமர சேனைச் சபதா சேன

* இப்பெயர் தேவ வர்த்தனன் என்று முதலாவித் காணப்படுகின்றது.

விருந்தவரோ வரையவரோ வன்மா
வென்செய்தபுகை நிறைக டம்மிற்
பொருந்தி நிறைநீர்க்கன்
புகைநீர் புது மென்ன.

(கககக)

புடனென் றுரைசெய் யாம
தன்னந்த நெஞ்சினரா யவர்கள் பேரத
கவிலா சவதிபத்தக் கோயின் முன்றில்
வர்ப்பின்று வருமவர்தம் வண்ணம் கண்டு
சங்கபற்க ணீர்தனுமபக் சிந்தை சேரரசு
செய்யபதற் தமொறச் சென்று வாய்விட்
பெய்கள்வழி யாசெங்கே பெய்கே சொல்லி
ரென்றவுரை கேட்டுமிக வினைத்து வாடி.

(கககக)

வந்தவர்கள் விழிநீரை மறைத்த னுற்று
மண்மிசைத்தந் தலைவத்து வணங்கக் கண்டு
முந்தியெழுந் துரையுமென வச்சோ தப்பின்
முடிவேந்தன் றாவரிதநீ மொழிக முற்று
மந்தவிடத் துண்டான வடைவை யென்றங்
கவர்நிற்ப வவன்மொழியு மளவி னீங்க
வெந்தயொழி கடறுவதில் நதிந்தே னுங்க
வியல்புகா னுமைக்கேட்ப தினியே தென்று.

(கககக)

மின்னும் விடிவிடித்த தென்னே பென்னே
வேந்தர்குல மணிகிளக்கே வேந்த ரேறே
பென்னுமிக் கொருதுணையே யென்றன் வாய்வே
பென்னுமிரே பென்னரசே பெதிர்ந்த பேரரிற்
பின்னாணி முன்ன னுரு மவனே சந்தர
பிடனெனார் திருநாமம் பெற்ற கோவே
யந்நானே துன்னியித்தஞ் சொல்லக் கேட்டு
மதிந்தியே பென்றுமிக வரற்றக் கேட்டு.

(கககக)

மடப்பிடிமே னரபதியத் தாரா பிடன்
மதிவல்ல சுதந்த னுடனே யேறி
நடத்தியந்த வுச்சுவினி தன்னைக் கொண்டு
நடப்பதுபோ னாலோக நடுங்கிச் செல்லக்
கடற்றெனியோ லமுருகைக் கேட்டு நெஞ்சம்
கலங்கியவ னதர்ச்சென்று கடிக்கொன் கோலி
விடத்திறங்கி விலாசவதி துயரத் தன்னை
பெதிர்கொண்டு வருந்தியெடுத் தனைத்துத்,தேற்றி.

(கககக)

இலங்கைழி கலங்கன்யில் சந்திரன்
 விருத்தனனே விருப்பெய்த நிதம்
 கங்குலதென் விநிவசங்கா கண்டனே
 கண்டிசமோ வயன்பிறப்பக் காணு
 நனஞ்சிறந்த முகங்கண்டேர் தவழக் கண்டே
 நகைகண்டே நானுமவன் மொழியுக் கேட்பு
 தலம்புரந்த நெறிகண்டேம் விசயக் கண்டேர்
 தபங்குபல கலைகண்டேஞ் சற்றேரு பெற்றோம்.

காணுத தொன் றுண்டு விவாக னன்றி
 கண்டிலேங் காண்பதற்குங் கடற்பூ பாரம்
 பூணுக வயன்புயத்தே னவத்துப் பின்பு
 புகலாய மாகானம் போல தற்குங்
 கோணும் கிரினைத்திருந்த றுண்டு மேலுங்
 கூடியவா காண்கின்றே மென்று தன்னைப்
 பேணும் வினையுரைக்கக் கேட்டோ ரங்குப்
 பின்பு ரக்து றுவரிதகன் பேச வென்றார்.

(ககக)

பிறந்தடைவு றுவரிதகன் சொல்லக் கேட்டுப்
 பின்புமனம் வெறுத்ததெனப் பேசி நீயின்
 நிறந்துவிட வுற்றனநாம் வலியே மைந்த
 விளநெஞ்ச னண்பனியல் கேட்டி நந்தான்
 கிறந்தமதிச் சுகநாத மாகா லன்றன்
 நிருக்கொயி றினையடுத்த சேய மாக்கி
 யறந்தனிலே கொடுதனத்தைச் சமித்துக் கூட்டி
 யணல்வளர்க்கக் கற்பியென வறிவு சேரா.

(ககக)

பெருந்துயரால் விலாசவதி தன்னைத் தாரா
 பீடனைப்பார்த் தப்போது பெருக வஞ்சி
 வருந்துவது கேட்டலவோ மனம்பி னந்தும்
 வாடாம விருத்தனனின் மைந்தன் வாடா
 திருத்தனரங் குள்ளாரும் கண்டு தேறி
 விரிவைசம் பாயன்றன் பிறப்பு மெல்லாக்
 திருத்தவெனைக் கேட்டருளென் றடைவே பெயல்லாக்
 தெளிந்ததுவ ரிதகனது செப்பக் கேட்டு.

(ககக)

சுகநாதன் முகம்பார்க்கத் தாரா பீடன்
 சுகநாத னத்துயர மறைத்துச் சொல்வான்
 மிகநாளு முக்குணத்தாத் பிறத்தி றக்கும்
 மின்னவர்க்கு மண்ணவர்க்கும் விலங்கி றுக்கு

சகலாடு எஃகினை நிமிசெனாநூல்

தாபாசத்தாநூல் கலகத் திற்சூ

முகம் பிபத்தாநூல் டாகா

நா விதந்நைய மொன்றுன் டாமோ.

(ககஉ௦)

தும் கிடத்தாநூல் வடிவா னாநூல்

நிலலாநூ முயிரழிந்து கிட்டார் தாமு

மந்திரத்தான் மருந்தாலப் போன வாகி

வரப்பெறுவ ரஸையுயிர் வருமாக் கொண்க

கிந்திராநூஞ் சாபத்தாற் பெரும்பாம் பாது

னிதனாலே ந்ரிசங்குவுஞ்சண் டான னானுன்

வந்துமுதற் தசாதர்க்கும் வகதே வர்க்கு

ஈமந்தனு னுன்றிவிரி மாநு மன்றே.

(ககஉ௧)

அம்புலிதா னவதரித்த துண்மை கண்டா

யதுவிற்க வின்றேயி வதனக் தன்னில்

கிம்பமதி வந்தனுக்கக் கண்ட துண்டு

கிணையேனும் புண்டரிகக் கண்ட துண்டே

யிம்பரவர்க் கவதாரஞ் சங்கை யில்லை

யிந்தவுட னுயிர்பெறுமோ வென்ன வேண்டா

வம்பரத்தா ருயிர்பெறுவ தமுதா கப்போ

தாசிரண்டு துணியுய்ந்த ததனு வன்றே.

(ககஉ௨)

சோமனவ தாரமெனச் சொல்வ தேது

சோதிதரு முகத்தாநூல் வன்மை யானுல்

காமருபே ரியல்பாநூல் கலைக ளானுல்

கண்டனமா ரமுதமது கலந்த சாபம்

போமனவு மல்கிடத்தாம் போன லங்குப்

புதல்வனுக்குக் காந்தருவ ராசன் போற்று

மாமகளை விவாகஞ்செய் கித்து வரங்க

மன்னவரீ வருந்தலினி வருந்தே வென்ன.

(ககஉ௩)

வேறு.

யன்னன்பிற கெதென்றன் மனத்தாருல யானு

ஈன்மைபடு துயரெப்படி யனலில்லைய தென்றான்

மன்னம்புலி தன்னிற்செல வலரென்றான்* மாது

மின்னஞ்சில புகலாதினி பெழுமென்று பணிந்தான்.

(ககஉ௪)

* புதிதன்னில் எம் ஜீவித்திருக்குமாது சித்திரஞ் செவ்வகடவர்கள் என்பது பொருள்.

மன்னன்சில படைபோடு வழிப்பட்டன னுடன
பின்னும்படி வலர்ச்சென்றனர் பேதித்தவர் நிழல்
துன்னும்படி மொழிசெய்தவர் சொல்லத்து
என்னந்திக முச்சேர தடாகத்தை யடைந்த

(ககஉ௮)

மன்னன் தவ ரிதகன்றனை வாவென்று கிடுப்பப்
பின்னுஞ்சில படைபோனது பின்போனவ னுடனே
துன்னும்படை பொடுமன்னவர் துயருற்றவ ரொடுமின்
டின்னந்தவ நங்கொன்றிலே வினிமத்தை வருந்தேல்.

(ககஉ௯)

என்னப்படை பொடுமன்னவ ரிருதாளில் விழக்கன்
டன்னப்பெடை யன்னுளா செங்கேயென வலறிப்
பின்னப்பட வலனைத்தணி பென்றன்பொடு பேசி
முன்னுற்றடி பணிமேகனை மொழிநீசெய லென்றான்.

(கக௩௦)

உடதுங்கொரு தாழ்வங்கிலை யுயிருக்குமலை தொக்கு
மிடருற்று வருந்தேளினி யென்றானது கொண்டே
திடமுற்றொரு தேவிக்கிது செயன்தெளி பென்றம்
கடதுற்றவன் மடமாதுட னப்போது பெயர்ந்து.

(கக௩௧)

துதியேது தவப்பாவை சுவைதக்கிட மாகும்
பதியேதென வினவிப்பதி புக்கானவ னையோ
கிதியேயிது வென்கொந்து மிகத்தன்ருகை புக்கான்
மதியேயொரு கா தம்பரி மருங்கொண்டு கிழுந்தான்.

(கக௩௨)

அவரப்படி வாகத்தனி வாகக்கக ராதன்
கலலைக்கிட மலவென்பது கற்பித்துனது புகமா
தவனப்பொழு தமனோரமை பொடுசென்றன னனைகன்
டிவனிப்படி பென்மைந்த வெனைக்கண்டெது செய்தான்.

(கக௩௩)

துயில்கிட்டு வருந்தத்தை துனைத்தாடொழ வெழுநீ
முயல்கிட்டெழு மதியேது முகத்தாலொரு மொழிதா
செயலற்றன மெப்போதுரை செப்பத்தெனி வதுதான்
மயதுற்றன னின்றக்கையு மைந்தாமற மாமோ.

(கக௩௪)

என்றிப்படி பலறிப்பிற இருதாடலை வைத்துச்
சென்றுச்சியின் முகம்வைத்தனன் செறிகொங்கை கனிற்பால்
ருன்றிற்சொரி யருகிப்புன வென்னக்குதி கொன்னக்
கன்றிச்சொரி கிழிநீரொடு கையங்கி னெய்த.

(கக௩௫)

இனிகீகிடு சோகந்தனை பென்றங்கிரு தேனா
னனிமேதரு மைந்தன்றனை ரரபால் னனைத்துத்
தனியேதுயில் கின்றபாவை சம்பாபன வெங்கே
முனிவாருடன் மொழிகின்றிலை மொழிபாயினி தென்னும்.

(கக௩௬)

மேலாதுயிர் வருமென்பது மெய்கொண்டு தெனிக் தே
 னோலாதவர் உதரத்த ஊடன்றேயியு கொந்தா
 ரேலாதுயிர் தவ தினித்தேயியு னருளா
 ளாதுயிர் தவ காரப்புக வென்னும்.

(கககச)

வப்போது மகன்றேலி கிழுந்திங்
 னவற நெரந்தாளவ னாறும்படி யின்சொற்
 னதானை யுறக்கண்டு தழிஇக்கொள்ளென வேகிப்
 பைந்தோகையு மவண்மேன்மிரு பரிவான்மடி வைத்து.

(கககஞ)

உண்ணத்திரு மகளிபெற வுயர்மாதவ முடைபரன்
 நண்ணத்துவ ரடுமோலொரு சாணந்தனி நீயே
 முண்ணத்தவ வலியன்றி முயன்றாற்பெற வல்லா
 மின்னைத்தெளி யிலிநீயென மெய்ம்மாச றுடைத்தான்.

(கககக)

மடிவைத்தது மதியாளவண் மதலேகை யெடுத்துக்
 கொடி யிப்படி பணியென்றவன் கூறப்பணி தாவென்
 றடிதொட்டனன் காதம்பரி யவன்றண்ண யனைத்திப்
 படிக்கொற்றவ னடியையப்பணி யெனவந்து பணிந்தான்.

(கககங)

நீடுத்திரு மயில்வந்தது நீவந்தது சுந்தரா
 பிடன்றன துயிர் தந்த பெருந்தெய்வ மருந்திங்
 கோமெப்பொழு துணையொப்பவர் ஞாலத்தினி லுண்டோ
 கூடுத்தவ முயல்வாயொரு குறையின்றி யிருக்க.

(கககஅ)

என்றவகவர் சொல்லித்தன தொருமைத்தனை யெய்தச்
 சென்றவகவ ஊடன்பாமை திருந்தத்தழு விக்கொண்
 டுந் திங்கினி யாமென்செய்வ தென்றேயெயா ரருகே
 யன்றவகொரு கொடிமண்டப மதுமேலி யிருந்து.

(கககஆ)

எங்கேவா முடிமண்ணை ரிருமென்றவ ருடனே
 சிங்கேமுறக் கண்டேமென மெண்ணீரிதன் முன்ன
 மங்கேய விவாகத்துட னரசுக்கர சுதவிச்
 சங்கேதம தாகுத்தவ முயலத்தரு மென்றே.

(கககஅ)

ஆவ்வாறு நினைந்தேமது விதியின்வச மன்றே
 தெவ்வாறு படாமற்புவி தெரியத்தரு லுமமா
 லிவ்வாறு தவம்பண்ண நினைந்தேயினி யிதனுக்
 கொவ்வாமொழி கூறென வுளையாடி யிருந்தான்.

(கககஆ)

பாசத்தவ மடமாதொடு காதம்பரி பவவு
 கேசத்துட னிவைசெய்தவ நிறைவேற வளர்க்குந்
 தேசத்தவை னைக்கொண்டொரு னைந்தன்றிரு வழகே
 பேசிக்கொடு தரிசித்தருன் பேராம லிருந்தான்.

(கககஆ)

வேறு

என்றிவை படக்கக் கூறி யிருந்தசா பாஸி வெ
என்றித நன்றென் னுங்கே கைசெய்த மு
கொன்றினை புரைக்கப் புக்கிங் கொன்றினை பு
என்றித கைதவி னின்ப மிழுத்ததித் தூர மென்.

ஆதலாற் புண்ட ரீக னனங்களு விடுபட்டு
மேதினி தன்னில் விழ்ந்து யிகச்சக நாத னுக்கங்
கேதுவான் மகவாய் வைசம் பாயன னென்று போராய்
மாதவ மகச்ச வேதை வாக்கொற் கின்றை பானான். (ககசச)

என்றுசா பாஸி கூற விளமையி லீத நித்தே
ஞென்றிய கணநிற் கண்ட துணருமத் தன்மை போலத்
துன்றிய கலைக னுயிற் றென்றினை பேசப் பெற்றே
என்றொரு மனிதர் மேனி யல்லதம் முனிபாற் பெற்றேன். (ககசடு)

ஆகினைன் வைசம் பாய னன்புடைச் சந்தரா பீட
நேயமு முடைய னுனை நேரிழை கவேதை தன்பா
லேயுமான் காதல் பெற்றே னிற்கெழா மற்று னைத்தேன்
போபலர் தம்மைக் காணப் புரிந்தில னென்னைப் பெற்ற* (ககசக)

தந்தையர் தாயுந் தாரா பீடனுந் தேவி தானுஞ்
சந்தரத் தவத்து ளாய கவேதையு மற்று ளாரு
முந்தையி னன்ப னுன முனிகபிஞ் சவனு மென்றன்
கிந்தைவிட் டகலா ரேது செய்தன ரங்கே யென்றும். (ககசஎ)

சாதலைக் கேட்டு நெஞ்சஞ் சடக்கென வெடித்து மாய்ந்த
பேதயில் சந்தரா பீடன் பிறப்பிட மெங்கே யென்று
மாதா விலங்கி னுனை னுனது மன்ப னுன
மேதரு மவனைக் கண்டால் வெந்துயர் தீரு மென்றும். (ககசஅ)

வருந்திரன் வணங்கிக் கேட்ப மாமுனி யென்னைப் பார்த்துத்
திருந்திய சிறங் லாரி செல்லவோ கேட்ட தென்ற
பொருத்திய முனிவி னன்போற் புதன்றுநீ யிதனு னெஞ்சர்
தருந்துயர் முழிவி விட்டாய் தரித்துநீ வினவ வென்றான். (ககசக)

* கண்ணப்பெற்ற தந்தையர் தாயு மென்க. இவ்வாறு பெயரெச்ச நனுக கின்ற அடுத்த செய்யுளோடு தொடருக் குணச் செய்யுட்கள் பழையகாலத்துக் காலியக் காரிற் அருவி வழக்கக் காண்கின்றோம். 'குணம் பலபாட் பொருவினை கொள்ளும்' என்றதைத் தவிர வேறு விதி காணப்படாமையாலும், பிற ஆன்றோர் செய்யுட்களி லும் இவ்வணம் வெ வரின்றலாக் காண்கின்றமையாலும் இது அழுத்தப்பட ன்ந்த தன்றென லுணர்க.

இப்படி மூலியு மாகி விடுதலாகித் தோண்டித் தீர்த்த
தப்பிவரும் வந்தவாறென் குணமீர் குறந்த வாரெ
செப்படி தோண்டி வாரென் குறந்த வாரெ
வந்தவாறென் குறந்த வாரெ (காஞ்சி)

தமிழக மீள் தேர்தல் விவரம் தன்னால்
உள்ள சபை மாநாடு விரிவாகத் தாழ்ந்திருந்ததால்
காட்டமு மதனா லாகும் குறைந்தது மதனா லாகும்
காட்டமு மதனா லாகும் மாநிலத் தேர்தலுக்கு மொத்தம். (கனம்)

அந்தஸி ரிபத்தி லாண வலனிய னுறத யாலே
வெந்திறற் காம னோயால் வெந்துய ருழந்தான் மேலு
முய்த்தில் விடரின் மாய்த்தத னுற்றதா பத்தொ லைந்தால்
வந்தால் வினையா னாகும் வாழ்வமா ருயிரு மேல்கும். (கவிஞர்)

யன்னதான் வணக்கி நின்றுக் கிபம்பிபு பரிசு நன்றே
யன்னிபு கிலக்கில் வாழ்வ ததிரிழை வதிவே யரபு
மன்னுவ தின்னா தெர்த வழியினுற் கதியுண் டாகு
முன்னுநீ மொழிக வெண்ண வுரைத்துமிக் கெதவும் பின்பே. (ககருக)

என்றிது னிடிய நேர மிகநகர விடப்பத் தான்மர
சொன்றுகண் ணாடி யெசுக்கு முறைதொடும் புட்க னாரக்குஞ்
சென்றுநக ரியமஞ் செய்வே மென்றெழக் கண்டு சிர்னை
கன்றிமுன் வாரக் கண்ணீர் கறையிலே கருத்தை னவத்தா. (ககஞ்ச)

பின்புற முனியூர் தாலும் பெயர்த்தனர் நியமஞ் செய்ய
வன்புற சீத னெண்ணைத் தன்னிடத் தமர்த்திப் போக
வின்பமொன் தெய்தேன் நோர வெய்திய பிறப்பொழிந்தேன்
தூன்பமே முயன்றே னென்று துணிந்துவிந் விடநினைக்க. (காசு)

வந்துமா முனிபா? நீதான் மங்கல முனக்கு மேது
முந்தையி னென்ப னான் முனிபகிருந் சலன்ருன் வந்தென்
றங்கதாள் பணிந்தி ருந்தா னென்றவன் தரிசாநான் காண
வந்தாப் படுமு னென்றான் பவன்முனை கொடுபேர்ப் பவந்தான். (

அம்பரத் திழித லாலே யவிழ்ஞடை யலைய மேனி
வெம்பவுத் தநியஞ் சோர வெயர்வா றிமோத்து நெஞ்சம்
கம்பமுற் றழிந்தி ஞுந்த கபிஞ்சலன் றன்னைக் கண்டங்
கிம்பரித் திரந்த பாவி பெய்செய்யே னென்னே யுன்னை. (ககடு)

பெருகையா செதிரோ கானே வந்துணைக் கிணேசுந் தீர
கிருகையாற் தழுதப் பெந்தே னில்லைபா எனத்தில் ஈவத்தாப்
பெருகையா னினைத்த மேனி பிடித்திலே னென்னத் தாது
முருகியுள் சித்தில் ஈவத்தா தூத்தினும் ஈவத்து சொத்தாய். (

இனியுனக் கெடுவே னன்பற் கிவ்வா லாமவு மிர்தத்
தனியுனக் கொவ்வா தல்லல் சற்றுநீ தனிக லுயர்
நனியெனக் கேது சொன்னார் நான்செய்த நன்றி யுண்டோ
முனிதனக் கேற வென்ன முனிசுரீஞ் சலனஞ் சொல்வான். (கக௯)

ஐயர்நஞ் கவேத கேது வறிந்திதற் கான சாந்தி
செய்யமுன் றொடங்க ளுர்கான் நிறற்பரி யுருவம் கிட்பு
பையவர் திறைஞ்சி நிற்பப் பார்த்தென பைமுத்து னன்ப
னாய்நாஞ் சாந்தி செய்ய வற்றிலே மொருதாழ் வுண்டு. (கக௯)

பைங்கிளி யானு னன்பன் பண்பினு லறிய மாட்டா
னிற்குநீ நிற்க மேலா லினிதென நிறுத்தி யின்று
செங்கதி ருதயந் தன்னிற் சென்றுகா பாலி சொல்லா
லங்குணர் வுடைய னுனு னவனை யங்கே கண்டு. (கக௯)

ஆசிரா முரைத்தே மென்று மல்லல்போ மளவு மிர்த
மாவின்சா பாலி தன்பால் வைகவு முரைத்தே மென்று
கேசமா தாவு மிர்த நீதியே யுரைத்துந் துன்ப
ஆசலா லிலந்தா னென்று முச்சுவை மோந்தா னென்றும். (கக௯)

கூறென வுரைத்தா னென்றும் கூறிய ருறித்து மெய்யிற்
பாறிய கிந்தை நீவிப் பரிதழிப் பவனை நோக்கி
வேறிதற் கேது சொல்வேன் மெம்பரி யாவ மெய்கி
ஹிதபட் டிலந்தா கிர்த வொருவனு லன்றோ வென்றேன். (கக௯)

என்றிவை பலவுங் கூறி யெழிற்கிஞ் சலனு நானு
மன்றரு ளாடனு ரீத னமைத்தபோ சனம ருந்தி
பொன்றியங் கிருந்த போதி னுனக்குப் தேசஞ் சொன்னே
னன்றிதிங் கிருநீ பென்று நற்றவ னங்கே சொன்னான். (கக௯)

ஆரிதன் வளர்க்க வங்கே வாயினே னுன பின்பு
தாரணி சந்தரா பீடன் நன்பிறப் பறியு முன்னே
சேரிய கவேதை தன்பாற் செல்வதே நினைந்து செய்யுங்
காரிய மெனவி னார்த்தேன் கருத்தினுல் வடக்கு நோக்கி. (கக௯)

முன்புநாட் பங்கற் தில்லை யாதலான் முரணு ழிந்து
பின்பொரு நாவல் வீழ்ந்து பீடையுற் றினாத்தி ருந்து
நன்பனி யோடை தன்னி னவமலர்த் தேனு கர்த்து
மென்பனி வாரி யுண்டு கிரைப்பது மக்காய் கோதி. (கக௯)

ஆறிவிட் டகன்றோர் காலி வந்தியில் வைரு மெல்லி
வேறுபட் டிருக்கு ரெஞ்சும் வெங்கணல் போதுங் கன்னு
முதுபட் டிருக்கு மெய்யு முடைபவ னொருவன் கைகிற்
பேறுபட் டிருந்து சன்றி பெறவென விகெ வென்றேன். (கக௯)

என்னினைத் தென்னை யிங்குக் கைப்படுத்தினைப் பென்ன
வுன்னையன் னுய்ப்பு தற்கு மொருகினைப் பொருட்டு மன்ன
மன்னுயிர்க் கிடரு மில்கை வாதெ லொழிநீ பென்றான்
பின்னையக் கென்னிக் கொண்டு பெறுவதென் சொல்லா பென்ன. (1)

தென்னுந் தெனிர்த சொல்லு நல்லதோர் கிளக்குண் டென்று
தெனிக ளிடத்திற் கண்ட முறைமையைக் கண்டோர் சொல்லு
தன்னது காண வேண்டு மென்றுநம் மிறைவன் கன்னி
நானிது மொழிந்து நின்றோர் தம்மையங் கேற ளிட்டான். (கககக)

அத்திர ளங்கே சென்ற தத்திர னுடனே செல்லா
தித்திகழ் வனத்தில் வந்தே நென்கையா லாகப் பெற்றேன்
தத்தைநா னுனைவிட் டேகத் தகாநினித் தைய னுனே
யத்தொழிற் சூரிய னென்று னவனது சொல்லக் கேட்டு. (ககஎ0)

வானவ ரவுணர் வந்து வணங்கலிற் றிருக்குங் கஞ்சத்
துரகை வீன்று ளர்தச் சுவேதகே துத்தான் றந்தை
யானபுண் டரிக னுனங் கமரலோ கத்தை விட்டங்
கீனர்தம் பதிலின் மேலி யிருக்கவும் விதித்த தென்று. (ககஎ1)

அன்னையை யையன் தன்னை யருட்கபிஞ் சலனை நோக்கி
யின்னம்வந் தருளா தென்று னினுநல்ல வார்த்தை யென்று
முன்னையல் வினையை நொந்து மூர்க்கனை கிடுநீ யென்னைப்
பின்னையிக் கெவந்தாங் கண்டா ரென்றிவை பேசக் கேட்டு. (ககஎ2)

பேதைநீ யறிவ தென்னை பேசுவ தைவர் கண்டா
ராதலா னுன்னைக் கண்டுங் கண்டிலே னென்றாற் பொய்யா
மேதுநான் செய்ய தென்றான் யாண்முனி சூமர னென்றி
லாதர வுடையே னென்றே னதற்குமங் கருளி ளாமல். (ககஎ3)

வலைதனை வளைந்து மாலை மலையைமற் றுள்ள மாலை
நிலையறத் தூத்து வாகு கெடுங்கனை திருந்து வாகுஞ்
சிலைகுனித் தோடு வாகுஞ் சிதறுஞா ளினைய அழத்துங்
கொலைசெயத் தொடங்கு வாகுங் கூவினிக் கொள்ளு வாகும். (ககஎ4)

ஆனவெஞ் சரத்தை புங்கண் டஞ்சலப் பால்வ தைத்த
ஐவினைச் சடுவார் னுய்ப்பா ருருவழி யாமல் வைப்பா
ரேனைய கொண்டு போவா ரிடங்களுங் காணக் கண்டு
போனான் டான னந்தப் புலையர்தஞ் சேரி புக்கு. (ககஎ5)

தன்னுமுன் னேலி கிட்ட தையறன் னுள்வ ணங்கி
மன்னிய தவத்தால் வந்து வாய்த்ததொன் றெனிய தல்ல
வன்னமே பேணத் தக்க வரும்பொரு னென்னக் கேட்டுக்
கன்னிதன் கையின் வாங்கிக் கருதியென் முகத்தை நோக்கி. (ககஎ6)

வந்தனை மகனே கன்றுள் மனக்கருத் தொழிப்ப சென்று
கந்தவன் பச்சை வாராத் கட்டிய கட்டை டைத்துச்
கிந்தனை செய்பன் முன்போற் கிந்தனை செய்ய ஸென்று
தந்தன னொருசொற் றைய நனியிருத் தென்றனை கோக்கி. (ககஎஎ)

புலத்திரன் மதுவை யுண்டு புலாவவை யருத்தி யாக
மலைத்துடன் விழுந்தெழுந்தம் கதிர்பறை பறைய வாடித்
கலைத்தலைப் பற்றித் தம்மிற் கதத்தின்மேல் விழவுக் கண்டு
தொலைத்தில னுயிலா பென்று சொல்லவுக் துணிர்தே னில்லை.

விண்ணிலும் பிறந்து மேலாய் மெய்த்தவன் குமார னாகி
மண்ணிலும் பிறந்து பின்னை வனத்தொரு கிளியு மாகித்
தண்ணிய சாதி நீண்டத் தலைகந்தவார்க் கட்டை டைக்க
யெண்ணிலா விளையே செப்தே மென்றிவை விவைநி னின்ற. (ககஎஉ)

பிறத்தலி னில்லை வேறு பிழையென வுயிலா மாய்ப்ப
னறத்திற மல்ல வென்ப ராதவா னுயிலாக் காக்கப்
பறைத்திர டந்த காலும் பழுமுமே துகர்ந்து கோலிக்
கற்பபதுக் குடித்தி ருத்தேன் கலந்தகண் மாயம் போல. (ககஎ௦)

சூக்கல சிடத்துச் சிஞ்ஞ னமர்ந்தபி னொருகாட் கடும்
பூக்கன கத்தி லாகப் பூயிபொன் னியல்பு மாகப்
பாக்குடை பலணி கண்ட படியெழிற் பாலை யாகி
பிண்கெனைக் கொண்டு வந்தா ளீதொரு புதுமை கண்டேன். (ககஎக)

என்றுவை சம்பா யன்ரு னியம்பிய தெல்லாக் கேட்டுச்
சென்றுசண் டாள கண்ணி சேர்மிட மறிந்த னைத்து
முன்றில்லா யெய்த நீபோய் மொழியென வாயி லோனை
யன்றுருத் திரக னேவ வவனுட னவரும் வந்தாள். (ககஎ௨)

வந்தவ னுள்ளே சென்று மன்னனை மதியா மற்றன்
முந்துதே கவினு னேசே முகந்தனை கோக்கி வாராய்
சந்தானே பண்ண லேகா தம்பரி தலைவ னேகே
விந்தநீ சந்தரா பிட விவனொரு புண்ட நீகன். (ககஎ௩)

இருவரு முற்ற துன்ப மிக்கன வில்லை யிந்த
வொருவனிப் பவத்துத் தந்தை யுரைதனை மறுத்துக் காத
றருதலச் சுவேதை தன்பாற் றுவியக் குதனி னின்றிப்
பரிபலப் பட்டா னிர்தப் பரிபலம் படுத்து மீட்க. (ககஎ௪)

தந்தைபச் சுவேத கேது தானிவை யுணர்ந்து பார்த்ததம்
கந்தநின் புதல்வ னின்னு மடக்கமற் றேரு கின்றான்
முந்தநீ சென்று சாப முடியுமல் வளவுக் காக்க
வந்தவா சிலத்தி லேகென் நவன்விடை தரான் வந்தேன். (ககஎ௫)

இவ்வென் னாதா யானெ பெண்ணிய திருவும் யானெ
யிவ்வொரு பகைச்சி யானெ யிடுமென்பெப் பித்தென் யானெ
யிவ்வென் புக்கள் சாப விறுதிமே னுக்கட் னென்ப
யிவ்வென்ச் செய்த தேபென் நிபம்பியம் பாத்தி னானெ. (ககஅக)

அப்பொழு தனக்க வேளு மன்றுருத் திரக னுகர்
தப்புரு கிலக்கா கக்கா தம்பரி பம்பாக் கொண்டு
கைப்படு கருப்பு கில்லின் கால்வளைத் தெய்ப மேன்மேல்
வெப்புள தாய்வ ருத்த கிரும்பினர் பலருஞ் சூழ்து. (ககஅஎ)

பரிதபித் தாம்கை யானும் பங்கய வளைபத் தானும்
சொரியணி நீரி னானும் துக்கெய்கற் பூரத் தானும்
கிரிதருங் குவளை யானும் கிரைதருங் குளிரி யானும்
மெரிதருங் காமத் தீயி விழுதிடு வானா பொத்தார். (ககஅஆ)

கிரைவுறு காமத் தீயான் மெயில்வெயர் வருவ தெல்லா
முரைசெயிற் பகம ரந்தி யுற்றுயிழ் துரையே போன
கிரைவுறு காம பாண னெடுமுனை யறைந்தார் போலக்
கரசா ணந்து டிக்கக் கண்டது தானு மில்லை. (ககஅக)

மெய்த்துடிப் படக்கக் கண்டு கிழிப்புளல் சோர லின்றோர்
தந்தையாம் வைசம் பாயன் றன்னேரி கெடுத்தா பென்று
ரத்தவக் கையேதை தன்னு ளாகவன் றனக்கு மன்றோ
வொத்ததா ருயிரு ளந்த தோயிதி கொடிய தென்றார். (ககஅஊ)

அடங்கிய காமத் தீயா லவருடல் கடுவ தாகத்
தொடங்கிய தன்மை யொக்கத் தோன்றிப் தென்றற் கன்றான்
மடங்கிய வசோரு மாவும் வளரிளந் தனிரைக் காட்ட
முடக்கைச் சூரவு காட்ட முகஞ்செயும் வசந்த காவம். (ககஅஈ)

வேறு.

இருகா னியத்தின் மடக்கைபர்க்கு மினையோர் தமக்கு மெழில்வசத்தம்
வருகா னின்ப மதன்கினைக்க வரம்பு கடந்த பரிசாகித்
திருகா னிவென் றனக்கனுக்குச் சிறந்த செம்பொன் முடிசூட்டத்
தருகா னொருகா தம்பரிதான் சந்தரா பிடன் றனையனைந்து. (ககஅஉ)

மாலைப் பொழுதி லச்சோத மதா சலத்தான் முழுசூழித்தக்
கோலப் போது தனைச்சூட்டிக் குலவும் புழுசூ சந்தணிந்தக்
காலக் கோல கிழியானு மல்லா ருதி யடன்மதனாக்
கோலப் பூசை செய்ததற்சி னென்கு கோக்கி பிடம்பிர்த்து. (ககஅஊ)

நின்று நின்றோ டடிபிட்டு நின்றதன் குயிர்த்துப் புனகம்வரச்.
சென்று சென்று மனநடுங்கித் திகைக்கக் கண்டு சிலைக்காமன்
வென்றி கொண்ட சரத்தன்னி விடவங் கவன்மேல் விழ்த்தயன்றன்
மன்ற லொன்று மலர்மார்பம் வெனவத் தரிபா துயிர்வந்து. (கக௯)

மனத்துட் புஞ்சுந் கவயவங்கண் மருசிப் பார்து வரக்கரத்தாற்
நனத்தாத் தழுவு மிகலிம்பித் தனமா மமுத சலங்கொல்லாக்
கனத்துப் பனைத்து வரத்தெனியக் கண்டே பவர்கண் மலர்ந்திழைத்த
தினத்திற் பொலிந்த குமுதனிபுஞ் செழுமா மதிபு மெனச்சிறந்தார். (கக௯)

அப்போ தவடன் மடநாண மச்சந் தோன்ற வவைகண்டிங்
கப்போ தஞ்ச னுன்னுலே பென்னு ருயிர்பெற் நெழில்பெற்றே
னப்போ திதுந் ததுவின்னை யமுதா லாகு மென்றேன்பா
னிப்போ திதனிற் பழுதுண்டோ யுன்ன லைந்தே னிருநிறப்பும். (கக௯)

இதுவென் சாப கிடையெனக்கிள் றிந்த வுடம்பி னுன்பொருட்டால்
கிதுவின் புலன மென திந்த வெல்லை நிலமு மெனதாரு
முதுவெஞ் சாப மகச்சுவைத முனிவன் நனக்கு முடிந்ததெனு
மதுவுஞ் சந்தரா பீடனவ னுன சந்தா னுரைப்பளவில். (கக௯)

மதியின் புலனந் தனினின்று வருத லாலம் மதிக்காந்தி
பொதியுக் குளிர்பெய்ப் புண்டரிகன் புனித நண்பன் கைப்பற்றி
கிதுவின் மிசையே வருகின்ற னெனமாச் சுவைதை தனக்கின்ப
முதிரும் படிசா தம்பரிபோய் மொழிந்தா னவனு மிழிந்தானே. (கக௯)

வந்த புண்ட ரிகன்றன்னை யயக்குஞ் சந்தரா பீடனணிச்
சந்து மெழுகு தடர்தோளு மார்பு மிறுகத் தழுவிக்கொண்
டிந்த ரீயென் னெருமருக னிதுதா னிற்க வப்பிறப்பு
மந்த வாய்ந்த வுயிர்ப்பாங்க னதுவே யாக வெனக்கென்றான். (கக௯)

அங்கே பணிந்த மடமாத ரனகன் சந்தரா பீடனைப்பார்த்
தெங்கே பந்த லேகையென கிவரை நோக்கி பவனகைத்தென்
பங்கே பாண வுரோகினிதன் பரிவா வென்னை நீங்காம
லிங்கே வந்து பிறந்தனளென் றிவ்வா தவனு முரைத்ததற்பின். (க௨௦௦)

அன்னப் பெயரான் சித்ராத னவர் வாழ் பதிக்குக் கேழூன்
முன்னர்ச் சென்றான் மாராய மொழியச் சென்று மதலேகை
மன்னர்க் கிறைவன் நந்தையிட மறலி தனைக்காய் மந்திரத்தை
யுன்னிச் செபிக்கச் சோபனமே யுங்கட் குயந்தான் யுவராசன். (க௨௦௧)

அப்போ திறைவ னாகிபெற வமலன் வைசம் பாயனனு
மப்போ தஞ்ஞ வரக்கண்டே னென்னக் கேட்டல் கணவோரு
மப்போ துவகை யுடனேதம் மாகந் துள்ளப் புனகமெழ
வப்போ தவர்க் குறந்தழுவி பவனைத் தழுவி வருமளவில். (க௨௦௨)

தாரா பிடன் நினைந்துமிசத் தளர்ந்த கைபாற் கலைசற்றிக்
காரார் வண்மைச் சுகநாதன் கழுத்தைக் கட்டி பாடிவா
வாரா கரம்போன் மலிதாளை மன்னர் மகிழ்ச்சி யுடனூர்ப்பச்
சேரர் தந்தை தானினைபைச் சேர்ந்தான் சந்தரா பிடன்போய். (கஉ௦௩)

நீதா னெந்த நிலனுக்கு நெடுவா னுக்கு மெவ்வுயிர்க்கு
மீதா கின்ற கடவுளிறு வேண்டா வென்ன வணங்கினையே
நாதா வுனைநான் பணிகின்றே னென்று பணிந்தா னாபாலன்
மாதா வுச்சி தனைமோர்து வணங்க கிடாம னுறவனைத்தான். (கஉ௦௪)

அரிய காதம் பரிபாறு மையன் மேனி தன்னாறு
முரிய வானின் மொழியாறு முயிர்கொண் டிருந்தே முமைக்கண்டேம்
பெரிய தவத்தா லிவையெல்லாம் பெற்றே மென்ன வவர்வாழ்த்துப்
புரிய வருஞ்சேர் சுகநாத னுடன்றே லிவையும் போய்ப்பணிய. (கஉ௦௫)

கிலக்க வவர்க ளவர்களுக்கு விழைந்த வைசம் பாயனிவன்
கலக்க மொழிக வெவையொழியக் கேட்டு முனிவன் கடுஞ்சலனும்
புவத்தை முனியு மாமுனிவன் புகன்றான் புதல்வ னுக்களுக்கித்
தலத்தில் வந்தா னுமைப்பார்க்க வென்று மிந்தத் தவச்செல்லம். (கஉ௦௬)

தன்னை யிவனுக் கினிதளித்துச் சந்து வத்தைப் பெறத்துணிர்தே
மின்ன மொன்று மதியைப்போ லிவனுக் காயு வுண்டென்றுஞ்
சொன்ன படியே யான்மொழிந்தே னென்று சொல்லச் சுகநாதன்
மன்னு முனிவன் புண்டரிக னவனைத் தழுவி மனமகிழ்ந்து. (கஉ௦௭)

வருக முனிபெய் கடுஞ்சலனே வாதன் கவேத கேதுவென்னெஞ்
சுருக கிவ்வா றுரைத்ததெல்லா மொழிநாம் பெறுகைக் குணர்த்தன்றோ
பெருக வென்றிப் பிறப்படைவு பேசிக் தம்மிற் பெருமகிழ்ச்சி
மருவ விடிந்து வரவந்தார் மதினா துனைவர் முதலாளோர். (கஉ௦௮)

வந்த வளவி லரிதாக வாய்த்த மருகர் தமைக்கண்டு
செந்தை மகிழ்ந்து சுகநாதன் ஞாரா பிடன் சித்தராத
னந்த கிதுகின் மகனான கௌரி துனைவ னனைவோரு
முத்தி யிருந்து விராரித்தார் முழுதும் விவாக மல்கலமே. (கஉ௦௯)

தாரா பிடன் நனைநோக்கித் தனியே சித்ரா தன்னாறும்
வாரா யரசே நம்பதியும் வண்மை யுடைத்தக் கதற்சென்று
சேரர் லிவாக மல்கலநாஞ் செய்யக் குறையே தெனவுரைக்கப்
பாரா பிந்தப் பதிவினாம் பதிக்கே துவர்ச்சி பெண்ப்பகர்ந்து. (கஉ௧௦)

இதுவே கயிலை மலைப்பக்க மிதுவே யரிய வச்சோத
மிதுவே பிறைவ னுறையுமிட மிதுவே சாப நீத்தவிட
மிதுவே செல்லம் பெற்றவிட மிதுவே பழைய மென்றுரைக்க
மிதுவே பழைய மென்றுரைத்திக் கிடிலவே நில்லி பிடமென்று. (கஉ௧௧)

உலகா சார மீதெங்கட் குன்னப் பொருத்த மலையுமினிப்
பகைகள் மொழிந்தென் னெனநிறுத்திப் பகருஞ் சித்ர ரதனஞ்
னலகார் பங்ழி நிகர்தடக்கண் மதிகா செனரி முதலாகுந்
ருககார் வினைக் கந்தருவக் குழாமு மற்றக் கிணவோரும். (கஉகஉ)

சொன்ன தாரா பீடனுடன் துணியுஞ் சகரா தன்னு
மன்னும் விலாச வதியுடனே மகிழ்ச்சி பெய்து மனோமைபு
மன்ன பலரு மன்னவரு மவர்க ளாண்ட பரிசனமு
மென்னு மிவர்க ளெல்லாரு மீண்டி விழாவுக் கென்கெருங்கி. (கஉக௩)

என்னி முருத்த மிதாநன்றென் றியம்ப விருவர்க் கிருவரைபு
மன்னி மிகவு மலங்கரித்து மணிப்பி டத்தி விருத்திமலர்க்
கண்ணி பணிந்து கைக்கொடுத்துக் கடவுட் கடரை வலம்வரவும்
பண்ணி யிலங்கு மணவறையிற் பதிவித் தார்கள் பலர்வாழ்த்த. (கஉக௪)

பதிவித் ததற்பின் படிமுழுதும் பண்டே தந்தோம் படிவிதனை
மதிவித் தகனே வினிதாண்டு வரங்க வென்று தழீஇங்கொண்டு
விதிவிற் படியே யுறவாக விதித்த தெங்க டவமென்று
துதிவிற் புகன்று கார்தருவத் தொருதி யோரை மகிழ்வித்து. (கஉக௫)

வேந்தன் ருரா பீடனுமல் விலாச வதியு மிவர்களுடன்
வாய்ந்த சகரா தனுமலன்றன் மனம்போல் வாழு மனோமைபு
மேய்ந்த தலத்தி வினிதிருந்தா ரிதற்குப் பின்பு கார்தருவ
ராய்ந்த விதியுந் தம்மகனிர்க் களித்துச் சென்றார் தம்பதிக்கு. (கஉக௬)

காதம் பரியுஞ் சவேதையுந்தம் காதற் கடலைக் கரைகண்டே
கேதர் தீர்த்துச் செய்தவத்தா லின்ப துகா வேழ்புவிபோ
ரோதும் பெரிய வுச்சயினிப் படைவி டெய்தி பொருருடைக்கீழ்
வேதர் தருபுண் டரிகனுடன் சந்தரா பீடன் விற்றிருந்து. (கஉக௭)

சோமமுடிபோன்பொருள்கொண்கொரர்க்காலயமுந்தொருத்தெவர்க்குஞ்
சோம நிதியா மமரர்கோன் தேவ னருளுந் திறனுமெனத்
தாம முடியோன் நனபாலன் சந்தரா பீடன் நடக்கடல்குழ்
பூமி முழுதும் பொதுகீழ்கப் புரந்தான் கருணை புணர்தானே. (கஉக௮)

காதம்பரி முற்றிற்று.

கா த ம் ப ரி

அரும்பதவுரை.

காப்பு.

பொன்கொண்ட மேருப் பொருப்பிற் பொருட் கண்டு கொண்டு
மன்கொண்ட மாபா ரதமாகிய மத்தொர் வேத
முன்கண்ட வேத முனிசொல்ல முயன்று தீட்டுந்
தென்கொண்ட தார்வா ரணமென்பவர் தேச மிச்சோர்.*

பாயிரம்.

1. பொன்கொண்ட கேமி புயல் - அழகைத் தன்னிடத்தேகொண்ட திருவாழியாழ்வானையுடைய மேகம் போன்ற திருமால், புயல்-உலகமொருபுயல், கேமி ஆபுத வரிசையிலும் ஆபரண வரிசையிலும் சேரும். இங்கே 'பொன்கொண்ட' என்ற விசேடணத்தால் ஆபரண வரிசையில் கருத்து என்று தெரிகின்றது. மின்னலோடுகூடிய மேகமென்பார் 'கேமிப்புயல்' என்றொருவகை. மின்னலுக்கு கேமியைக் கூறுதலை 'பாழியச்' தோளுடைப் பற்பாபன் கையில்-ஆழிபோல் மின்னிர்' என்ற அருளிச்செயலரஹு மறிக, கருணாமழை பொழித்த உலகத்தை ரகிக்குமகளுகை வால் புயல் என்றார். மேல் அந்தப் பாதுகாப்பும் விரோதிகள் நிராணத்தோடே கூடினதாயிருக்கும் என்ற கருத்துப்பட 'கேமிப்புயல்' எனக் கூறினார். இங்கே கேமி ஆயுதகோடியில் சேர்ந்தது. இனி, பொன்கொண்ட கேமி என்பதற்குப் பொன்னைத் தன்னிடத்தே கொண்ட வணுத்தரை என்று பொருள்செய்து பூமிக்குப் புயலைப்போல இன்றியமையாத வன் என்றவார்த்தையும் அறையும். கேமிப் புயல் என்பதற்குப் பூமிப் பிராட்டிக்குத் தலைவனான புயல் என்றது மொன்று. பூதேவியை மூற்குறது பூதேவியை மூற் கூறுத வணையுமோ வெனின், "அரவாசிச் சுமந்தியா லயிலெயிற்றி னேக்துதியால்-

ஒருவாயின் விழுங்குதியா லோரடியி னெனின்தியால் - திருவான நிகமகளை யித்தேறித்தாற் றோனோ-மருவாமுத் தாழா யலகைகள் மணிமாட்பின் னைகுவான்." என்று தெய்வப்புலமைக் கம்பாடார் பூதேவியையிட பூதேவிபக்கல் அதிகமான பிரேமையுடையான் என்று கூறியிருத்த வால் அறையுமென்க. கேமி என்பதற்கு ஆஞ்ஞாசக்கரம் எனப் பொருள் கொண்டு அதில் லோகத்தையும் அழகிய ஆஞ்ஞாசக்கரத்தைச் செலுத்தி வெம்மையின்றி ஆங்கின்ற புயல்போன்ற சர்க்கைவரன் என்றது மிழுக்காது. முடிவில் 'கோமான்' என்றதைபுக் காண்க. பூமகன் - ஸ்கந்தி, பூமகன் விரும்பிப் புல்லி காழப்பெற்ற இனிமையைக் கொண்ட திருமார்பினையுடையவன் என்க. பூமகனைப் புல்லி வரமும் மார்பன் என்றக்கால் பொருள் திறமாத. என்னை, திருமாலினது ஏற்றம் கூறலுத்த இடமேயன்றித் திருமகனினது ஏற்றம் கூறலுத்த விடமில்லை யானையா லென்க, "இதையு மகல கில்லெனென் றவர்மேன் மறகை புதைமாற்பா" என்று பெரியாரும், "பொருகருமரகதப் பொனக் கொன் மால்வரை-வெருவற விரிந்துயர் விலக்க வாகத்தைப்-பிரிவற கோத்தன வென்னிற் பின்னையத்-திருவினிற் திரு வுளார் யாவர்" என்று கவிச்சக்கரவர்த்தி யாரும் கூறியிருத்தல் காண்க. புல்லல்-

* இச்செய்யுள் காதம்பரி எட்டுப்பிரதியின் முதலில் கருதப்பட்டிருந்தது.

தருவதும், இவ் கொண்ட-இனிமையைக் கொண்ட, மின் கொண்ட என்ற உரைத் தலுமாம். மின்-ஒளி, மின்கொண்ட மார்பன்-உன்பதற்கு மின்னல் போன்ற பூதவியலிற் தள்ளு திருமார்பன் என்றது மென்று, "விண்ணிழிந்த மின்போலு தன்மார்பா" என்றார் பிறரும். எழுபார்-ஸப்தலோகம்; எழுமின்றபார்-என விளைத் தொலையாக்கி புரைத்தது மேற்கும். எழுதல்-உண்டாதல், சதுவேதம்-காண்கு வேதம், சதுமுகன் முதலான வேறபெய ராற் கூறுதலுதலென என்று கூறியதால் பிரயோகத்தொடங்கத்தலுமாதாமேயன்றி, இருட்டி கர்த்தாவாகிய அப்பிரமணக்கு உலகினையின்னகாது இருட்டித்த என்னவே தத்தை அகணுக்கு அன்ன உருவாய்ப்பதே சித்தருளியவனும் அத்திருமாலேயாம் என்பது தோற்றமாறு என்கு உய்த்துணரத் தக்கது. முன் கண்ட முதல் என்னாது 'முன் கண்ட ராபி முதல்' என்றதனாலு, அலை லோகங்களோயிப் பிரமணைச் சிறுட் டுத்தலான இரத்தக் காரியம் திருவுத்திக் கமலம் செய்ததித்தலையொழிய அமுதமுதல் வன் செய்ததற்கும் என்பது பெறப்படு மாகு காண்க. மூலகை மூர்த்தி-மூன்று வகைப்பட்ட மூர்த்தி; சிறுட்டி, ஸ்திதி, ஸம்மூர்தம் என்னும் மூன்று நிதர்ப்பட்ட தொழிலையுடைய மூர்த்தி யென்க. ராபி முதல், மூலகை மூர்த்தியான முதலென்க. "முதலாயார் மூலகோ அம்மூலருன்னும்-முதலாகான் மூரிரீர் வண்ணன்" என்ற அருளிச் செய்யுளையுக் காண்க. என்னைக் கோமான்-எனது கண்கண்ட கோமான். கோமான்-அமரர்கள் அதிபதி. என்னைக் குளிர கோகியருளிய திருக்கண்களை யுடைய மதரான் என்றலுமாம். கோ-கண், மான்-மதரான். "கரணைன்" என்றிருத் தையாலே இருபாதம் என்றார். அர்ஷ்ட-நிகாரணத்தோடு இஷ்ட பிராப்திக்குக் காரணமான திருவடிகள் என்க. இதைஞ் சங்-மனமொழி மெய்களாய் வணங்கல். புயல் போன்றவனும், மார்பினை யுடைய வனும், முதல்வனுமாயி கோமான் து பாத்தகனை இதைஞ்செவற்றென் என்க.

2. கிவமெனும் பொருளும் சத்தியொடு சேரின் எத்தொழிலும் வல்லதாம் என் னும் தனிப்புத்திச் சத்தியொடு கூடிய சிவத்தைச் சிவதெய்வமாம் என்றார். கடர்-அக்கினியும், சூரியனும். எல்-காந்தி, சிவியும் சிவியும் என்று இருத்தற்பரவது செய்புணர்க்கிப்பிறந்திடெடுத்தது. சி-சக்திரன்; சக்தையுடையான் என்பது பொருள்; சசம்-மூயல், சி-இரவு, ஒன்-தி-

சேர்ந்து, பாசத்தி-பாசத்தி, கிவந்தி-என்றிருத்தல் சேர்.

3. தய்ய-பரிசுத்தமான, தன்னைவயிற் றாத எனக்கத்தை யகந்திப் பரிசுத்த மாக்கி என்மையைத் தருவயின் 'தய்ய கல் ராமம்' என்றார். ராமம்-பெருமையு மாம். வாரும் என் கா-வாரூரத்தற்குக் காரணமான எனது காக்கு. உனதகஉ-இருக்கவும். 'எனக்கரி தாய தண்டே' என்றிருத்த பாடம் பின் எழுதுவோரால் 'எனக்கரி தாய தண்டே' என்று திருத் தப்பட்டிருக்கிறது. பொருள் ஒன்றே, ஆயினும், அரி தாயது உண்டே எனப் பிரித்து, திருமாலால் அனக்கப்பட்ட உலகம் எனது கவாதனைத்திவ் உண்டு என மற்றோர் பொருள் செய்ததற்கும் அது இடத்தந்து சிந்தல் காண்க.

4. செம் கோல மேனிக் கிவனார். செவ்விய அழகுபெற்ற திருமேனியை யுடைய கிவபெருமானார். கோல மேனி என்பதற்கு வராகத்தினது, மருப்பினை யணிந்துள்ள திருமேனி வெவ் தலுமாம். கோலம்-வராகம். எவ்கன் பக்கோன்-என் களது பக்கிலுள்ளோன். மூராரி-மூரன் என்னும் அசுரனை வதைத்தோன், திரு மால். மக்கைத்ததை யனிப்போன், அக்வலை அறுப்போன் என்பார் முனையே 'கிவனார் மைக்கன்' என்றும் 'மூராரி மருகன்' என்றும் கூறினார். கடம்பன்-கடப்ப மாவையை யணிந்தோன், சுப்பிரமணியன், முன்னோன்-முற்பித்தோன்; தமனன். வேழம்-யானை. வினைகோள்-பாப மூலம். வேழமூலகன் என்றதனாக் கேதப்ப புன்ய பாபங்களைநிற பலத்தையுடைய மாதத்தை வேரோடு அறுப்போன் என்றார். வேணுபுரம் என்னென்த கோழியில் வந்தன னைம் வைத்த இர்திரன் விராயகக் கடவு ளருளால் வாழ்க்கதுபோல இடர்திர்த்த காதப்பெறுவார்கள் என்க. கதை விசிவு காந்தம் வல்லாரவாய்க் கேட்டுணர்க.

5. மஞ்சண்ட-அழகுற்ற, மஞ்ச-அழகு, மேகம்போன்ற பசுவையைத் தன்னிடத் தே கொண்ட எந்தலுமாம். இனி, சீல கண்டமானையால் மேகத்தைவிழுக்கியது போற் காணப்படுகின்ற கண்டத்தை யுடைய அழகினையுற்ற மயில் என்னினு மனமையும், மேகத்தை எதிர்ப்பட்டக்கா வடையும்கனிப்பினையுடைய சோலமலிற் றென்று கோடலும் எப்புடைத்து. அயில்-உர்மை, தஞ்சுண்ட-தஞ்சுதலையடைத்து, தஞ்சுதல்-இறத்தல். மறவி-இயமன். தோற்றல்-இழத்தல். அநி கேயம்-அநிக சேகம்.

6. குறமா முனி-அகஸ்தியர், பாண்டி-
சாட்டுள்ள பொதியின் மலையிலேயிருந்து
வாழ்ந்தவற்றி 'மன்னுங் குறமா முனி'
என்றார். குறமா முனி வண்டமிழ் என்-
றது உபசாரம். "தழைப்போ கடர்க்கடவு-
டத்தமிழ் தத்தான்" என்பதனால் தமிழ்
மொழிக்கு முத்திரைப் பெருமானாரா
தலுணர்க. தென்னன்-பாண்டியன், எதிர்
சென்ற-எதிர்த்தோக்கிச் சென்ற. இயல்-
பால் எழில் சங்கம்-இயல் முதுவாயிய
பகுதியை யுடைய அழகுபெற்ற சங்கம்.
இயல் இறை காடகம் என்ற பகுப்பினை
யுடைய தாகலின் இயற்பாற்சங்கம் என்-
னார். பால்-பகுதி. "எழுல கும்புகழ்-
முத்து முத்தமி முத்தத் முத்தம்" திரு
நாடகலாற் புகழும்பயில் காடென்றார்.
பயிலும்-பொருத்தும்.

7. மகநரசலம்-மகந்தா மலை, தொடை-
மலை, தாமரைப் பாண்டம்-தனலங்குமி.
வீரவித்தை-ஜயலங்குமி, கனகம்-பொன்,
கல் நகம் எலாப்பிரித்துக் கண்மலையை
யொத்த தோளினையுடையான் என்றலு
மாம்.

8. கங்குல்-இரவு, வேளேரார்-பனகவரு-
மாம், ஸலிவு-வருத்தம், மலிபுகழ்-மறுத்திக்
காத்து என்க, நாவலர்-நாலில் வால்லோர்;
விதவான்சன், உறுதி-பற்றுக்கோடு.

9. நாவலார் தீபம்-ஜம்பு தீபம், பரவு-
தல்-புகழ்தல்.

10. கரும்-கரு அணியான்-கேட்ட
வற்றைத் தருகின்ற கற்பக விரகாத்தை
யொத்தவன்.

11. கீதிப் பொருள்கட்டு இடமாகிய
ஆதிவரக கொண்போனுக்குப் பின்பிறக்
தவன், ஆகரம்-இருப்பிடம், பொன்னி

காடு-காவிரி காடு; சோழநாடு. ஒன்றிரு-
ளும் மயங்காமல் மறைவினிட்டுத் தே வாழ்ந்-
தான் அர்த்த விசேஷங்களை வாரசலந்த
இப்பூயியில் வாழ வந்தோன் என்க.
தூர்த்தலன் வாழுவந்தோன் என்றிருத்தல்
சேர், வாழ வந்தோன்-வாழ வந்த பெரு-
மான்; இத்தாலாசிரியரின் பெயர், மருளா-
சுறு கெட்ட எதிர்மறை விசேஷமென்க.
ஒன்றின் மருளா மறை என்ற இயைத்து
ஒன்றாகிய பரப்பிரமணத்து நிச்சயத்தில்
மயக்கமில்லாத வேதம் என்றவரைத்தலு-
மாம், தெருள்-ஞானம்.

12. சொற்கடற்றுவல்லக்கரை காண-
லாகிய எல்லையிலாத காதம்பரிச் கடலை
என்க, எனவேனான் வடசொந்தாடற்கு
எல்லைகண்டோன் என்பது பேர்த்தும்,
பேணல்-தரித்தல், பித்தர்கொண்டவர்
கன்கடர் சொல்லுதற்கும் அஞ்சுகின்ற
காரியத்தை கண் செய்யவுந் துண்க்தேன்;
இது நகையே யென்க, பித்தருஞ் சொல-
லார் என்பதற்கு நகையன் கடத்-
துணரித்து சொல்லமாட்டார் என்றலுமாம்.

13. ககம்-கிளி, சாரிகை-நாகவளையம்,
அப்படிப்பட்ட தெளியாதவனாகிய என்-
வாவிடத்துண்டாகிய புன்சொற்களை
யென்க, நாவலர் இகழார் என்குது
'நாவலரானவர்தாம் இகழார்' என்றதனால்
ஆரம்பத்தில் எண்ணப்போலப் பரிசிரமப்-
பட்டுப் பிறகு தேறிய நாவலர்களைநாம்
என்க இகழமாட்டார்கள்; மற்றையோர்
தற்பெருமையறியாது என்னை இகழுவர்
என்பது தோற்றமானது உபத்துணர்த்-
தக்கது.

14. பூரை-பூனை, வந்தோ-வல்லீதோ,
வேண்டுவ-வேண்டியவனவற்றை.

காதம்பரி.

1. கலைகழல்-சப்திக்கின்ற வீக்கழல்,
கழல்-வீரர்கள் நல்கன் கொற்றிக்கு அறி-
ஞரியாகக் காலில் அணிந்தோர் ஆபாசன
விசேடம், பெரலன் கவிதை-பொன்னுலா-
கிய குடை, புண்டரீக மின்-லங்குமி, பனைத்
தல்-பருத்தல், வெம்பு-மலை, தென்-அழகு,
தேனுமாம், நார்-மலை, செய்ய கல்-
மாணிக்கம், மெனவி-கிரீடம், அனவாதம்-
சப்போதம்.

2. சங்கு சக்கரம்-சங்க சக்கர வேகை,
"சங்கு சக்கரக் குறிபுன தடக்கையில்"
என்றார் பிறரும், காமன் புரிசின்ற
வெவ்விப் போரினது அச்சத்தைக் கை
விடுதலினால் அரண்கி யென்க, காமனால்
கொம்புகின்ற தூர்-அச்சத்தைக் கைவிடுத

லினால் என்றலுமாம், அகிலதலம்படைத்த
லாவது எல்லா வேகைகளையும் தன்
ஆளுகைக்கு உட்படும்படிசெய்தல், இது
வே முத்திரைக் கருத்துக்கு இயையும்,
படைத்தலென்பதற்கு நகழித்தல் என்ற
பொருளுரைத்தல் ஏலாது, நிச்சங்கன்-
பற்றற்றான், சங்கம்-பற்று, சத்தி-
பாக்கிரமம், சத்தி-ஆயுதவிசேடம், மெய்
ச்ச அங்க அறுமுகன்-யாவரும் மெச்ச
கின்ற அங்க வெணந்தரியத்தை யுடைய
அறுமுகன், மெய்ச்சல்-மெச்சல்,

3. ஆர்க்கும்-சப்திக்கும், மகரவயம்-
கடல், புரவலர்-அரசர்கள், பிறந்தகம்-
பிறப்பிடம், போர்க்களிய வலியா லும்
என்று ஒரு சேர் சேர்த்துப்படிக்க.

காதம்பரி அரும்பதவுரை.

4. பாவகன்-ஆகஸி, தாய்மையான தொழிலுடையவன் என அரசனும் தாய்மையாக்குத் தொழிலுடையவன் என ஆகஸிக்கும் ஒட்டுக. பிரதாபத் தாய் வன்னியாய் என்பது முதலாவின் பாடம், ஆதவன்-சூரியன், திறங்கோடும் சமன்-வலியையுடைய கொடிய யமன், தன் அளி-கிருவை, முதல்திருவாய் என்பது முதலாவின் பாடம், வேன்-மங்குழன், பாய-பாவி, பீதகன்-குரு, பிருகம்பதி, பரவும்-ததிற்கும், பவான்-வாய்ப்பவான்.

5. பன்னாக்கு ஒப்பான இளிய சொல்லினாயுடைய சகலவழி என்க. பரிந்த-விரும்பி, அனவரதம்-எப்போதும்.

6. துங்கம்-உயர்வு, ஏழடி யுலமான யானை என்பார் 'துங்க வெங்கனி யானை' என்றார், கனி-செருக்கு, ஏத்தல்-துதித்தல், மதிக்குலத்தரீதிவேந்தர் என்க, என்வீர் எதி என்ற கட்டுக, குவளை மலர் போலும் கரிய விழியினையுடைய செங்கமலத் திருவனர் மாணவதேசத்திலேயென்க, வேதரவதி என்ற முதலாவிற்கு உதரப்பட்டிருக்கிறது. அவரும் வேதரவதி சந்திரா, வேதரவதி கந்திரா என்ற பாடம் என் காணப்படுகின்றன.

7. முண்டையும்கு என்றது கிருதயுகத்தை, இடையாதாய்-பின் வாங்காதாய்.

8. ஆடகம்-பொன், இது கால்வகைப் பொன்னி லொன்று, கோபுர முதலியன வகைந்த லீதியை யுடைய அந்த கரத்திலே இத்திரம்போலிருந்து என்க.

9. கட்டுண்டு-கட்டுப்பட்டு, யாப்புற்று, அடியுண்டு-அடிபட்டு, குறையடி, சித்தடி, அனவடி முதலிய அடிகளையுற்று, தனோ உண்டு-விலங்கிடப்பட்டு; ஆசிரியத்தனை முதலாகிய பல நன்களை யுற்று, படுவன-இதப்பன்; உண்டாவன, பா-பாட்டு, கட்டு-கன்; தேன், மதகரம்-வண்டு.

10. பங்கம்-குறைவு, சேறு, பழையம்-வயல், துடி-உடுக்கை, கோபம்-சினம்; இத்திரகோபம் என்பின்ற தம்பலப் பூச்சி, வெருளி-சினம், மறந்து விரும்-மறந்து விடப்படும், மரக-குற்றம்; சாம்பல், சான் பூண்டு-பாதத்தை முடியில் தரித்து [வணங்கி]; தானிலே அணியப்பட்டு, அரைத்து-முறையிட்டு; சப்தித்த, 'பரிபுரம்-பாதவிலங்கினி, செவம்பு, "வெஞ் சிவையே கோடுவன மென்முறையே சேருவன-அஞ்சிலம்பே வாய்விட்டாற்றுவன-சஞ்சம்-சலஞ்ஞவன மானிகமேற் கரிகையாய் சன்னோ-விலங்குவன மெய் செறிவைய விட்டு." என்றதன் காண்க.

11. வரம்பு-வலியை, வகுன-மென்மும் குரம்பு கட்டித் தட்டி என்றும் இத, முதலாவின் வரன் சங்கர மென்பது சித்திரத்திலேயே யுல்லாமல் மனுவாய் விடத்திலியிலே விந்து செவடை வகையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. குரம்பு-வகுன, பொருதல்-யுத்தஞ்செய்தல், தருதி-ஒழுக்கம், இரும்பினும் வலியுடையவன் என்க, "கத்தனர் ஞான மின்றேற் காமத்தைக் கட்டிக் காணோ" என்றார் சம்பரும்.

12. எப்படியும்-எல்லாவகையுமாகும், அஞ்சனம் படிவப்பெற்ற அழகிய வேலைப் போலும் கூரிய விழியாக் என்க, "உயர் நினை யிடத்து விரிந்துக் தொக்கும்" என்றதனால் 'மடவார்ப்பெற்று' என வலி மிக்கது, அமைச்சர்-அமாத்தியர்; பக்கத் திருப்புகர்கள் என்பது பொருள், அவராகார் மந்திரிகள், உதையர் என்பதும் இப்போருள் பற்றி கூற்றேயாம்.

13. சிந்தை ஏதும் இல்லாது-ஐயிச்செய் பட வேண்டிய ராஜ்ய விஷயமான ஆலோசனை உதையும் இல்லாததனாய், மாபு-குலம்.

14. பருவம்-உயது, பண்பு-குணம், ஒளி-புகழ், பயில்-சாசனம், பேதிப்போர்-வெளியாக்குவோர், குரு-சிறம், பருமை யுமாம், குழாம்-கூட்டம்.

15. பரி-குதிலை, சிரமம் செய்தல்-தேகப்பாதிற்சி செய்தல், [Physical Exercise] வரணம்-கோழி, வேழம்-யானை, வியலார்க்கு என்பதனை வரணத் தோடும் வேழத்தோடும் கூட்டுக, வியல்காடு-பெருமையுமாம், புயலார்க்கு-நீர்போருத்திய, இங்கே புயல் என்றது கல்கையை, புயலார்க்குதடைமுடியார் என்றுகொண்டு ஐடா பார்த்தையுடைய முனி ஜனங்கள் என்று உரைத்தல் முதலாத பாடத்துக்கு இலையும.

16. அருக்கன்-சூரியன், சூரியவிரணம் மிதித செந்திர மாதிரி அளவில் என்பார் 'அஞ்சாறு காழிகையில்' என்றார், சந்திரகாலம்-சந்திரபாண விரண ஜாலம், சரவம்-கூட்டம், கோன்-சிரகம், தேச-ஒளி, கரணை-தேவர்களை, போன்-போலும், கரணைபோல் பொருத்தமுகம் மண்டபத்தி லென்றதுமாம்.

17. வெண்கலி-வெண்சாமரை, அன்னகுலப்பதி என்றது பிரமனை, திறை-சப்பம், மாகதர்-ததி பாடுவோர், இதுத் தேத்துவோர் என்பர் அடியார்க்குல்லோர், குழு-கூட்டம்.

18. தயங்கல்-ஒளிவீசுதல், இத்திரகோன்-வாய்ப்பதி, திருமால், பன்னுதம்-

காதம்பரி அரும்பதவுரை.

ஆதி சேவதன். வித்தை-வீரவக்யம். திருமகன்-தன்வக்யம். புத்தமகன்-பிரதாபவக்யம். கணவகன்-காங்கியம்.

19. இடத்தா-இடது பக்கத்திலே பொருத்த. செவ்வி-அழகு. ஊயிலகன்-வாயின் காப்பகன்; பிரதிவாதி. விடகிந்து-மரியாதைக்காகச் சிறிது தூரம் விட்டு நின்று.

20. மகத்தவன்-இத்திரன். வெரினு-பயத்து. தின்புயமிருந்த திரு-வாய் தோளில் இருந்த ராஜவக்யம். பதைமடத்தை-சண்டை கண்ணிகை. பஞ்சை கைம-உட்குவிருத்தியினி.

21. விழைவின் தன்-இச்செய்தென்றான். அந் என்பதனை விரைதலோடும் விழைதலோடும் கூட்டுக. குறிசில்-அரசன். துன்பியமிருந்த.

22. பரிவதாச-பங்கிவதாச. மோக உருவம்-மோகினி உருவம். கடத்து வருபாவை என்க. பாவை-புறமை. புனைதல்-அழகாகச் செய்தல். துவில்-வஸ்திரம். யிசை மொய்ச்சி வரு சேய ஒளியால்-மேலேமொய்த்தவருகின்ற சிவந்தகாந்தியால். கடிர்த்தவெயில்-சுத்தயாகாலத்துச் சூரியனது ரத்தநிறம் பொருத்திய வெயில். ரத்தவெயில் என்று திருத்திக் கொள்க. செந்நிறத்துகில், மணித்துகில் என்க. மணித்துகில் உடுத்தச் செந்நிறத்துகிலை மூட்டாக்கிட்டு வந்தான் என்க. 'The dark dress with the red head-covering makes her look like a bed of lotuses on which the light of twilight is resting.' என்ற மொழி பெயர்ப்பும் காணத்தக்கது. கருந்தமுடைய இவள் செந்நிறத்துகிலை யடுத்த சுத்த தோற்றம் சந்தியாகாலத்துச் சூரியனது சிவந்த பிரணம்பட ஒளிர்தென்ற நீலமலர் நிறைந்த தடாகம்போல் இருந்தது என்று கொள்ளத்தலிலும் குற்றமில்லை. இப்பொருள் கொள்ளுமிடத்து மணித்துகில் என்பதற்கு அழகிய துகில் என்று உரைசெய்க. லீல நிறம் பொருத்திய கருகைத்தை யணித்துகொண்டிருந்ததாக முத்தனாவிற்காணப்படுகின்றது.

23. குழைக்கு-காதிவ். "இக்ககர்க்கே வாழ்வின்னோம்" என்ற விடத்துப்போலக் 'கு' எழாம் வேற்றுமைப் பொருளுணர்ந்திடுகின்றது. "யாத னுருபிற் கூறிற் றாயினும்-பொருள்செய் மருகவில் வேற்றுமை சாகும்" என்பது விதி. அமுத விற்பம்-சந்திர விற்பம். செறிந்து-அடர்ந்து. கங்குல் மயில்-ராத்திரியாகித் துதிர். மயில்-ஆகுபெயர். கித்தரம்-கித்தரப் பொட்டு.

கயிலநிற் கோரோசனைப்பொட்டென்க. ததற்கன்-செந்திரிடத்திள். இவருதன்-விளங்குதல். கவின்-அழகு. தன்மை-தாழ்வு. கேடு உருவு கொண்டபோதி வச்செயின் உருவத்தைக் கொண்ட. குக்கன் இறை தையல்-திரி சேத்திரான சிலபெருமானது பத்தியாகிய பார்வதி தேவி, பகவானி.

24. புரவி-தொழி. நோகம்-ஆள்க. கங்கைகீர் வெண்ணிறமுடையது. யுழைகீர் கருநிறமுடையது. பஞ்சி-செம்பஞ்சு. மயின்-மகிஷாசுரன். கன்னி-தூர்க்கை.

26. மணித்தவற-மணிக்குடும்பம். திதம் பட-ஸ்திதம்பட. செயலை-அசோகமரம். தனிரை முறித்துப் போகட அநன்மேல் கடத்தாற்போன் தவிரும்பத்தோடு டெத்து வருவான் என்க.

27. அற-மிருதியாக. தண்ணிய குலம்-தாழ்த்த ஐயி. அன்ன துகள்கள்-அன்னக் கொடியையுடைய பிரமன். 'பிரமன் இவன் தண்ணிய குலத்தினுள் என்று கையால் தொடராமல் மனத்தால் சிஞ்சிடித்த ஒரு கோலம்' என்று அதிகாரப்பட்டவனது பொன் அடியை பென்ச.

28. போற்றி-ஆதரித்து. வெம்பு-மலை. கற்பம்-கற்பகாலம்.

29. நார்த்தி-ஆசு. மதாரம், சித்திரம், விஸ்தாரம் என்பன.

30. திக்காமல்-நமோசுமம். மிக்காய்-மேலானகனே; வினி.

31. மண்பதை - மக்கட்பாப்பு. 'அன் புறவே கொள்' என்று திருத்தக.

32. சாதி-இருப்பொருள் பயக்கும் கவி அல்லது சொல்.

33. பொறை-பொறுமை. இறை-தங்குமிடம். அனலம்-கொழுப்பு. கதைப்புனை-வாசனையையுடைய புனை. கதைப்புனையையும், ஆரத்தையுத் துறந்து என்றும், குய்மணப்புனையோடுகூடிய ஆராரத்தைத் துறந்து என்றும் கூட்டுக. சீர் ஆகு ஆரம்-சீர்மையை யுடைத்தாகிய முத்தமரம். சீர் ஆரம்-சீரியையுடைய போஜனம், நீத்து-விட்டு.

34. இச்செய்யுளின் கருத்து முத்தனாவிற்காணப்படவில்லை. புரிசை-மதி.

35. அளி-அன்பு. ஹர்ஷத்தோடுகூடிய தெளிந்த மதியினையுடைய பிரதான மந்திரியாகிய குமார பாலிதனை கோர்க்கின்க.

36. சதிர்-சாமர்த்தியம்.

37. உடைய-உடையன. கரி-அச்சி. புனை-சாணை. காசனவாய்ப்புள்.

38. வேலை-சமயம். சோதிமன்னவன்-சூரியன்.

39. தொழி-அங்கதம், தோள்வளை, கடி-
வாசனை, அலங்கல்-மாலை, அரவம்-சப்தம்.

40. தாளின் பரிபுரத்த ஓசை வங்க.
கோவை மேகலை-எழுவடமாகச் கோக்கப்
பட்ட மேகலை, "என்கோவை காகுதி
பெழுதோவை மேகலை" என்னும் வெண்
பாலால், மேகலை எழுவடமுடைத்தென்
பது காண்க. எட்டுவடமுடையது என்
ததுமுண்டு. இம்பர்-இங்குவுகத்தவர்.

41. கிள்ளை-கிளி, தணிந்து - கிரமம்
தணிந்து, இளைப்பாறி.

42. கதிரடங்கு இரவி-கிரணங்கள் அட-
ங்கிய ருரியன், கிரமக் கூடம்-வியலாம
பூமி, தேகப்பயித்தி செய்யுமிடம்.

43. ஒதிமம்-அன்னம்.

44. மாண-ஒப்ப.

45. கரிக்கி-செருக்கி, கணம்-பொன்.
வளைகுடை-வளைந்த குடை, வேளி-வாசனை.
மையகை - மேகத்தைத்தன்னிடத்தேவளை
க்கின்ற.

47. வினா செல்லி-சுகந்த ஆமலகம்.
அமர்ந்த-விரும்பி, அமர்ந்திருத்தல் ஒரு
சொல்லுமாம்.

48. பாம்புரி-பாம்புச் சட்டை; செகக்
கும் வெண்மைக்கு முலமை, பாரி-பசு
பதி, திரிபுரத்தை யழித்தோளுகிய சிவ
பெருமான்.

49. அங்ககாரியம்-அங்கிகாரியம் என்று
திருத்திக்கொண்க. அங்கிகாரியம் - அக்னி
காரியம், அங்கராகம்-பூசம் பரிமாணம், தொ
ங்கல்-மாலை, தாக-அஸ்திரம், கொங்கு-
வாசனை, தாப வர்த்தி-முக வாசத்தின்
பொருட்டுக் கொள்ளப்படும் பரிமாண வந்து
விசேஷம், 'பரிபீத தாப வர்த்தி' என்பது
முதலாவின் வாக்கியம், பரிபீதம் என்பதற்
குச் குடித்தல் என்பது கோரே முதலெடுப்
பில் தோற்றமின்ற பொருளாகையாலே
'தாபவர்த்தி' என்பதற்குப் புதைச்சுருட்டு
என்று பொருள் கொள்ளவும் இடமுண்டு.
ஹூக்கா [Hookah] என்றதுமாம்.

50. ஆரம்-சந்தனம்.

51. சேதினை-மேடை, கொட்டை-
வட்டமான அணை, வருட-பிடிக்க.

52. விடலை-ஆண்மகன், அரசன்.

53. கோகிலம்-ருயில், அரிமா-சிங்கம்,
மா-யானை, மாமா என்று கொண்டு பெரிய
மிருகமாகிய யானை யென்றதுமாம். சக்தத்
தோய்குடிய முத்தினை யொத்த மாதுளை
யின் வித்த என்க. வித்து-விதை, சிறத்த
யானையின் மஸ்தகத்தில் முத்துண்டென்
பது பிரமாணம், பின்றிய முத்த என்ற
பாடமும் கொண்க.

54. சீழ்காப்பெல்லி-சீழைகெல்லிக்காய்;

பிராண ஆமலகபலம், கொண்டகொண்
டன, திருத்தி-சீர்செய்து.

55. தாளை-தத்தை, மேலை வாசனை-
ஜன்மாதா அனுஸ்மரணம், வாசனை-
வாசனை.

57. என் பொதம்-எவ்வளவு ஆகி விருக்
கும், பார்த்திபன்-அரசன்.

58. பரவை - சமுத்திரம், ஆதரம்-பிரி
யம், இரதம்-இரணம்; மதுரம்.

59. உலரி - சமுத்திரம், சில வளிரை-
பூமி தேவி.

61. மிடைந்து-செருக்கி, புனல்-சலம்,
உலி-சுருத்திரம், தாரகாணம்-சுருத்திரக்
கூட்டம், நிறைந்தரு காலிலே கலந்து-கனி
யத மலர்த்து என்ற பாடமும் கொண்க,
குழல்-இடம்.

62. மாதவி-குருக்கத்தி, தளவு-முல்லை,
மாவதி-சிறுசண்பகம், நாக வல்லி-வெற்
திலைக்கொடி, கதி-மினாரு, சிதள லதைகள்-
குளிர்ச்சியையுடைய கொடிகள், பாதபம்-
விருகும், மாருதம்-காற்று.

63. இவ்வளவார்-வழிப்போனார், பல்லவ
சயனம் - தனிப்படுக்கை, பிரசம் - தேன்,
துகன்-மகரத்தம், வியம்-பெருமை.

64. அரிகள் படுக்கின்ற யானைகள்
என்க. சிங்கங்களின் ககாரிசையில் அழைத்
திக்கிடக்கின்ற அய்யானையில் செருக்கிட
மான முத்தின் விசையை ஆசைப்பட்ட
கானவாகனாகக் கொல்லப்பட்ட சிங்கத்
தின் குரலும் என்க. முத்தாபலம் என்று
என்ன முதலால் வாக்கியத்தை 'தாளவினை'
என்று மொழிபெயர்த்திட்டார்போலும்,
தாளத்தை வேண்டாது தாளத்தை மாற்றி
அதனால் வேறு சில பிரயோசனத்தை
வேண்டுவராகையால் 'தாள விசையை இச்
சித்தகாணவர்' என்றார், வெருவி-பயர்ந்து.

65. தானவர் - இராக்கதர், வித்தாடவி-
வித்தயாடவி; அடவி-காடி.

66. நாகவன் தானுந்தேவியுமாக இருக்
தருள் பஞ்சவடி யென்க. துயில்-தூக்கம்,
மாதர்-வானிலுள்ளோர், விஞ்சிய-மிருத்த,
கோதாலரி என்று திருத்திக்கொண்க.

67. திருமகன் - திருடதலையு; இம்ம
வாழான் என்பது இரண்டாவது பெயர்,
செற்றம்-திர்க்கோபம்; பகைமை செவித்
காலம் நிகழ்வது என்பர் கச்சினுர்க்கினரி
யர்.

68. அக்கதை-செருக்கு, செங்கமலா
லயன் - பிரமன், கைகருத்தல் - கிருட்
டித்தல்.

69. உறலை-மாவுரி, துவர்-செவ்விய
சரயம், வயினமண்கயர்-வேட்டுமுகனின்,
வெளிநி-வெருத்து, இயம்-யானை, புனி

தம் - பரிசுத்தம். அளி - குளிர்ச்சியை யுடைய.

70. ஞானம்-விலகம், உக குலம்-பகித் தட்டம். முழுக்கு, அரகம், ஒலி, இரியம், தொணி-சுப்தம்.

71. கேதகை-தாழை. சுண்ணம்-மகரத் தப்பொடி. ஏர்-அழகு.

72. பதனம்-ஆலாசம், பரத்தி. தேய் ந்த வன்றிருத்தல் கேர். உரமகை-வலி கையுண்டாக, தவட்டி இருப்பு-இருப்புத் தகடு.

73. மிடைபு-கெருக்க. செரித்தகாலம்- ஐயமுதிர்ந்த விருத்தாப்பிய காலம். மறு- கறுப்புப் புள்ளி. மிக்க வயது சென்ற சரீரத்தில் கறுப்புப் புள்ளிகள் விழுதல் பிரசித்தம். முண்மைதந்து என்ற பாட மூல்கொள்க. எம்பெருமான்-சரீர சேக ரன். திருத்தம்-தாண்டலம். பனை-கிளை, அகைய என்று திருத்திக்கொள்க.

74. எண்ணெயம்படி - எப்படிப்பட்ட தென்று பார்க்க வெண்ணிய தென்னும் படி. இழித்தரு-இறக்குத்தரு. புரவி- குதிரை.

75. பரகை - சமுத்திரம். முகந்து - மெண்ணி. மேக காலம் - மேகக்கூட்டம். நீலிய-திவ்விய. திருகைத்தாலிய என்று திருத்திக்கொள்க. சாண்மலித்தாரு-மூன் றிலவமாம்.

76. சுபபாதத-காப்புக் குலையாதது. சுபபாதுகாப்பு. படாதது-அழியாதது. பிறால்காசுத்தையடையாதது என்றபடி. போச்சுடிக்கப்பட்ட கிரகச பயத்தோடு என்பது முதலாற்பாடத்தின் நேர்த்து. குடம்பை-கடு.

77. கதிர்-கெந்தகிர் முதலியன. கனி- பழங்களின் ரகம். கைகும் - தங்கும். பார்ப்பு-குஞ்சு "பார்ப்பும் பரமும் பறப் பவற் திணை" என்பதன்கொல். குத்திரம், பொதுப்பு - பொந்து. சாலயம் - மிகவும். மேலையின் விளையால்-பூர்வ ஜன்ம கர்ம கசத்தால்.

78. அளிசெயல் - வளர்த்தல். மிகுநி யாகவுள்ள அல்ப சிவநயை யுடையனும் எந்தை என்க.

79. அரிக்குவல்-கெந்தகிர். எஞ்சியது- சேஷமானது. தகரும்-சாப்பிடும்.

80. எண்ணெயிப்படியே என்ற பாடமூல்க ளான்க. திணைத்தல்-இடைவிடாது பழ கல். அல் நிதம்-சுருநிதம். அவ்-இருட்டு. கை வதி-ஆகாச கலகை. கதி-வினின்ற- கதியின் புனிதத்தினின்று. அமுத கதி ரவன்-சரீரன். வாரிதியினில் - சமுத் திரத்தில்.

81. மொன்கெற்றை-மொன்த்தோருதி. பற்பாசம்-பத்மராகம். சலகை-அழகு. அகை-ஆட.

82. முழை - குகை. கேசரி - மிக்கம். முளிபோய் - சோம்பல் முறித்தது. பிடி - பெண் யானை. விழைவு-காதல். கேர்- விவர்கை நீர். விடாய்-செயல். மாற்றி- பரிகரித்து. கால்-காற்று.

83. உலவும் கேலையில் - சஞ்சரிக்கும் காலத்தில். ஆர்த்து-சுப்தித்தது. பொழில்- சோலை. விசம்பு-ஆகாசம். பரத்து-பரவி. பறந்து என்ற பாடம் கொள்ளுதலுமாம். தாகை-பிதா.

84. கோடரம்-பெயந்து. எணம்-பன்றி. புளிஞர்-கோடர். கெங்கணுள்-தறுகண் மையை யுடையோர். ஆர்ப்பாலம் - ஆர காரம்.

85. குஞ்சித்தல்-குந்தி கிற்றல். எஞ்சி னோம்-ஒழிக்கோம். பூசல்-பெரிதொலித் தல்.

86. மண்ணுதல்-கெருக்கல்.

87. பலகா-பலபிரகாரமாக. கிலை-வில. னாவி-அம்பு. முகந்து என்பதை மோத்து என்று திருத்திக்கொள்க. முகத்துமிழ்து என்ற பாடம் கொள்ளலும் இடமுண்டு.

88. கலை-அம்பு. மருகத்திரன் என்று திருத்திக்கொள்க. பறிய-நீக்க. மறுகிவிட் டது-புரண்டுவிட்டது.

89. உத்தி உத்தி-சிறிது வெளிப்பட்டித் தலையை நீட்டி நீட்டிப்பார்த்தது.

90. கம்புவிட்டு-கனர்விட்டு-பின்புவிட்டு, நீளி-பார்க்கிரமம். அளிபூத்தி - துர்க்கை. கோன் என்றது இக்கே தாமகேதகை.

91. குன்றி-குன்றியணி.

92. அம்சாகதாரமோ என்பார், 'கோர் கொண்டு உலவிய அடியோ' என்றார். கோர்கொண்டு-கோர்ப்பெற்று. தேயம்- உடல்; தேயமுமாம். கவிசகலத்தின் னாரமோ, கவிசகலத்தின் னாரதியோ என்ற இரண்டு பாடங்கள் முதலாவற் றகாணப்படுகின்றன. தின் கையம்-கவிய சரீரம். பாசத்தின் சகோதரமோ என்பது முதலாவின் பாடம். மாயம்-மோகம்.

93. உண்ணும் குருதியை - உண்ணப் படும் மானினது இரத்தத்தை. இடை- அந்தராகம். சீயம்-செயல். உளை-பிடி. கால-தொக்க. குருளை-குட்டி, கண்ணம்- கிறம். ஞானிகள்-சாய்கள்.

94. ஈர பவி-ஈர மாம்கத்தைப் பவி கொடுத்தல். தகை-மாம்சம். இகழ்ச்சி- ஸாது ஜனங்களுதல் நித்திக்கப்படுதல். ஸரி-கரி. கேள்விகள்-சாஸ்திரங்கள்.

95. புலிஞர்-பேயர், சிவனும்-ஒத்தல்.
96. புனல்-நீர், துவக்கிய-சத்திசெய்த, பரசனா-பசிய இலை, தாமரை விரியம்-தாமரைத்தண்டு, சேற மண்ணி-சேற போசக் கழுவி, விடாய்-இலைப்பு.

97. செந்தாமரையினது வெள்ளிய விலையக்களை பெய்க, மதம்-வலி, அகருமை-அவரிடத்து.

98. கைசியால்-விருப்பத்தால், நீள்ப் புரத்தான், நீள்நவன் எனப் பிரிக்க.

99. மூலக-மொட்டு, சலசம்-தாமரை, கருள் இலை-கருமை பொருத்திய இலை, முனைய இலைவன, இலைவன சலசக் கருளிய என இலையன என்பதனை இரண்டிடத்தும் கூட்டிக் கொள்க, ஏரும்-அழகுறும், துண்டம்-மூக்கு, இராமம்-சொம்மை.

100. சமீபிட-சீக்கிரமாக, மென்னைத் திருவி-சுழத்தைத் திருவி, அறிவு தியக்கி-அறிவு கலக்கி.

101. பாவினய-பாவி வசிய என்னை, உய்விக்கும்படி ஏது என்று-பிறழப்பிக்கும் பிரகாரம் யாது என்று, நீர்மை-தனைய, ஒப்புரவு, வதன்-வாண்ட.

102. கோகென்-வினாகன், உலவி-சஞ்சரித்து, வைப்பு-இடம், எனம்-பன்றி, கிணம்-கொழுப்பு, மூடை-புலால் காத்தம், ஓராது-யோசனை செய்வாமல், உற நீட்டி-செகே நீட்டி.

103. கொத்திய வதனை-கொத்திய வதனத்தையுடையவனை, கொத்தியஅதனை யென்றதனுமையும், இருகேளும்-காக்கள் இரண்டுபேரும், வறிதே-வினே, வறிதே யுடல் சிதறித்திலை யென்றதனுமாம்.

104. ஆராய்கைக்கு-யோசனைசெய்ய, செற்றிய-அடர்ந்த, கடி-வாசனை, பச்சிலை மரம்-தமாலமரம், சேரா-சேர்ந்து.

105. குஞ்சித்து-குத்தின்றுகொண்டு, என்னுதை என்ற பாடமும் கொள்க, தருசி-இறத்து, நீர்வெட்டை-தாசம்.

106. சித்தித் ததிரபம் என்ற பாடமும் கொள்க, பேணுகை-காப்பாற்றுகை.

107. வலம் - பலம், மருண்டு-மயக்கி, பெலம்-பலம்.

108. அமைபும்-பேதம், நுச்செய்யுளின் காவாவது பாகத்தின் அழகிய கருத்து முதலாவிற காணப்படவில்லை.

109. கனறுதல்-கொடுப்பை வீசுதல், புலர்ந்து-உலர்ந்து, துண்டதல்-கொருகுதல், குருகு-சாரசம், வெண்ணுரை, வெண்ணுருகு என்றிருத்தல் கோர், குருகின் துளையால் என்பதற்கு அன்குத்தினது துபுரத்தொளி போன்ற துளையால் என்

ததும் முதலாவிற கருத்துக்கு இனையும், பொன்றென்றாம் - இறக்கிவரும், போகவிரைவென ததிலல்லாமல்.

110. தபனம்-சூரியன், சமல துவின் முத்தலும்-தாமரை தாலாற் செல்லப்பட்டது போன்ற மெல்லிய முப்பரி தூதம், கலையுரி - மான்சோல், கிருஷ்ணஜினம், இலங்க-வினங்க.

111. திடர்கை-வலக்கை, திருப்பளித்தாமம் - பத்திரம், புஷ்பம் முதலாயிய பூஜா திரவ்யம் வைக்கும் குடலை, வெண் கமண்டலம்-சுப்பிக மணிவாற் செல்லப்பட்ட கமண்டலம், கருதி-வேதம், ஆரவாரம்-சோகம், ஆரிடருமாரர்-ரிஷ்டருமாரர்.

112. நியமம்-செய்கடன், இடர்-தூள்பம், உவனம் - பருத்து; சேனம் என்ற முதலாவற் சொல்லோடு பொருத்த இயவாறு பொருளுரைக்கப்பட்டது, கழுகு என்றலுமாம், உவனம் என்ற பாடம் கொள்க.

113. அங்காத்து-திறத்து, மரிக்கல் - இறத்தல், கொடுபோய்-கொண்டுபோய், தேரயம்-நீர், பருக்கி-குடிப்பித்து, புரப் போம்-சுழிப்போம்.

114. பயத்துளி-சலிவரித்து, நீர்த்துளி, துடைவிலினில்-ஆடி-சான்றிர விதிப்படி ஸ்நாகஞ் செய்து.

115. மறை-வேதம், மறையினுள்ளன்று கொண்டு தாமரையினுள் என்றுரைத்ததும் முதலாவிறகருத்துக்கு இனையும், ஆயினும் ஏதகை கயல் குறையுமாறு காண்க, நீர்ப்பி-பூரித்து.

116. ஆகுதி-அவி, படிஒழுங்கு-சோபனவரிசை, விசம்பு அணை-ஆகாயத்தைக் கிட்ட, சாகம்-கிரை, குளகெல்-நீளாரம்.

117. தமது அருமறைகள்-தமது அரிவசாணைகள், திகழ-விளங்க.

118. தந்தி-தந்தத்தையுடையது, யானை, புழைக்கை - துகாரத்தை யுடைய கை, ததிக்கை, முகத்து-மொன்று, அருத்த-ண்ட, மரக்களின் பாத்தியில் கிரப்ப என்று முதலாவிலுள்ளது, சித்தியாது-பகையென்று கருதாமல், அரவு-யாம்பு, தோகை-நீலி, துயில-தூக்க.

119. கனல்-அக்ளி, உயக்கி-கருத்தி, அனுதி-கிட்கி, பரித்து-விரும்பி, கோல் காட்ட-கொலைப் பிடித்துக்கொண்டு கழி காட்ட.

120. மறை-தூங்குகை மான், ஊனம்-குறைவு, வாரணம்-யானை, உண மயிர்-பிடரி மயிர், விரையம்-தண்டு, சர்க்க-இழுக்க, அமை-செக்கக்கல்.

121. விதம் - வேதபாடு புட்பொது

பழவாசனை-முன்வழங்கம்.

122. வெங்கலி - கொடுமைபுள்ள கவி
காலம், அங்கிலிம்மன்-சரீரமில்லாத மன்
மதன்; சங்கை-சந்தேகம், உவகை-சந்
தோஷம்.

123. அறச்சிருமம்-அநிசமாய் நிறை
மம், அங்கிலிம்கடவுள் - அங்கிலிபகவான்,
சந்திதி-இடம்.

124. பிணித்து காத்திய-கட்டி. தொல்
கவிட்ட, சேரம்-நூர்வகை வந்தலை, முத்
கவினைகள்-முன் கவித்திருக்கிற கொம்
புகள், அற்கன்-சூரியன்.

125. கணம்-கட்டம்.

126. கேசம் - தலைமயிர், வான் - பெரு
மை, னாவியனாய் - வெண்ணிறமுடைய
னாய்.

127. அருகியகோக்கு - கிட்டினை பரர்
மை, ஆடகமாவனரை-தங்கையமான பெரி
யமலை, மது-சரீரத்தில் உண்டாயுள்ள கரு
ம்புள்ளி.

128. புண்டரம்-செற்றியி லிடு காமம்.

129. பங்குடை-பிறத்தலாகிய உடல்,
ஜன்மலாகரம். மழு-நி, சந்தை-சாந்தம்,
ஆதபன்-சூரியன்.

131. வெம்பி-மனம் புழுங்கி.

132. பயில்-வாரும், கதுமென - வேக
மாய்.

135. பேரணையாம் பிறப்பில்-பேரண
ஜன்மத்தில்.

136. அடைவில் - வரிசைக்கொடியாய்,
தேசகாலம்-போது, நியமம்-செய்கடன்.

138. பாண-சூரியன்.

139. காபியம்போது -- காபிகமலம்,
கொப்புள்.

140. செக்கர்-சிகந்த.

142. துணை - திணை, ஐயர் - பிரம
னன், பரித்தது-சுழித்தது.

143. சடிவம்-ஐடை.

145. தேத்திராசனம் --- பிரம்பினால்
செய்த ஓர் ஆசனம்.

147. அடைவு-நிரமம்.

148. புவித்திருமது - பூமிதேவி, தாக
கம்-அலைகள்.

150. மாகாலன்-மஹாகாலன், கிவபெ
ருமான்.

151. மலர்த்திரு - வடிவமி, னையசை
ந்து-ஆசைநீர, கறை- தேன், தேர் - தேர்
ந்து ஏடுக்கிற.

153. னைக லடபூதரம்-மகம்மேரு, இம்
கான்-நிமயகிரி.

154. துணி - சந்தம், பொதுமாதர்-
வேகையர்.

155. அக்காஷிதி-கடைகிதி.

168. அருகன் - பக்கத்திலிருப்பவன்,
மந்திரி; ககாதன்-ககரானன் ஏன் ருத
துவியுள்ளது, கிளியின் மூக்குபோது
க்கவன்.

165. ஒத்தர் - வேவுகாரர்.

167. இத்திரோலை-இத்த இரோலை-சந்
திரன் காந்தி, னாமரலை - பராராமன்
அணித்துள்ள நூர் விசேஷ ரத்தின ஆப
ரணம்.

168. மதனாரஜன் நிருக்குழாம்-அழ
குடைப்பெண்கள்.

170. அகரு-அகில, அமம்-புகை, நிரு
ப்பனியரை-படுக்கையரை.

176. தொய்யில் - சந்தனம் ருதலிய
வாசனை நிரவியத்தால் சரீரத்தில் ராஜன்
திரீகன் இடுக்கோலம்.

178. ஏத்தல்-அரசன்.

180. அடைப்பை மங்கை-செந்திலைச்
சுருள் கொடுக்கும் வேலைக்காரி.

181. ஆகுலம்-விசாரம்.

182. கணன்-ஆபரணம்.

186. பேதற்து-மதியயங்கி.

188. கரினெருட்டி - குழந்தைகள் சித்
திகையில் பவப்படுதல்.

191. அன்றை-முன்னுன்மம்.

193. பாணையாம்-பகிருவமரன்.

196. உபுதித்து - உபவாஸியிருந்து,
பட்டினியிருந்து.

197. கிமித்தம்-சுருணம், மேனிலமேல்-
மேல் உப்பரிக்கையின் மேலே.

198. னைப்போரயிலாய் - னை போர்
அயிலாய்.

200. அண்ணிதரச-செக்கிரத்தில்.

202. காரிசாத-வாரிநிமிதுண்டான.

203. வேலை-சமுத்திரம்.

204. ஆயம் - ராஜஸ்திரியின் பரிஜனன்
கள்.

214. அபிமந்திரித்து-மந்திரங்கனினால்
குணமுண்டாக்கப் பெற்றது இருக்கிற,
காத்தி-தொக்கவிட்டு.

215. கிம்பமென் தளிர்-கேப்பத்தளிர்.

216. சென்னியர்-பாணர்.

222. உதரபத்தனம்-நூர் ஆபரணம், ஒட்
டியரணம்.

223. வெஞ்ஞதன்-வெட்டமடைதல்.

227. அண்டை-நூர் பரத்திரம், கிவிதி-
நீர்த்துருத்தி.

228. படகம் - தப்பட்டை, மாகதர்-
ந்துதியான பாட்டுப் பாடுகோர்.

229. பெருமகன்-அரசன்.

241. அவத்தலகோண்டி - சந்தோஷம்
தலைக்கொண்டபொய்.

244. சவுளம்-சூழிநிலைத்தல்.

246. சென்னை-குதிரை கையாணி
கீழி, சென்னை-குதிரைபழகுமிடம்.

248. திரைகோ - பிரதந்திரம், முன்
கோளம்.

251. ஒய்கல்-மலை.

256. பரகர்-பாணா ஒட்டிகோர், பரகர்
கர்-பரகர்-தேசத்தார், பரகம் - காற்று,
இயுனி-குதிரை.

258. அனுமணித்தல்-குதிரை களைத்
தல், உச்சைசெரம் - நெத்ததோர் குதிரை.

272. கீவி-வஸ்திரம்.

274. உற்பண்ணை-மதுபடி புண்-பாண
கண்.

300. காலி-கலையரி.

307. அதன-தோல்.

311. கருககம்-செங்காயம்.

312. அங்கிசாரியம்-அக்கினியில் செய்
படுவண்டிய கலந்த காரியங்கள்.

314. கடினச-பீரம், சமயம்.

318. பெறுமலை - பிரௌண்டையகாத
பெண்.

324. இதயம்-உதயம்.

325. கை-கர்மை.

327. சடர்கன் - முக்கடர், குரியன்,
சத்திரன், அக்கினி.

328. பறியாது - நீங்காது, விரலினார்-
செருக்கியோர், வரமரு - பலன்கப்பாது,
மூலமத்திரம்-முதன்மையான மத்திரம்.

329. குழுக்கரு - உண்டாகல் மீக்காத.

330. களிம்பு-கலியங்கம், மாசு, இளம்
பர்-அல்பர், குரையிலாதவர்.

331. காலகம்-அம்பு, பாணம்.

332. அல்லவார்-கல்லோர் அல்லவாகவர்.

338. மீடைபடா-கந்தப்பட்டு, பந்தா
மலத்தை-சாவுகோய், ஒளியுடையவர்கன்-
தேஜன் உள்ளோர்.

341. குரவர் -- பெரியோர், அடைவு-
யோக்கியதை.

350. ஒடைதக்கன்-குத்துகன், பலவித
சாக்குகன் கலந்து செய்யும் பதார்த்தம்.
ஸ்காரத்துக்கு உபயோகப்பதால் விசேஷ
முண்டாக்கும்.

351. இப்பாட்டிதள்ள உபமான உப
மேயம் வியக்கத்தக்கது.

355. மேகவொலி - மேகவொலியென
மாற்றை.

357. கல் பிரயாணம் செல்லுங்கால்
செற்பொரியைசெறி அதன் மேல் கடந்து
செல்லும் பெரியோர் அனுஷ்டானம் கை
விக்கத்தக்கது. பாரிஜாதம்-தேவகோக
த்தன் ஒரு புஷ்பச்செடி.

358. சேமம் - அடக்கமாய் இருக்கவே
ண்டியசெருன், சமம்-சீசம்,

சமம்-சேரட்டை மதின்.

361. சித்திரம்-பாணியன் சித்திரத்தில்
இடப்பட்ட கம்பு திரைகள், கத்திரை
கம்-பட்டத்துயாணியன்பேர், தாரகை
கம்-கட்சத்திரங்களின் கட்டமான கம்பு.
டம்.

362. விந்தாவயமான் - கீரவெட்சயி,
மகவான் திரை-இந்திரன் திரை, சித்திரம்.

365. துழனி-சத்தம், அனுமானியு-
குதிரைக்களைப்பு, பிவித - யானையின்
சத்தம்.

368. விவாழி -- குதிரை வாய்துறை,
கரிகோம்-யானை துதிக்கையால் வெளியி
டும் சலம்.

370. கவரி-சாமரை.

371. பட்டஞ்-கடாரம், தக்கவேண்டி
ச்செய்த சிறுமூலங்கள், சேன்-கூகாயம்.
பாசனா-சைனியத்தோடு அரசர் தங்கு
மிடம்.

372. இருபாலுமுற்றவயிப்போலுறை
புயிலுக்கு-இரண்டு பக்கத்திலும் தன்னு
யிர்ப்பாஸிருக்கிற 1. பத்திரவேலை, 2. மக்
திரியுயரண கைசம்பாயனை.

374. அணங்கால் - கிரவெட்சயியால்,
இணங்கா-இணங்கி, கசப்பட்டு.

375. பரணி-ஆயர்-வருண சூர் அரசன்
பேரில் அவனைடைத்து ஜபத்தையும்செய்த
புத்தம்மையும் துதித்து எழுதும் கிரத்தம்,
காமத்தம்பம்-தன்மேல் நீட்டி விளக்கவே
ண்டி ஸ்ரீமாய் பேரிட்டு கம்ம கம்பம்.

376. கொத்தம்-ஜயம், வெற்றி.

378. துளிகோன் - துளசிப் பிரியஞன்
மாயன்.

379. கீழ் - ஒளி, கவி.

380. கின்னமம்-சூர்விதபட்சி (புரணத்
திருள்ளது.)

382. தரித்து - மத்தவர்களை விட்டுவி
விட்டு, எரி-செருப்பு.

383. பாரிதாபம் - துயரம், இயம்-யானை.

384. மீடை-கருத்தம்.

387. தட்பம்-குளிக்கி, கரண்டம்-கீர்
காக்கை.

389. மாணம்-அகைகாரம், கோபம்.

390. கனத்தின் - இடத்தின், துறை
யின்.

392. மண்டியது - பிந்துடர்த்து ஒடி
பது, தண்டுகளும்-தண்டு இவரும், சேனை
யின் மேல்பாபும்.

393. சித்தபுதர்களாள் - பண்புப்புள்ள
அழகிய சத்தி.

394. பாசடை-இலை, தழைத்து விடு-
இலைகளை பரப்பி, சமம்-இளம், வாயம்-
இடதுபுறம்.

395. தெய்வியல்- தெய்வத்தன்மை, மனோஹரம் - மனதை இழுக்கக் கூடியதாய்.

396. பற்பலகால் என்னுற்று-பல்பலகால் தின்று உற்று.

397. ஈசை-ஆசை, யிசைகாட்டும்-மேல் கோத்தி எனும், மோகத்தைக்கொடுக்கும்.

398. ஈசைபத்தியினால் - ஈசனிடத்தினால் பத்தியினால், உத்தனம் - விழுதியை உடம்பெய்லாம் பூசிக்கொள்ளல்.

400. பொலந்த - பொலிந்த எனக் கொள்.

401. உச்சக-அதிகமாக.

404. இவ்வின்னஞ்சாதி-விரோத குணமுள்ள ஜாதிகள், பாசபத்தொறி - பாசபத்தெதின் மார்க்கமான கருணை, சுந்தியாசம்.

405. செவ்வி- அழகு, மெய்மையைத் தத்தால்-தன் சரீரத்தின் சிறம்போன்ற தத்தத்தால், முழுமையும்-உத்தத்தால்.

406. உம்பரால்-பாக்கமிருந்த.

407. ஆறுவல்லாம் - சாந்தகுணத்தினாலும்.

410. இம்பர்-இவ்வல்லாம்.

412. மடியாய்-சோம்பேரிபோல.

414. மின்சாறுதற்பிரகாசம் தோன்றி, அவாயும்-சுரைந்துகொள், யோசபட்டம்-யோசகஞ்செய் வேளையில் உபயோகப்படுத்தும் ஒருகாளை, சேனாற்ற-மேலே தொங்கவிட்டினை.

415. அதிபெரும-அதிக பெருமை பெற்றவன.

416. விடிவிழி - அழகான விழிபுடையான்.

417. சிறைவனை-மகன்சுவனை.

418. நரத்தரும் - யோக்கியதைப்பக்கொடுக்கும்படியான.

419. கலனை-குதிரையின் சாமான்னை.

420. சம்மாநே-சம்மா இது காரணத்தே என்பது போல வந்தது, சம்மாநத்தடன்-சம்மதத்துடன், நீட்டல் விசாரம்.

421. தனவா-நீங்காது, தருக்குமனம்-தன்மனம் கதரியமடைகின்றது, துணையானதவத்தினை - துணைக்கு தனத்தை யுடையவனே, குவரவாக-கூட்டமாக, அதிமகன்.

422. முநையினால்-உறவினால்.

429. முனிரர்-அரிட்டை ன்ன இருமகனாக உதித்தனர்.

430. மகவான்-இந்திரன்.

431. சவச்செய்யுதையான் சிறைந்த.

432. செயல்-செய்துத்த காரியம்.

அதை மீறி உட்கத்தத்திலினை.

433. அனாததிரம் - தம்பியின் திரம், அன்னப் பெயரோனை - ஹம்ஸன் வன்பவனை.

434. தவளம் - வெண்ணம், சவீகரித்தான்-ஏற்றுக்கொண்டான்.

436. அமைவாத்தயர் - பொருத்தமுடியாத்தவன்பம்.

438. அணி-அன்பு, அளிவ-வந்தி.

439. கிரை-வாசனை.

440. காரிகா-காரிகாவையுடைய மங்கையர், மகிழ்மரங்கள் மக்கையரின் காரிகாவால் புஷ்பிக்குமெனவும், அசோகவிருங்குகள் மக்கையரின் பாதம் பகைதால் புஷ்பிக்குமெனவும், மக்கையரின் தனக்கள் படுப்படி கட்டிக்கொள்வதினால் குரலம் என்வருகுகள்கள் புஷ்பிக்குமெனவும் பழய தூக்கனால் தெரிவித்தது.

441. மலைமகள்-பார்வதி.

442. பாசை-பூமியை ஒருவேளும்-தன்னைரித்தித்தாசென்றும் சொல், கஷ்டத்திற்கும் துக்கத்திற்கும் ஆனானாலும்.

443. எவ்-இரவு.

444. சென்றனவிலரன் - சென்றனவிலர் அன் எனத்திருத்திக் கொள்க.

445. வேணி-ஹடை.

446. உரி-தோல், பலாசத்தனமும்-சிறித்கள் பலாசமரத்தின் குச்சியை கைத்திருத்தல் அவசியம்.

447. முஞ்சி-புஷ்பினால் பின்னியுள்ள தும்புப்பில் தரிப்பதுமான அரைநாண் போன்றது.

448. திருப்பன்னித்தாமம்-பூசைக்கு அலகியான சாமான்களை வைத்துள்ள திருகுடைய.

449. கோவனன்-இருகதி.

451. அடைவு-கருதி, கருகுற்றம்.

453. ஸ்லியம்-சித்திரம்.

456. ரம்போதம்-தம்முடைய நூலம்.

460. திசமான-வரித்தமான, என்னிடம்-போதிருத்த.

462. பாறி-தூசிக்கப்படு.

463. உய்கைசேந்தமம் - ஓவன் முத்திக்கு அடுத்ததான தபலா.

464. அனாதகாசம்-அனாதகாசம் உண்டாக்கப்பட்ட ஆசை.

467. கைபரன்-குபேரன் குமாரன், அழகில் பெருமை பெற்றவன்.

468. தவளமான - சத்தமான, வெண்மையான.

469. தப்போதாமுனி-தப்பு தாமுனி.

471. இருத்தை - இருக்கையாக உதர்தி, இதை நிரூபித்திரைவம் பகிம், ஒன்று

காதம்பரி அரும்பதவுரை:

யிருவேளும் - சேர்த்திருத்திற கால்களிரு வதும்.

472. அரதச்சுதாங்குரம்-சிவப்பு நிறம் பொருந்திய மாந்தளிர்.

476. ஆதரம்-ஆசை.

478. மானேயம்-மால், சேயம்.

479. இரவிசாந்த - சூரியன்போல் பிர காசமுள்ள.

481. தேரட்டி-சூடாசி, யானையங்குசம்.

483. சந்தர் - அல்பர், சூனியில்லாத வர். இனத்தலை-மனநெகிழ்ச்சி.

485. துவக்கு கட்டி, நொக்குதல்-தாங் குதல், மரதி.

488. அழைபேரம்-இழைக்கப்பட்டி.

490. தகைத்து-வேண்டாமென்று நீக்கி.

491. சாளரம் - சன்னல், ஆதபன்-சூரி யன்.

492. பற்றுக்கோடு - ஊன்று கோல், ஆதாரம்.

496. சேவலமன்றே-அல்பமான காரி யமல்லவே.

498. அடைப்பாய - வெற்றியை பாக்கு ணைக்கும் ஓர் பை, பட்டி, கை-நிலை, கச்சை.

500. நிப்பிரமம் - திப்பிரமம், பன்னு தல்-பெருதல்.

501. அளகம்-தலை மயிர், ததல்-முகம், தைரால்-தடவிக்கொடுத்தல்.

502. இப்பாட்டின் முதல் வரியில் 'ஒரு வன்' என்பதை 'ஒருவேன்' என திருத் திக்கொள்ளுக, விலையம்-கட்டம், தான் ஒருசேடி-ஒருசேடிதான்.

504. கெடுத்ததொன்றுடையார்போன் றும்-ஒன்றைத் தவிரவிட்டவர்போனும்.

505. கோலம் - கோந்தம், எழா-எழு த்து.

506. ஐயுறவேண்டாம் - சந்தேகப்பட வேண்டாம்.

507. பரிபளம் அபமானம்.

510. தூற்றில்-பதரில்.

512. அண்ணிதாய்-சமீபமாய்.

514. வெளிதலும் - கையறில்லாதவ ளும்.

518. 'கலசா பிடகோதாராகன்' என் பதை கலசாபிடக தாராகன்' என திரு த்திக்கொள்ளுக.

520. சந்தின்-சந்தனமாத்தின், கைகா மாண-தூன்பமடைத்த.

524. 'செப்பலா' என்பதை 'செய்ய லாய்' என திருத்திக்கொள்க.

527. தகைத்து-தள்ளி வெறுத்து.

528. உர - பாய்பின், எல்லு-சந்தி யுடையவர்.

530. பொன்றினர்-ஐந்தவர்.

532. அரம்பை-காணாது, 'நந்தது' என் பதைத் 'தீய்த்தது' என மாற்றிக்கொள்க.

535. அணங்கு-அருத்தி.

538. சோலர்-விரோதிகள், கானம்-கற் றானம்.

541. பிறகுத்த-தப்பி ஈட்த்த, யாமேறு பட்டேம்-காம் ஹேதுவாக ஆனோம்.

544. சோமத்தி - சந்திரனாண்டான உத்தனம், வேமத்தி-வேம் அ தி எனப்பிரி க்க.

547. காணமக்கு-காண் கமக்கு.

548. துண்ணியித்தம்-கெட்ட சருணம்.

549. விசாரப்போது - காணியுள்ள புத்தபம்.

550. இம்பர்-இவ்வகைத் துன்னோர்.

552. காமம்-பெருமை, சேத்தி, பயம்.

553. "மலரினாருத்தளி" என்பதை "மலரினாருத்தளி" எனத் திருத்திக்கொ ள்க, உதகம்-நீர்.

555. காராசம்-இரும்புச்சலாகை.

567. சயாகம்-பாணம்.

571. சைத்து-கழுத்தில்.

574. அயர்வு-மயக்கம்.

576. இடைவேளை-வருத்தப்படுகேனை

589. அனுமரணம்-கடசாதல், உண் கட்டை ஏறுதல், சயனம்-சிறை, சவத் தைச் சுவைதற்குண்டாக்கும் படுக்கை.

591. என் தந்தை சொல்லுதுபோல்- இத்த மகச்சுவைதை சந்திரனிடத்துநி த்த சந்ததியைச் சேர்த்தவர்.

592. 'தடையற' என்பதை 'தடையற, என்று திறத்திக்கொள்க.

594. பொன்றணி - பொன்றல் நீ, நீ சாகாதே.

598. அரிந்த-கூர்ணமான.

600. முதல்விரதம்-பிரமசரியம்.

601. ஊன்று-கோபித்து.

602. கோம்-கோளும், அந்தரப்படுகெஞ் சுடையனும்-ஒரு வழியும்போகாத, கலச் சூழற்ற கெஞ்சுடையனும்.

603. ஈலிக்கு-கைத்து, கசமி.

605. பைப்படி - கைப்பாடு கமக்கும் இத்த பூமி.

608. செலவை-காழ்வின் வீதத்தை.

613. கனதலத்திடை - கன தலத் திடை, ஆகாயத்தில்.

628. 'தருமமென்' என்பதை 'கரும மென்' என்று திறத்திக்கொள்க.

623. 'இரோதன்' என்பதை 'இரோ தன்' என்று திறத்திக்கொள்க, கருகெ- வேலைக்காரன்.

624. நெகைம்-மூன்றோரத்தில்.

627. எல்லம்-குற்றம்.

680. கவிஞ்-அழகு.
686. செவிவினாள் சம்பந்தத்தால்,
கவிடா-கவிட்டி.
687. நுள்-செங்குப்பாண் உத்திரவு.
640. சந்தரு-சந்தரும் - பிரகாசம்பொருத்திய.
647. செவ்வரதம்-செவ்வரதம்.
658. சைப்பன்-மத்தியில்.
660. கைப்பதம் - உத்தம மந்தனம், பரமபதம்.
661. சோன்-தூண், இவ்வரதம்.
668. சந்தரம்-சுழந்து, கவிஞ்-சங்கம்.
664. இத்த-உதவி, செய்யவன்-சூரியன்.
668. வான் - அழகு, அன்-செவ்வெருமான், உன்-கவி, தரம்-மேன்மை.
667. பதிவிப்பதன்-பிரதிபிப்பதன்.
668. முறுவல்-பல்வகிசை.
669. மகர கேதனன் - மீனக்கேதனன், மண்மதன்.
670. சாலம்-கூட்டம்.
671. வன்போதம்-வெண்பாடுக்கும்.
672. காதலி-காவலி வந்தோனாம்.
673. புண்டரிக்காவயன்-பிரம் தேவன்.
675. கைப்பதியும் அலகவுதமால்-பரகராமன்.
676. செங்கமலநாதன்-பிரமன்.
677. பேரிடு - பொய்யான காரணம், வந்தி.
679. பருவாள்-தூப்பு.
680. ஆடக வரடு பூதநாதல்-பொன்மலையான மலமெருபோன்ற நோனாள், பூபரம்-பூமிபாகிய பாரம், நகர்தரு அத்திருசுத்தருவர்கள் - ஆச்சரியமுண்டாக்கக் கூடிய அந்த சந்தருவர்கள்.
682. மிசைதருமுனரிவனிறை - முனரி மிசைதருவனிறை, லக்ஷ்மி. அவாவும் - ஆசைப்படுவன்.
684. தமருமாம் - பந்துவாமரூம், தாதன்-தாவன்.
685. விலக்கவே நோக்க-கடைக்கண் னால் பாக்க.
690. பவிலாள் - குறிப்பால், சங்கேதத்தால்.
692. ஸூச-மொய்க்க.
698. தவைய-தடுக்க.
698. 'கை' என்பதை 'சா' எனத்தி தத்திக்கொள்.
699. கம்பம்-சுருக்கம்.
700. கோர்-கோர்வை.
701. பெய்வை-சாதப்பரி, அஞ்சகம் - அழகிய இனி, பூவை-சாதப்பரிப்பின்.

702. காவியோர்-மேலானவர், பெருமையுடையார்.
708. புனைந்தழை இவையி-சாதப்பரி.
705. அவந்திமன்னகோன் - சத்திரபீடன்.
706. போதமோ-தருமோ.
707. இவச்செய்து - அவையானமையாது, சதுரபட்டிய-மெல்லிதான், தடியக் கூடிய.
708. காப்புகை-கேவி, நேனனம்.
709. விருகன்-குதகன், தத்திரகன்.
710. கிளா - சிலவகிந்த, விசெந்த, அளி-காண்டு.
711. தேனவருந்துமொழி - அன்மொழித்தொனா, மதமாகனெதையச் சொன்னது, கடவார்-உடையார்.
712. ஆயகாசில் - அப்படியானால், தூவம்-பரிசுத்தம்.
718. சாழ்த்ததொடையோன்-சத்திரபீடன், கவ்வியர்-கொடியோன்-தந்திரிகள்.
714. ஆயம் - கெலிக்காரர்கள், விடரித்தல்-சாமகேதனியால் தூன்புத்தல்.
716. கனத்திலம்-கெளரவம்-வழிக்கவிலம்.
717. கைதலம்-மரியாதை.
720. சித்தி-நச்சேய், கோட்டாசை-தூப்பம்.
721. தஞ்சம்-சைப்பாற்றுமோன்.
722. கொட்டிக்கொண்டிருத்தலில் - திரும்பவும் திரும்பவும் தனக்குள்ளே ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்கும்போது.
725. சங்கை-சந்தேகம்.
727. கவனமாமயிள்-தொனையோனென அழகியமயிள்.
729. போதமோ-உபயோகப்படுமோ.
730. இனியனார் - காழகனார்; நெய்யம் மைவனிறையினிட சொல்பமான அருளை மேன்மேல் ஊர்த்ததே-இது தான் உன்னவிகழாய்.
732. மிகயன்-தரித்திரன்.
735. கெவரி-பார்க்குதி.
740. தெய்வநதி-கண்ணை, நிரை - அலை, வியப்பு-ஆச்சரியம்.
742. சைப்பாழி-பூரணகலசம்.
745. கண்ணை-கவியல், சங்கு. கைப்பம்-கைவச்சந்தனம்.
747. அளி-குறை, எளிமை-யாவரும் கொஞ்சத்தக்க தன்மை.
748. பேரிட்டனாள் - பெரிய நடுபாட்டால், கத்தலார்-அரசன், இக்கு சத்திரபீடன்.
749. நிரைப்பாவை இதை-அரிவையுடைய கடலுக்குத் தலைவனாக சமுத்திர

ராஜன்.

750. மகவான்-நீர்திரன்.

751. வினாபவர்-ஆசைப்படுவர், இச்சிப்பவர். இதுதான் வேண்டியது - இதைதாம் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்றதாம் வேண்டியதுக்குக்காரணம். செழுமுதலான-கற்றதான். தகைமை-பெருமை, "அதியும்" என்றதை "அதியும்" என்று திருத்திக்கொள்க.

752. இவரசகலம் - கல்வின் துண்டு, உதயேன்-வேளின்வதுகாண் ரத்தேவி.

756. சரதனம்-சாகியம்.

758. வினையாடல்வாரை-வினாசைலம்.

760. வைப்பவிலவிலேவான்-வைப்பவிலேவான், கூர்மை உள்ள வேலையுருமுடையவான். அயமத-ஈயம் அது.

764. 'சுமுதலாயியன்' என்பதை "சுமுதலாயியன்" என்று திருத்திக்கொள்க.

766. ஏகாவலி-ஒரு கூடமுள்ளமேகலை, வெண்கோமம்-ஒரு கொடிப்புடிப்பம், எத்தரும்-எத்து அரும்-பெயர்மையான.

768. தரம்-மரியாதை, போக்கியதை.

769. ஏன்னுறுது - அவசியம் செய்யாமல், வள்ளியோர்-பெருங்கொடைகொடுப்போர், தென்னியோர்-அறிவுடையோர்.

770. அடியுறை-பாதாணை.

777. வகியம்-காதுவக்குழல். தீதா தன்மகள்-கக்குவாராஜன்மகள்.

778. படிமக்கலம்-கண்ணாடி.

782. தாதவர்க்கம்-தாஸவர்க்கம், கோலக்காரர்.

783. ஈப்புண்டி-இழுக்கப்பட்டு, எவில்கோட்டைமதின்.

785. குரம்-குளம்பு.

787. புலந்து-கொடுத்தது.

789. பெருகக்கூறி-அநிகமாய்ஸ்தோத்திரஞ்செய்து, அகலம்-மார்பு.

791. பிண்களப என்பதை பிண்களப எனத் திருத்திக்கொள்க.

793. குளாமணி-உயர்ந்த இரத்தினம், ஆசிமொழி-ஆசிரவாதகனம்.

802. கூடம்-விசாலமான ஸ்தலம், யானைக்கூடம்-யானைகள் கூட்டம் சாலை, மதுரை-படுக்கை, இங்குதிரைக்காலே.

804. யானை-அழகுள்ள. கோரத்தை-மயிரை.

805. செருகல்-முத்தியகால்.

807. பற்றுக்கோடு-பிடித்துக் கொள்ளும்கொம்பு, ஆதரவு.

811. இவனி-குதிரை.

813. முண்டக - தாமரைப்பூவாக் கிதைத்த, பனியை--குளிர்ச்சிக்காகக் கட்டிய

வீடு.

815. அங்கி-செருப்பு.

816. செறுதம்-பிடி, முருகு-வாசனை.

818. கலிணி-அழகோடு.

819. பன்னசாலை-பன்னசாலை-இலைகளால் மேய்த்தவீடு.

820. வெளியடை-படுதல். திரைச்சீலை.

821. அரமகளிர்-தெய்வப்பெண், உத்திராஜன்-சமுத்திர ராஜன்.

822. அம்புசாரம் - அம்புஜம் - தாமரைப்பு.

823. ஸ்ரேஷ்ட-காந்து.

824. புஞ்சு-கூட்டமான.

825. பசவை-பொம்மை.

828. லாரம்-அன்பு, பகப்பாதம்.

829. ஐம்பரவல்-பெண்தலைமாரி.

830. கலக்கம்-பேசாந்து.

831. அனங்க-தமாய்-1. தேர்வனையில் வராமல் 2. காமவிகாரத்தை உண்டிபண்னக்கூடியதாய்.

838. மலினர்தி-சுப்பிரமணியன்.

849. அதுதன்முன்பு - தன்னிட குதிரையின் முன்னால், ஒட்டன்-ஒட்டஜாசியான் - அரசன் குதிரைமேல் செல்லுக்காலும் முன்னால் கொம்பு ஊதிச்செல்பவன் ஐராவில் ஒட்டன், அயர்வு-சளிப்பு, கலி-மறக்கொம்பு, மறக்கினை.

850. கண்டகம்-உடைவான், முட்கள்-எதிரிகள் வேகத்தில் பின் தொடரவான் னை உருக்கினால் செய்த முட்களை வழிவிடுகிறதனைத்தனுமுண்டு, தலைமலை-மண்டையோடு, துறு-மாதகளின் அடியேரும் அதன் சரிப்பத்தில் வெட்டி எடுத்துக்கொண்டது போகரி தமான அடிமாமும், கடம்-வழி, காடு.

851. இவன் - அட்டாலை, பாண். புல்வான்-புல்லினால் செய்துணைத்த மணிதருகை.

852. இயக்கோடு-யானைக்கொம்பு, கபாடம்-கதவு, 'செஞ்சமா' என்பதை 'சஞ்சமா' என்று திருத்திக்கொள்க, கஞ்சம்-வெண் கலம், கண்ணாடி கண்ணிபிடிக்குமன் வெண்கலத்தால் கண்ணாடிசெய்து உபயோகித்ததையறித, தெரியல்-புறமலை, மயிடமா-எருமை.

853. இடந்து-பெயர்த்து, நாக்கந்துளிப்போலவும், தலைகள் காய்கள் போலவும் தோன்றும், விகற்பமுத-சந்தேகமுண்டாகும்படி, மலரா - மலராக, முன்றில்-முனவாகல்.

854. கூனி - குளிந்து, காழ் - கைரம், கடி-பிசாசம், காழிலேழம்-உலிருடனிருக்கும் யானை.

855. கணை-சங்கம், முரசம்-பேரிசை, பாடு-பெருமை,

856. மீனி-வலி,

857. மன்றல்-வாசனை, காய்த்த-கோபித்த.

859. செனி-செனித்த, கணைத்த,

863. எயினர்-கோடர்.

868. தனாத்த-பிரித்த, கழிழ-அழி, கலங்க.

871. நீராஞ்சனம்-ஆலாத்தி,

875. அப்புகனொடி-காதம்பரி, ஆங்கு-காதம்பரியிடம் சொன்ன அம்மாதிரியாகவே,

878. தோம்-குற்றம்.

881. பாசடை-இலை.

882. வியத்தனன் - ஆச்சரியப்பட்டு மீதோத்திரம் செய்தான்.

886. மாண்பு-பெருத்தன்மை.

887. சொற்றா-சொற்களை என்னிடம் சொல்வது.

889. கன்றிய என்பதை 'கன்றியக்' என்று திருத்திக் கொள்க, "அன்றி அக்கங்குலுக்கு.

890. உறுப்பவர்-உண்டாக்குகிறவர்.

894. 'யின்பமாக' என்பதை 'யின்பமாக' என்று திருத்திக் கொள்க, ஒறுத்தல்-வெறுத்தல், உள்கிறத்தலை - மனம் ஒன்றிலும் செல்லாது சும்மாவிற்காகச் செய்யலை.

898. வந்து-காற்று.

909. ஆகரித்தவா-மேலேற்றமை, அந்த மண்மதளை அடுத்தவர்களுடைய. அலகு - எல்லை, அளவு.

900. கொருவல்-பயப்படாதே.

902. என் ஆர் உயிர் அளித்துவிட்டான்-என் பிராணனை விட்டுவிட்டேன்.

905. ஆராயது-அவிடம் வந்தது யார், ஆர் ஆயது.

906. தறுகண்ணன்-சொளரிய பரக்கிரமமுள்ளவன்-பலமுள்ளவன்.

908. அற்செற்பாவிய-இருண்டமேகங்கள் பரவிய, செல்-மேகம்.

909. மாராயுதம் - மாரஆயுதம், மண்மதனுடைய ஆயுதம், உகைத்தல்-தைத்தல், ஏறுதல், நீராசனம்-நீராஞ்சனம் மறுகள் ஆவத்தி.

911. மயர்வு-மயக்கம், தூகையே-பத்திரலேகையைப் பார்த்துச் சொல்லியது.

913. உணர்ந்துகொள் - உணர்ந்துகொள் வேண்டும், வியங்கோள்.

914. உவன் தனன்-ஆச்சரியப்பட்டான்

921. தான் உரிமைபெற்றுடைய தன்மையில்-தான் அந்த நற்குணங்களுக்கு பாதியமடவ்வனப்போல் கல்ல கிணவுடன்.

928. நங்குறை என்பதை தங்குறை எனத்திருத்திக் கொள்க.

930. முறைசெய்ய-சித்தியகருமம், சத்தியாவத்தனம் முதலியன.

930. 'தன்றி' என்பதை 'தின்னி' என்று திருத்திக்கொள்க, நானம்-நகானம், குனித்தல்.

931. முறிவேவ-கேசூரன்.

932. வேரிசேரநகமற்றை - பத்திரலேகை.

934. தலை-தனத்தைபுடைபரன்.

935. பெரும-பெருமையுடையவனே.

938. 'காணி' என்பதை 'காண' எனத்திருத்திக்கொள்க.

940. மால்-மயக்கம் மையல் ரோய்,

960. அடைசி-கொருங்கி.

969. விது-சத்திரன்.

972. இனன்-சூரியன்: சத்திரன்.

977. மாளுது-மயக்கமில்லாமல்.

983. குதம்-தருப்பைப்புல், ஆசனம்.

1000. குன்றுமனம்-குன்றியமனம், குறுகியமனம், மங்கலராசிகுவித்தபட்டு-காறுமரம் தோரணம் முதலிய சுபஸூசகமான அடையாளங்களுடன் கூடாரம்.

1001. உணர்ந்து-விழித்திருந்து.

1004. உத்தமநாரணம் - கந்தமாதனம் என்ற பெயருள்ள பட்டத்து யானை, உச்சயினர்' என்பதை 'உச்சனியர்' எனத்திருத்திக் கொள்க, விடிவேறு-விடியத்தொள்ளத்தில்.

1018. நேரயறிவித்தகர் - வைத்தியர், சடம்-ஐடம், சரீரம்.

1031. துணைவு-வேகம்.

1033. இயுனி-குதிரை.

1036. இத்தனம்-விதகு.

1041. மீனவன் - மீனக்கொடியோன், மண்மதன்.

1042. துணையாவி-துணையான காதம்பரியுடைய ஆவி, ஏவலான - ஏவல் சொழில் புரியும்.

1044. காத-கொலை செய்கிற, ஆதபம்-வெயில், புயல்-மேகம்.

1045. பாதபம்-மரம், பாதத்தால் சாப்பிடப்பட்டது, நிசையொளித்தது-நிசை தெரியாமற் போயிற்று, ஏதம்-துக்கம்.

1046. அசனி-இடி, மயிடாசி-எருமைக்கூட்டம், மாலசி-அரிமா, சிங்கம்.

1048. "ஹத்தன் மனத்தி" என்பதை
"ஹத்தன் ஹத்தி" எனத் திருத்தித்
கொள்ள, கூறுபாடும்.

1049. துணைதரம்-அநிததரம், கார்-
மேகம், கார்சலம்.

1050. ஏதம்-துக்கம், குறை-குற்றம்.

1051. ஹனப்பு-அழகு, தாக்கம்-அலை.

1053. அத்தரீயம்-உன்னாடை, லேயத்தி.

1054. புனிதமாலிய-பரிசுத்தமான, ஆகு
லம்-துக்கம், கம்பம்-கடுக்கம், கெயைம்-து
க்கம்.

1059. ஆரமம்-பூடுகோலை.

1061. காதம்-காதறு, காரி-ஐலம், இரு
கடர்-சூரியன், சந்திரன்.

1062. தகை-விவக்கு (ஒருமை-ஹவல்).

1064. முகாரகம் -- முகத்தில் லிவப்பு
நிறம்.

1065. வெட்டை--ஆசை, செழுந்தர
வெண்குடையான்-அரசன் சந்திராபீடன்,
கொழுந்தர வானகை-காதம்பரி.

1068. அனுமாளித்து - களைத்து, பன்
னகம்-சர்ப்பம், பன்னகபாாம்-பூமி, மன
மதித்த வனக்கு-காதம்பரி.

1076. பேதுறமல்--மனங்கலங்காமல்,
முயக்கி-சட்டிக்கொண்டு, உன்னியது-நி
னைத்தது, முன்னும்-இனிமேலாகவும்.

1077. தொண்டை-கோணவர்களி.

1078. தறு-சரீரம்.

1079. பொன்றுதற்கு-சாதற்கு.

1080. பொருகவனத்து-பொரு கவன
த்து, பேரிற்றித்ததம்-கேசமுன்னதுமா
ன, புரிதலும்-முப்புரிதல், பூணூல், அவ
ருகையில்-அவளுக்குச் சமீபத்தில்.

1083. உகைக்கன்கன்-உச்சத்திரைகள்,
மதியுசகம்-சத்திரலோகம், அதை-சைப.

1085. அனுராகம்-ஆசை, உட்டம்-சே
ருதல், இப்படியில்-இப்படியில்.

1085. தவறு-பிசுரு, குற்றம்.

1086. கைத்தை-சரீரத்தை.

1087. புத்தென்-தெனன்.

1088. உதகம்-சலம்.

1089. சலதி-ஐலதி, சமுத்திரம்.
ம-குதிரை.

1090. இன்னல்-துன்பம்,
கடற்கு-தியமகுதி.

1091. வழுக்கன்று - சிவரயயில்லை,
ஹகம்-ஆசையம், சோமன்-சந்திரன்.

1092. முயக்கம்-சேச்சை.

1097. முழுஞ்சு-ஞகை.

1099. எழுநிலை-சுப்பமேகைகள்,
உன்-உன்.

1100. விது-சந்திரன்.

1102. கானஞ்செய்து - காரைஞ் செ

ய்து, துய்ப்பன-சுப்பிடத்தக்கன.

1105. காரீய்க்கி-காரீயலஞ்செய்து.

1106. மாகம்-ஆசையம்.

1109. 'பெருத் துறையாக' என்பதை
'பெருத்துறாக' எனத்திருத்திக்கொள்ள.

1110. எழுதிருத்தல் - சுப்தமாதாக்கல்
என்கிற என்னியாக், தவல்-துக்கம், அஞ்
சலிபத்தாரை-அஞ்சலிதலத்தார, இருவக
கப்பிசின் நவகை.

1112. முன்றில்காய்சின்று - முன்றிலி
னிடத்தில் நின்றவொன்றே, வழி-சந்தி.

1113. அடைவை - கிரமத்தை, விதத்
தை.

1114. கானி-வெட்கப்பட்டு; அசந்த-
சதம.

1115. காலோகம் - மானிடர் உலகம்,
மண்ணுலகம், அதர்-வழி.

1117. புகைய-அடையத்தக்க இடமா
யிய.

1118. பித்தடைவு-சுடத்தபடியே, சே
மம்-இடம்.

1120. முக்குணத்தால்-முக்குணமான
ஸத்துவ, ரஜஸ், தமஸ், இவைகளினால்,
உகாது-காதுபுகைகளினால், ஐயம்-சந்தே
கம்.

1121. போனவாலி-அத்த, போன ஆலி,
அலையல்-சலிக்கவேண்டாம், திரிமால்-ச
க்கரத்தண்ணலான மதறாவிக்குண.

1122. அம்புலி-சந்திரன், இம்பர்-இங்
வுலகத்தில், சங்கை-கணக்கு, துணி-து
ண்டு, அரவிரண்டுதுணி-உயர்ந்தது, ராகு
கேது என இரண்டு கிரகங்களாக பிழை
த்தது.

1124. அன்னம்-ராகுலந்திரியான தேவி
விவாலஸதி.

1125. புரவலர்-அரசர்.

1126. தவறு-கெடுதி.

1127. பின்னப்பட-வருத்தப்பட-தணி
-பொருத்துக்கொள், செயல் - உள்படி
-சுடத்த சங்கதியை.

1130. உழை-குறை, பொந்து.

1131. மறமாமே-பாபம் ஆகுமா.

1134. கோலாதவர்-லாழித்த முடியாத
வர், ஆலாபம்-ஸம்பாஷணை.

1136. மெய்ம்மாக-சரீரத்திலுள்ள அ
ழுக்கை.

1137. பணிதா-அடிபெறுக்கு உத்திர
வீடு, என்று சொல்லி.

1140. கர-கிரேஷ்டமான, இங்கேமு
த-இங்கு விசாரமடைய.

1141. தெய்வாதபாபம்-தெய் ஆத
பாபம்-விரோதிகளுடைய வழியில் அடி
ப்படாமல்.

1142. தேசத்தலை - அத் தேசத்தில் செட்டக்கக் கூடியவன்களை.

1144. அனங்கன் - மன்மதன், அக்கமில்லாதவன், மகவாய் - குழந்தையாய், சென் - செனி.

1145. இனமையில் - சென்குஞ்சரய் இருக்கும்போதே.

1147. மூர்கையின் - மூன ஜன்மத்தன்.

1149. முனிலகன் - கோபமுன்னகன். தரித்து - பொருத்து.

1150. வந்தவாதென் - வந்தவழிவப்படி, ஜயங்கூறு - சந்தேகத்தை நீவர்த்திசெய்.

1151. மினகேதனன் - மினக்கொடியோன், மன்மதன், கோட்டம் - அரிதம், குத்தம் - கோணல்.

1153. அன்னிய மனிதனல்லாத.

1154. இமகரயம்பம் - சந்திரயம்பம்.

1155. தேர - கல்லசாஸ்திரங்களை ஆராய்ச்சிசெய்ய.

1156. அந்தரப்பேருன் - பத்கும்புன்.

1158. செலசம் - துக்கம், பெருகையாண் - பெரியதாயுள்ளனககளால்.

1160. சாந்து - பிராயச்சித்தம்.

1163. கூறிய - சொன்னவைகளை.

1164. கந்தவன் - கயிஞ்சலன்.

1166. முறையிற்று - சத்திகுறைத்து.

1167. ஊதபட்டிருக்கும் - காலககனால்

வடுப்பட்டிருக்கிற, பேதபட்டிருத்து - பெதப்பட்டிருத்து.

1168. தய்ப்பதற்கு - சாப்பிட.

1169. மோனிகன் - தடஸ்லீக்கன்.

1173. ஐகர் - பஞ்சலோக பாலகர், இந்நிரன், இயமன், வருணன், குபேரன், கோமன்.

1174. ஞானியை - நாயை.

1178. புலத்திரன் - புலையர்களின் உட்டம், சதத்தின் - கோபத்தேரீடு.

1179. தண்ணீய - தாழ்த்த.

1180. செவலி - கால்களைக் கயிற்றால் தளைத்து.

1184. இப்பகத்தம் - இந்த ஜன்மத்தினும்.

1187. வெப்பு - உஷ்ணம்.

1188. குளிரி - நீர்த்தகுத்தி, இழுது - செய்.

1189. வினாவு - கேட்கம், வெயர் - கேர்வை.

1198. விதுவின் - சந்திரனுடைய, இழித்தான் - இழைந்தான்.

1199. சந்துமெழுரு - சந்தனத்தால் பூசப்பெற்ற.

1201. மாராவயம் - சந்தோஷமாராவம், மரவிதனைக்காய் மந்திரத்தை - மருத்தியுஞ்செய் மந்திரத்தை.

1202. அமகன் - குந்தமந்தனன்.

1203. வாராகரம் - சமுத்திரம், தானை - சன்னியம்.

1204. மீதானிந்து - மேலான.

1206. புலத்தை முனியுமாருனிகன் - கலேத கேது.

1209. மருகர் - மாப்பின்னாயார்.

1212. உளப்பொருத்தம் - மனப்பொருத்தம்.

1214. மன்னர் - ஸ்ரானஞ்செய்வத்து. உடவுட்சடவை - அக்கினியை.

1217. கேதம் - துக்கம்.

1218. சோமமுடியோன் - பாமேசுவரன், பொது - கஷ்டம், துக்கம், கருணையுனைந்தான் - கருணையை ஆபரணமாகக் கொண்டான்.

அரும்பதவுரை முற்றிற்று.

National Library

Calcutta.